

23 6600/41000 19/ 939

ΕΥΚΕΤΟ

282

Είμαι ένα αιώτα
πιο μακριά από το
πρόσφατο

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25-515

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Η χάρις και η ωμορφιά των ιεών κτενισμάτων δέν συγκρίνεται με καμμιάς άλλης εποχής.

Τί γούστο, τί γοητεία!...

Με την διαφορά πώς πρέπει τα μαλλιά να έχουν **PERMANANT** και περμανάντ καλςφτιασμένη μαλακιά ωραία

Τέτοιες περμανάντ μόνον έμείς κατορθώνομεν γιατί της έργοζέμεθα μόνοι μας και με άριστα φάρμακα.

Η τιμή της Περμανάντ από της 1 Φεβρουαρίου ώρισθη εις **125 Δραχμάς**

Επώφεληθητε της εύκαιρίας

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71.

ΤΗΛ. 23-208

1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΝΑ ΞΑΦΝΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΡΑΜΑΤΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΛΟΥΙ ΦΑΡΑΝ

Η κηδεία είχε τελειώσει. Και από τον Παύλο Ψοφό, που ήταν τόσο καλά στην υγεία του πριν από τρεις ακόμα μέρες, από τον ψιλόσωμο αυτόν και ζωηρό γέρο που διατηρούσε ως τα τελευταία του την νεανική του ευλυγξία, αν και είχε περάσει τα εξήντα πέντε, από τον εξαιρετό αυτόν άνθρωπο και μεγάλο επιστήμονα έμεινε μονάχα μια ανάμνηση, που αγά - σιγά θα έσθυνε κι' αυτή...

Εστιά τα χέρια της χήρας του, της μικρούλας και άφορης χήρας του, που έκλαιγε άπαρηγόρητη κάτω από την μακρυνά πλερέζα της, κι' έφυγα άμέσως από την εκκλησία για να πάω ν' ακούω τα χαμηλόφωνα σχόλια των συγγενών και φίλων, που δέν μπορούσαν ακόμα να τον χανέμουν διότι ο Ψοφόρ σκοτώθηκε ξαφνικά, στο εργαστήριό του, άκουμπώντας από άπροσεξία του σε μια ηλεκτρική συτοιχία.

Μόλις γύρισα στο σπίτι μου, κάθησα στο γραφείο μου και έβγαλα από ένα συρτάρι το θαρύ τετράδιο που μου έδωσε ο Ψοφόρ την παραμονή του άπροόπτου θανάτου του, δεμένο με σπάγγο και βουλωμένο με κερύ, και στην έξω περιεργή σημείωσε:

«Ελά το διάβασ, όταν πεθάνω και ύστερα να το κάμεις!»

Έκοψα τον σπάγγο. Τα χέρια μου έτρεμαν ελαφρά. Λογός να ξέρω ούτε εγώ το γιατί, είχα το προαισθηματικό το τετράδιο αυτό θα μου απέκαλυπτε το μυστικό του θανάτου του παλιού μου φίλου.

Στην πρώτη σελίδα, κάτω από τον τίτλο: «ΕΗ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΕΣ ΔΡΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ», διάβασα λίγες γραμμές, σαν πρόλογο να πούμε, που με πληροφόρησαν ότι ο Παύλος συνήθιζε να καταγράφει στο ημερολόγιο αυτό τα κυριότερα περιστατικά που τον άφαισαν από τον καιρό που κατείχε τον έαυτό του.

Στην αρχή, ο Ψοφόρ περιέγραφε τα μαθητικά του και φοιτητικά χρόνια τις δυσχέρειες που συνάντησε στα πρώτα του θέματα, τις προσπάθειες που κατέβαλε για να πετύχαι στην άποψη και ν' αναδειχθεί άποστημονικός κόσμος της Γαλλίας. Η περίοδος αυτή της ζωής του δέν παρείχε κανένα ενδιαφέ-

ρον. Ψστόσο, μια παράγραφός της κράτησε την προσοχή μου. Έγραφε:

«Σήμερα, έφαγα στο σπίτι του παλιού μου φίλου Κερλέν, Ξαναείδα και την κόρη του, την Κλαίρη, που ήταν τόσο χρόνια έσωτερη σε μια σχολή καλογραφιών. Πώς μεγάλωσε! Έγινε σωστή κοπέλα! Θα έλεγε κανείς, ότι τα μαλλιά της είναι μακρές χρυσάφινες κλωστές, τα μάγουλά της ζωμένα με ρόδα και ότι τα μάτια της άνιφεγγίζουν τον ούρανό. Αί τώρα μονάχα καταλαβαίνω, ότι η δόξα και η επιστήμη σβύνουν μπροστά στα λεία, στην ωμορφιά...»

Η περικοπή αυτή μ' έκανε να πιάω σε σκέψεις. Άναρωτήθηκα τί έπαθε εκείνη την ημέρα ο Παύλος Ψοφόρ, — που θα ήταν τότε εξήντα έτών, — για να λησμονήσει τον σοβαρό επιστήμονα και να μεταβληθεί σε λυρικό ποιητή...

Ύστερ' από ένα χρόνο, ο Ψοφόρ είχε σημειώσει στο ημερολόγιό του τ' ακόλουθα:

«Ο Κερλέν είναι άρρωστος, θάρεται άρρωστος. Πήγα να τον δω. Τον έρηκα σ' έλεεινή κατάσταση. Και κατάλαβα ότι άποφέρει οίκον νομικάς... Το σπίτι, όμως, μου άνηκε πένθιμο πρό πανός έπειδή έλειπε η Κλαίρη. Μου φάνηκε ότι καμμία άκτίνα ήλιου δέν άφώτιζε τα κρύα διαπάρτια του. Και χωρίς να το θέλω, σκεδόνικα ότι μια κοπέλλα τόσο νέα, τόσο άγνη, τόσο άραια είναι ή άνοει που θερμαίνει τον χαιμόνα των ημερών... Έφωνα μεγαχάικος όχι τόσο για την κατάσταση του φίλου μου, όσο έπειδή δέν ήμύρεσα να δω την Κλαίρη...»

Λίγες σελίδες παρακάτω, διάβασα τ' ακόλουθα:

«Ο Κερλέν είναι πολύ χειρότερα. Έμαθα ότι η Κλαίρη πήγε πάλι στο άναμύροναστήριο και άφισε μερικά κομμάτια της για να στήσει λίγα χορμάρια και ν' άφύσσει άσπασμα του πατέρα της. Πήγα άμέσως και πήρα πίσω τα μπιού της. Όταν της τα έδωσα, έγινε νε κακοκίχη από την ντροπή, μα και την χάρη της. Άλλα τί θ' άπορίνη το δυστυχισμένο το κορίτσι, όταν πεθάνη ο πατέρας της; Πόσο θα θέλα να είμαι παλιόκαρι, να παρουσιάσω μπροστά της σαν το πριγκιπόπουλο του παραμυθιού και να σβώω τις ρυτίδες του πόνου και της έγνοιας από το μέτωπό της, να στεγνώσω με τα χείλη μου τα δάκρυα που τρέχουν...

ΝΕΕΣ ΚΑΙ ΝΕΟΙ
ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ
ΤΟ Α' ΑΡΘΡΟ

ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΓΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝΣΣΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Το «Μπουκέτο» έπλήρωσε τα άρθρα αυτά πανάκριβα, χάριν των άναγνωστών και άναγνωστριάων του.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ «ΑΤΟΥ» ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΤΟΥΣ ΓΟΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Σειρά άρθρων τα οποία έστάλησαν από το Χόλλυγουντ από κλειστικώς στο «Μπουκέτο» αντι γιλιών δραχμών έκαστου)

Ο γνωστός «Αμερικανός» δημοσιογράφος, Ρόμπερτ, Μοντγκόμερυ έκανε τελευταία μία μεγάλη δημοσιογραφική καμπάνια στους κινηματογραφικούς κύκλους του Χόλλυγουντ, με το έρωτα : «Πώς βλέπετε τον έρωτα υπό τις σύγχρονες συνθήκες ;» Κάθε ένας από τους γνωστούς αστέρας απάντησε επάνω σ' ένα ωρισμένο θέμα, σύμφωνα με την άποψή του. Αρχίζουμε από σήμερα να δημοσιεύουμε τις γνώμες των αστέρων αυτών, επάνω στο πάντοτε επίκαιρο και ζωτικό ζήτημα του έρωτος, και είμεθα θάβαιοι ότι θα διαβάσετε και από τους εδω άναγνώστας με το ίδιο ενδιαφέρον με το όποιον διαβάστηκαν στην «Αμερική».

Η ΜΑΕ ΓΟΥΕΣΤ ΜΙΛΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΙΔΟΥΣ

— Σύμφωνα με τις θεωρίες διαφόρων ηθικολόγων, είτε η διαβολεμένη αυτή θεντέττα, ή αιδώς είναι ένα ευγενές αίσθημα που προστατεύει τις αθώες νεανίδες από το ποταπό αίσθημα του έρωτος. Κατά την αντίληψή μου το αίσθημα της αιδούς, ή μάλλον ή έκδηλώσεώς της, δεν είναι ένα πράγμα ξεμυτο στον άνθρωπο, αλλά μάλλον επίκτητο και προσποιητό. «Αλλωστε και ή έκδηλώσεώς της είναι διαφορετικές σε κάθε χώρα. «Αν μία γυναίκα στην Εύρώπη ή και στην «Αμερική, τύχη να είναι γυμνή στο δωμάτιό της και μπη ξαφνικά κάποιος μέσα, το πρώτο που θα κάνει τί είναι ; Θ' αρπάξει ένα ρούχο και θα σκεπάσει το γυμνό της σώμα. Κάπου διάβασα λοιπόν ότι σε ωρισμένες επαρχίες της «Αφρικής, όπου οι κάτοικοι είναι Μουσουλμάνοι, ή γυναικείες κυκλοφορούν έγγελως γυμνές με μία μικρή ποδιά ζωσμένη στη μέση τους. «Αν τυχόν όμως και τις ίδι κανείς ξένος, ξέρετε τί κάνουν ; Βιάζονται γρήγορα γρήγορα την ποδιά από τη μέση τους και σκεπάζουν... το πρόσωπό τους ! «Επίσης στην Κίνα και στην Ισπανία άλλοτε το μόνο μέρος του σώματος που για μία γυναίκα θεωρείτο άτιμωτικό αν το έβλεπε κάποιος ξένος, ήταν τα πόδια της ! Για όλα τ' άλλα αδιαφορούσαν απόλυτως.

Ποσα δεν έχουν γράψει για το περίφημο «έρύθημα της αιδούς» ! «Εξέρετε λοιπόν τί έχουν παρατηρήσει οι σύγχρονοι ψυχίατροι ; Πώς όσο ευκολότερα κοκκινίζει μία γυναίκα, τόσο πιο φιλήδονος είναι. «Ο Ντάρβιν είχε κιόλας παρατηρήσει ότι στα τούρκικα σκλαβοπάζαρα όσες γυναίκες κοκκινίζουν ευρίσκων γρηγορώτερα αγοραστές και από τότε έθγαλε το συμπέρασμα ότι το κοκκίνισμα είναι μία σκεπασμένη έκδηλώσις επιθυμίας.

Για να φθάσης ασφαλώς στο λιμάνι του γάμου και να σταθής λευκόπεπλη νύφουλα μπρός στον πατέρα για να σ' ευλογήσει, πρέπει να έχεις καρδιά να ξέρεις να αγαπάς και να ξέρεις να γοητεύεις τους άνδρες.

Γι' αυτό ή γυναίκες όταν πρωτοόφισαν να δώσουν κόκκινο στα μάγουλά τους δεν το έκαναν για να πω το πρόσωπό τους το χρώμα της υγείας, αλλά για να προσελκύουν περισσότερο τους άνδρες. «Ήταν σαν να τους έλεγαν : «Κύτταξέ με πως κοκκινίζω μόλις σε βλέπω. Είναι γιατί στο αντίκρουσμά σου αισθάνομαι παροχή». Αυτή λοιπόν την αρχή έχει το δάφνισμα των γυναικών στα μάγουλα, αλλά φυσικά καμία γυναίκα πει να θυμάται και όταν θάφεται, θάφεται μηχανικά, μόνο και μόνο για να μη διαφέρει από τις άλλες και επειδή βλέπει ότι λίγο κόκκινο στα μάγουλα της πεί κανέναν παρά να είναι χλωμή και άτοιμη.

«Ετσι λοιπόν το «έρύθημα της αιδούς» δεν είναι μία πρόκλησις. Πρόκλησις αθά ισως, πρόκλησις που ντεται χωρίς επίγνωσι, μα όπως δήποτε γίνεται. «Όταν μία γυναίκα κοκκινίζει, τα μάγουλά της ίσως λέει «όχι», αλλά το όλον της λέει «ναι». Μία γυναίκα που δεν κοκκινίζει ποτέ της, είναι μία γυναίκα χωρίς αιδώσις ή με αιδώσις πορωμένες.

Γι' αυτό έγω συνιστώ στις νέες γύρω μου να κοκκινίζουν κι' αν φαίνεται ασυγχρόνιστο ένα τέτοιο πράγμα στην εποχή μας. Και το λέω όχι θέθαια από σεμνότητα αλλά επειδή ξέρω καλά τους άνδρες. Και ξέρω ότι σήμερα όπως και άλλοτε για να προκληθώ ο έρωτας χρησιμοποιούνται τα ίδια μέσα.

Ο ΤΖΟΝΝΥ ΒΑΪ ΣΜΥΛΛΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ

Μετά την Μάε Γουέστ ο «Αμερικανός» δημοσιογράφος απευθύνθηκε στον έπαιμο Γερμανό πρωταθλητή της κολυμβήσεως και ξαμερικανισθέντα πρωταγωνιστή του κινηματογράφου Τζόννυ Βαϊ Σμύλλερ, τον αλησμόνητο Ταρζάν. «Ο Βαϊ Σμύλλερ, ως γνωστόν, είναι ο πατέρας του γυμνισμού και το έρωτα του Μοντγκόμερυ σ' αυτόν ήταν ή γυμνισμός προκαλή ή ποτρίτη τον έρωτα.

— Όστε το ένα ούτε το άλλο, είπε ο διάσημος θεοποιός. Το πάν είναι ή τήμα συνήθειας. Το γυμνό είναι θεματικό σκανδαλιστικό από το γυμνό. Πιο πολύ προκαλεί τον άνθρωπο εκείνο που δεν του επιτρέπεται να δει, όσο αθώο κι' αν είναι, παρά το πολυπλοκό θέαμα, όταν του το παρουσιάζουν χωρίς όπισθοφύλη. «Θυμίζω πως όταν ήμουν μικρός είχα κάποιον θείο που ήταν σαρματοφός σε γελίο σινεμά. Αυτός ο θεός μου ήρθε ένα σωρό άγρια και κωμική και κάθε Κυριακή τα έθγαζε περιπατώντας στους δίκους έπαινα και μία πελώρια άγρια και όποτε περιόχοντο κοντά από κανένα άγριο, αντίγραφο καίει άρχαίου γυναιού από τα που στολίζουν τους άνδρες. (Συνέχ. στη σελ. 7)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΣΤΗ ΛΕΣΒΟ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Πρέπει να γνωρίση κανείς από κοντά τον ελληνικό λαό, για να θαυμάση όχι μονάχα το πνεύμα του, όχι τον πολιτισμό του, όχι τον ήθος, αλλά και αυτά τα ήθη και τα έθιμά του, που τα

τώρα στη σειρά το κέφι και τα γελια με τη σάτυρα τους την ελευθερόστομη ή μάλλον την... άθυρόστομη, την άπύλωτη και ασυγκράτητη. Πολλές σάτυρες πέρασαν πέρυσι από της «Αγιάσσου» τα σοκάκια. Όπως των Στρατή Ντελόγκου, Βασ. Βαγιάννα, «Αλ. Κυπριωτέλλη, Μιχ. Πασκαλιά, με ποιήματα λεπτά του κ. Στρατή «Αναστασέλλη, αλλά ο Νικόλας Στεφανής έχει τα λαϊκά πρωτεία.

«Ως και ένας γανωματής άκόμα ο κ. Γρ. Μαστραντωνάς, λαϊκός τύπος κι' αυτός σαν τον Στεφανή, θγήκε και άπήγγειλε δικές του σάτυρες στους δρόμους.

«Ο κ. Πασκαλιάς τραγουδ-ησε:

Δεν είμ' εγώ Καρνάβαλλος,
μηδ' ήθγα για το παράδες,
ήθγα να δώ τα κ'ούργια μου (έ-
λαττώματά σας)
να δώ, κή τ' μου μασκαράδες

Είμαι σοφός περιγήςτης,
θέλω να γράφω φ'λλάδα
τά δσα γέν'τι στον ντουιιά
στην «Αγιάσσου, στην «Ελλάδα.

«Απ' το χωριό μ' θα πιάσω αρχή
πώχ' τα πολλά ψεδάδια,
που λύνται γρούνια στο τσαρσί
κή γρούνια στα λαγκάδια...

Και εξακολουθεί διά μα-
κρών να περιγράφη τα «κου-
σούρια» τόσοσ της πόλεως,

«Ο άνεμόμυλος του Σιγρίου της Λέσβου.
(Σκίτσο του κ. Μίλη Παρασκευαΐδη)

δσον και των συμπολιτών του.

Να πως αρχίζει την σάτυρά του ο κ. Στρατής Ντελόγκου:

Σας δίδω τον χαιρετισμό,
μ' ευλόγια μεγάλη
ήρθε ή μέρα ή ελογημένη,
να σας στολίσω πάλι κτή.
«Ο κ. Γεωργιάδης άρχισεν ως
έξης:
«Έρχου» άεροπορικά
από τη Σαραγάνσα
Πολλά σας ελπαν ήθε του έρωτά
θα πω και γώ καμπόσα
«Βαλέας» μας έκαμε,
να διαγωνιστούμε
τα κ'ούργια του έλκοντού κ' χωριού
σήμερα να τα ποίμε...

Στα ανωτέρω προποπεί όλι-
γον την ορθογραφία των άπαν
γελλόντων, προς πληρετέραν
κατανοήσιν.

«Ο κ. Γεωργιάδης έρχεται έ-
πατα στη ζήμια της έλαιότα
βρυγώνης:

«Αφήσιν τα θέματα
τελειώσαν ή έθες μας
έστο «να, που θα παίξουν
σαν ντουμπάνα ή καλές μας...

Παραλείψαμε ν' αναφέρουμε
τι όλοι έχουν οι άποκρηάτι-
κοι αυτοί και οι άλλοι ποιηταί
της «Αγιάσσου, που γράφουν
τις σάτυρες, είναι άνθρωποι
του λαού, άγράμματοι ή από-

«Ο Λεσβιακός «μπάλος»
(Σκίτσο του κ. Μίλη Παρασκευαΐδη)

φοίτοι του δημοτικού σχολείου, όπως ο Θεολόγος ο Κρίκρης ή το Κροκρό. Ο Νικ. Στεφανής είναι χασάπης, ο Έκτωρ Γεωργιάδης, κουρέας, ο Στρατής Αναστασέλλης, σωφέρ, ο Βασ. Βαγιάνης, σκαφτιάς, ο Άλ. Κυπριωτέλης, πεταλωτής, ο Γρ. Μαστραντωνάς, όπως είπαμε, γαυματής ο Μιχ. Παπαλιάς, μαραγκός κτλ.

Ο κ. Παπανικόλας αναφέρει την μέθοδο της εργασίας των λαϊκών τούτων στιχουργών.

Τα τραγούδια τους τα εμπνέονται και τα λένε φωναχτά, παρέες-παρέες μέσα στα καφενεία της Αγιάσσο, τα θράδα, όταν σχολούν από τη δουλειά.

Ένας λέει την ιδέα και αρχίζουν τον πρώτο στίχο, άλλος συμπληρώνει το δεύτερο ήμισιο και άλλος ή και άλλοι ή και οι ίδιοι πάλι, αποτελειώνουν τον δεύτερο στίχο.

Από την περιγραφή αυτή παραλείπουμε, τα «σόκιν» τα οποία καθώς και ανωτέρω γράφουμε, επιτρέπονται την ημέρα αυτή.

Τα τοπικά έθιμα, δεν απαγορεύουν στους μασκαράδες την Κυριακή της Τυρινής και την Καθαρή Δευτέρα, να λένε όλα τα πράγματα όπως είναι κυριολεκτικώς, ξεσκεπαστά και ανοιχτά.

Το περίεργο δε είναι το έθιμο, ότι τα υπονοούμενα ο λαός δεν τα συγχωρεί. Λαϊκοί ποιηταί, γνωστοί και άγνωστοι στην Αγιάσσο, άποιοι κιμάσθηκαν, για τι θέλησαν να ντύσουν τη σάτυρα τους έστω και με πέπλον ημιδιαφανή.

Έτσι άπεδοκιμάσθη πέρσι κι ό δημοφιλέστατος Στεφανής, ό άποθεούμενος επί είκοσι χρόνια συναπτά, θελήσας να προμηθευθώ... όλίγα φύλλα συκής, για τα τραγούδια του, ενώπιον της επιτροπής.

Ο Στεφανής ένδμισε πως μία του θά περνούσε ή σάτυρά του, έμπρός από την έλλανόδικο επιτροπή, θά έπρεπε να μαζέψη, λίγο και τη γλώσσα του.

Πικραμένος για την άποδοκιμασία, καθάλλικε τον γάϊδαρό του, άπεσύρθη και κλείσθηκε στο σπίτι του. Είδαν κι έπαθαν ως ότου να τον καταφέρουν να... ξανα-μασκαρευτή την Καθαρή Δευτέρα, να άπαγγείλ ην περίφημη «Έένα του» και να ξαναθώ το ήθικό του.

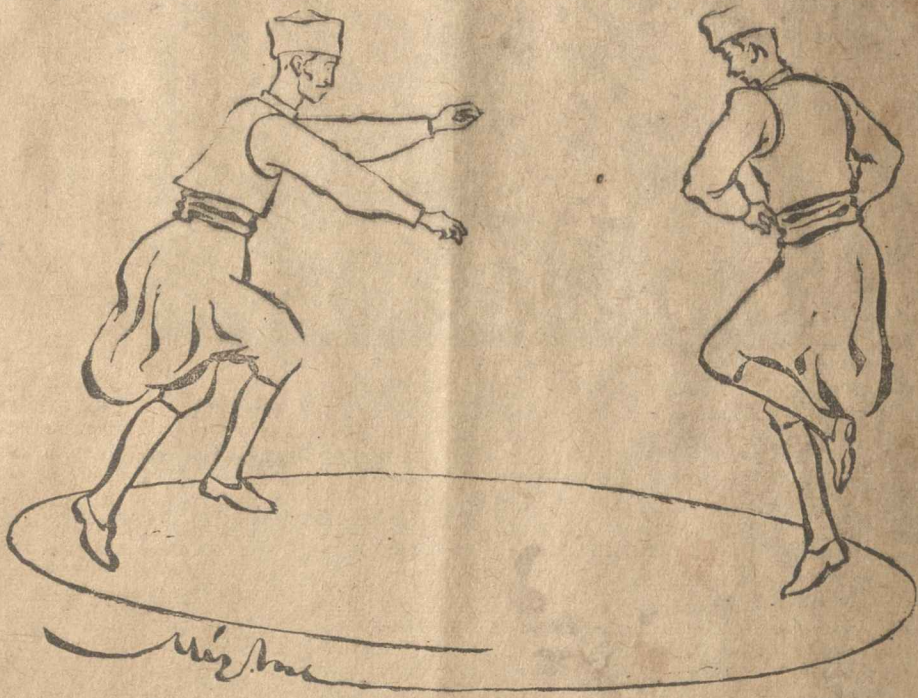
Μόλις λύθηκε ή γλώσσα του, λέει ό κ. Παπανικόλας, είδε ξαφνικά τον λαό. τον ίδιο λαό, που πριν από 12 ώρες τον άποδοκίμαζε, να κρέμεται ξανά, σαν άλλες χρονιές, από τα χείλη του...

Δυστυχώς δεν μπορούμε να άναγράψουμε τα τραγούδια, όπως λέγονται.

Όποιος θέλει να τ' άκούση άτόφια, άς φροντίσει να πάη στην Αγιάσσο, καμμία άποκρηά άνακατωμένος στους δρόμους με τον κόσμο, ή κρεμώμενος στα μπαλκόνια και τα παράθυρα μαζί με τις κοπέλλες...

Η γρηά, είναι τό... προσφιλέστερο θέμα των μασκαράδων.

*Ηρθε κ' ή άράδα σας γρηγές και σας να σας στούλισσιν πολλά ψιγάδια έχιτι *πό που να πρωταρχίσου...

Λεσθιακός άποκρηάτικος χορός (Σκίτσο του κ. Μίλη Παρασκευαΐδη)

Τους λέει ό Παπακαλιάς και έξακολουθεί τόν άπόστολόμνο:

Μιγαλούδοναμος πληγή
σας δόσσε, πιά στ' τσιφάλια μας,
δις' οδές να ψουρήσει
κι' άφίστι μας στα χάλια μας... κτλ.

*Έπειτα έρχονται ή παντομένας, στις όποιες ή ίδιος ποιητής:

Λείς, παντρεμένος, έχιτι
δεμένον του γαϊδούρι σας,
γιατί τού θρόν' τρέχει τού νερό,
στού παλιολογικούδουρι σας.

Τόν άντρα πριν τον πάρετα
κάνιτι τ'ν κακομοίρα,
μά σαν τούν θάβι στού τσουλάκι
χτυπάτι με τ' φουρτουρά...

Μετά έρχονται ή «λεύτερες»:

Τώρα και σεις ή λεύτερες
πουλύ τού παρακάτετε,
έρχόσαστε τάχα για νερό
και τη κουθέντα πιάνατε

*Αμ' έρθετε έτι
(και)
να σπίασας, να
(και)
άραστε τις λανί
(και)
και σπών τας
(θρόνι) πλάτα

Βά'τε τη μύη και
(και)
και όλο μαμα
(και)
κι' άνις να πιά
(και)
του... γαϊδούρι
(και)
Αότα τού
γει ό Ντελφί
μαζύ με τή
άλλα και προ
θέτει ό Πασ
λιάς.

Τά σπία... (και)
τά ξένα τά σπία
κουρήδες σπία
(και)
και τά σπία
(και)
Τά προκά
είναι δόλ
ν' άναγ
δυστυχ
...πούν ή κο
(ή προκά)

που σιδώνταν σαν λευκόρια (λευκές μικρές)
που παίρναν για τα μάτια των,
«άνάλυσ'» τα παλλ' κάρια !...

*Α ν ά λ υ σ ι ς» είναι τα χτυπήματα που έκαναν οι ίδιοι οι νέοι, με τα μαχαίρια τους στα σώματά τους για να δείξουν τόν μεγάλο τους τόν έρωτα.

*Ο Γεωργιάδης σατυρίζει τους νέους της Αγιάσσο, σύγχρονη νεολαία δηλαδή, την όποια άποκαλεί «φραν κέλια», εκ του φράγκος, γιατί ευρωπαίζει.

Φραγκέλια, τί καθόστε πιά,
μουχλιάσαν τα μεριά σας,
δίτι (πηγαίνετε) και πιάστε μία δουλειά,
γιατί θά τώθ' ή κοιλιά σας...

*Έπειτα τά θάζουν με τους γέρους, με τους τοκογλύφους, τους πλουσίους και παρελαύνουν όλα τα ζήτσητα της πόλεως, κοινοτικά, άτομικά, έμπορικά, κοινωνικά κτλ. κτλ.

Και οι ένδιαφερόμενοι άκούν τα «έξ άμάξης» και γελούν χωρίς κακία.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ!

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

(Μετά την άπελευθέρωσιν)

ΔΗ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ». Ο Άξιώτης ήταν άστυνόμος στην πρωτεύουσα και άνήκε στο κόμμα των Ναταίων, των Ρωσοφίλων.

Ο Σοφιανόπουλος, εκτός των άλλων, γράφει για τόν μακαρίτη πλέον έχθρό του και έχθρό του λαού, όπως τόν θεωρεί:

*Ο πολύμματος εϋτος προδότης και κατάσκοπος γνωρίζει (έγνωρίζει έννοσι) τί τρώγει ό Κωλέττης εις Παρίσιους και με ποιους συλλαλεί: ήξέυρει πού παίρνει τό τζάκιον ό Μαυροκορδάτος: άπεικάζει ποσάκις έλαπει τόν Τρικούνην ό Σοφιανόπουλος και ό Φαρμακίδης: γινώσκει εις ποίαν κάμαραν τήν νύκτα θέτει τόν Περιπλανώμενον του ό Σουτσο: έπίσταται πότε έρχεται και ποιους ό Λάυνς και ό Σαρτήγης: παραμυνεται τόν ποτέ Άντινάπαν Φιλήμωνα: χαϊδεύει τόν Άντανιάδη: σφίγγει τό χέριον της Φήμης, άλλ' ύπερνικεται ότι άγνεύει, ό Θεήλατος, κατά πάντα και έν πεί, τήν έν πλήρει μεσημέρεια έργανωμένην από τούς συντρόφους του Καποδιστριακούς και Ναπικούς ΚΑΤΑΤΡΟΦΗΝ της Πατρίδος και του Θρόνου της!

Και συνεχίζει κατά τρόπον σκληρόν, άτεγκτον, λυσσώδη:

*Ιδού τίνες μνημόσουν θέλουν οι έχθροι του Καίτη Νάπηδες να λησμενηθώ! Ιδού ποιόν συμβουλεύει ή Γλάρος να ξεχάσωμεν! Όχι, Γλάρε και έξ Οικονόμην, έχι! δεν λησμενούμεν τό κάθαρμα τούτο των Ναταίων, τό όποιον με τήν πεταπένητά του, με τήν καλακίαν, με τήν κατασκοπείαν και με τήν προδοσίαν έσκότωσε τόν Ιωάννην Καποδιστριαν και έπρε-

σπαδε να κρημνίσω και τόν έρμεν του Όθωνος, τόν όποιον άνεγείραμεν ήμεις οι Συνταγματικοί και όχι έσείς οι Κυβερνητικοί Νάπηδες! Και ό λίβελλος συνεχίζεται καυστικός, αωστό μαστίγωμα και εις έτερον της μικράς άλλά μαινομένης «Προόδου» φυλλάδιον.

Θέλετε τώρα και όλίγες πενήες από τό ίδιο φυλλάδιο του Άπριλίου του 1840; Είναι καθάυτό άπολαυστικόν. Λαρότε τας:

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

*Ο Άρχιερέως Καλαβρύτων, άφηνον στρατήν, ένόντρησε τήν μύτην του εις τό καλόημιον της Έκκλησίας!

*Ο κύριος Παπαρηγόπουλος διτάται έλευς της έπαύσεως τών Φιλερθεδώνων να τρώγει μόνον έλαίαν τήν άγιαν τεσσαρακοστήν, χωρίς

έλάδιον.
— Έρωτηθείς ό Βασιλεύς της Προόδου (έννοσι τόν έαυτό του) διατί φορεί πεπαλαιωμένον καπέλλον: Φοβάμαι, άπεκρίθη, τήν συμφέραν του Δικαστή Άφθενίδη! τού άρπαξαν εις τόν δρόμον τό φέσιον ως καινούριον.

— Πάσα Κυβέρνησις, ήτις δεν άγαπά, δεν έμπιστεύεται, δεν περιποιείται και δεν συμβουλεύεται πρωτίστως τούς αϋτέχθονας, άλλά τούς ξένους, θά ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΘΗ ! ! !

Και μετά πολλά άλλα, ήκιστα άθρα είδησάρια, μία ΑΓΓΕΛΙΑ:

— Τόν Μαίην εκδίδεται ή Πρόδος και εις τό Γαλλικόν, μεταφρασμένη έπακριβώς, ή παραφρασμένη επιτηδείως από Φραντζεζικην χείρα!

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΥ

Πρὸς τὸν Χαμάλην Λαόν

Δεν είναι όλίγα, μηδέ μικρά, όσα, χάριν Σε, ύπέφερα, χαμάλη της Ελλάδος Λαέ! ! Άφού δεκαεπτά φοραίς μ' έξετραχήλισαν εις τα δικαστήρια οι Πατέρες (Βαυαροί): άφού με τριών χρόνων άπειλάς των, κατά Υπουργών, Διοικητών και Δημάρχων μεί έχρήμισαν τας δύο μου ιδιοκτητευσ οικίας άφού μ' έσυραν εις τα Κριτήρια και μ' έπήραν επίσω τριακοσίας δραχμάς, (τας όποιας) είχον λάβει, μ' ένταλμα, τετρακοσίους Παναρούς θεραπεύσαντα στρατιώτας εις Σκόλανα, χωρίς οδεις έξ αϋτών ν' άπολεσθώ, και μ' έξόδευνα, χωρίς οδεις έξ αϋτών ν' άπολεσθώ, και μ' έξόδευσαν εις τήν κρισολογίαν των περί τας χιλιάς δραχμάς: άφού του περιθελίου μου τό νερόν τό άφίρρασαν ό Έλληνικός Τεωρηδικαστής, ό Ψευδαναγνώστης Δελφινίαννης, ύπάλληλος: άφού ό Υπεργός του Πολέμου Σμάλτε από τό πολυκάδες και κατακληγώμενον μου στήθος άπέσπασε τό Άριστέον της Πατρίδος: άφού ό Πρόεδρος Νάπας μ' έκατάδικασεν εις επτάμηνον φυλάκισιν, άρρώστων εις τόν νερόν, χωρίς να λάβω ύπ' έφιν του ίατρου μου τό άποδεικτικόν, και ως έξωμολογηθώ έξ άνάδες Σ Τριανταφυλλής, άχεν συνομώσει τήν κατάντην μου: άφού μ' έσυραν από φυλακήν εις φυλακήν, από Νοσοκομείον εις Νοσοκομείον και από κατάντην εις σπήλαιον, μ' έσπειλαν, ό Γλάρος και Άξιώτης παρανόμως να θυσιασθώ εις τό έθνος του Παλαμηδίου! Και τούτο διότι έγραφα εκ των χρεοκοπιών προς Σε, τάλαιπωρε Χαμάλη της Πατρίδος Λαέ, περί Ιαχάρως!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνεχεία.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Ζάν-Ζάκ Ντερόντ, αν και είχε κυριευθεί από κάποια ανησυχία και μολονότι η καρδιά του ανήκε για πάντα στη Λευκή, προκειμένου ωστόσο να παρουσιασθή σε μια νέα του καλού κόσμου, σαν την κόρη του προεσταμένου του, καλλωπίστηκε όσο μπορούσε περισσότερο.

Έτσι, όταν, στις έξι το θράδυ, μπήκε στο σαλόνι του κ. Ντεπάς δεν ήταν πειά ο άσημαντος υπάλληλος που φρόντιζε ελάχιστα για το ντύσιμό του, αλλά ένας κομψός κι' ωραίος αριστοκράτης ντυμένος άψογα.

— Δεσποινίς, είπε μετά τας συστάσεις, ο κ. πατέρας σας με τιμάει εξαιρετικά παρουσιάζοντάς με σε σας και πρέπει να πιστέψετε ότι κολακεύομαι πολύ για ν'ό νέο αυτό δείγμα της εμπιστοσύνης του.

— Την εμπιστοσύνη του την άποκτήσατε με την αξία σας, κύριε, του απάντησε η νέα με τη γλυκειά και μελωδική φωνή της.

Και, χαμογελώντας, επρόσθεσε :

— Ελπίζω μάλιστα ότι η γνωριμία μας δεν θα περιοριστεί μόνο στη σημερινή σας επίσκεψη κι' ότι θα εξακολουθήσετε να έρχεστε συχνά στο σπίτι μας.

Η Έλενη ήταν μετρίου αναστήματος, ωραιότατη και πρό πάντων χαριτωμένη. Είχε θαυμάσιο στόμα και γλυκύτατα γελαστά μάτια, των οποίων το βλέμμα έμοιαζε με χάδι.

Όλο εκείνο το θράδυ, ο κ. Ντεπάς, δεν έκανε άλλο παρά να εγκωμιάζον τον Ζάν-Ζάκ με τα πιο κολακευτικά έπιθετα.

Ο νέος είχε μείνει πολύ ευχαριστημένος από την εγκάρδια κι' ειλικρινή αυτή υποδοχή, κι' άρχισε από εκείνη την ημέρα, να κάνει συχνές επισκέψεις στο σπίτι του προεσταμένου του, χωρίς την παραμικρή δυσπιστία.

Και πράγματι πώς να δυσπιστήση προς τη σοβαρή και ωραία εκείνη νέα, η οποία, σε λίγο καιρό, άρχισε να θεωρή σαν τον πιο ευχάριστο φίλο και σύντροφο τον αγαθό, ειλικρινή και απλό στις συνήθειές του εκείνο νέο, ο οποίος δεν είχε τίποτε το επιτηδευμένο στους τρόπους του και που δεν έκανε καμμία προσπάθεια για ν' άρέση ;

Η νέα λάτρευε τη μουσική και, καθώς κι' ο Ζάν-Ζάκ είχε λαμπρή μουσική μόρφωση, τη συνόδευε στο πιάνο, όταν είχαν και άλλους καλεσμένους και η Έλενη τραγουδούσε, πράγμα που συνέβαινε συχνά.

Συγχρόνως, ο κ. Ντεπάς δεν μπορούσε να κάνει πειά ούτε μια ώρα χωρίς αυτόν, ήταν κυριολεκτικώς γοητευμένος μαζί του, δεν είχε πειά κανένα μουσικό απ' αυτόν και τον τραβούσε ολοένα και πιο πολύ στο σπίτι του.

Ο νέος πάλι ευχαριστιώταν από τις σχέσεις αυτές, χωρίς να μαντεύη, χωρίς να υπομιάζεται τίποτε.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι δεν μπορεί να υπάρξη μεταξύ ενός νέου και μιας νέας, αγνή και στενή φιλία και όμως ο Ζάν-Ζάκ Ντερόντ πίστευε σε μια τέτοια φιλία και θεωρούσε τη δική του με την Έλενη σαν έναν από τους ωραιότερους δεσμούς που μπορούν να υπάρξουν.

Εξαφνα ένα θράδυ, η Έλενη του είπε :

— Ο Έδμόνδος Παστουρέλ, ο μοναχογιός του έρωτα, ζητάει σε γάμο...

Ο Ίάκωβος χαμογέλασε με καλωσύνη και είπε :

— Περίφημα !... Σας συχαίρω δεσποινίς, γιατί είναι νέος ωραίος, έξυπνος, με καλή καρδιά και πλούσιος...

— Λοιπόν, με συμβουλευέτε να τον δεχθώ για σύζυγο; ρώτησε η νέα παραγμένη.

— Μάλιστα, γιατί πραγματικά θα σας κάνει ευτυχισμένη, όπως αξίζετε.

— Αυτό μου φαίνεται παράδοξο, είπε η Έλενη της οποίας η ταραχή μεγάλωνε ολοένα.

— Τι σας φαίνεται παράδοξο ;

— Η συμβουλή σας...

— Μά δεν ήμαστε φίλοι ;

— Ναί... Λοιπόν ;

— Λοιπόν, δεν είναι τίποτε πιο φυσικό από το να σας πω την ιδέα μου στη στιγμή που με ρωτάτε και άρα πρόκειται για ένα σοβαρό πράγμα όσο η ευτυχία σας...

Η νέα ήταν τώρα συγκινημένη... Τα τριανταφυλλένια μάγουλά της είχαν γίνει καταγάλανα. Έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή κι' έπειτα είπε :

— Ξέρω ότι είστε τίμιος... "Αν λοιπόν σας έλεγε ότι δεν αγαπάω τον Παστουρέλ, τι θα μου απαντούσατε ;

Η ερώτησίς σας είναι πολύ σοβαρή. Είστε όμως νέος με αντίληψη, με ήθικες άρχες και με σύνεση και μπορεί κανείς να σας απαντήσει έπισης σοβαρά...

— Λέγετε λοιπόν... Σας άκουω...

— "Αν ο κ. Παστουρέλ έζητησε το χέρι σας, αυτό σημαίνει ότι ίσως ο πατέρας σας τον ενεθάρρυνε στο δικό του κι' ότι ο γάμος αυτός του άρέσει... Τόσο καιρό και αυτός, γιατί τον έχετε καλά, έχετε λεπτές κι' ευγενικές καρδιές και είναι θέσαιο σχεδόν ότι η δική φιλία κι' εκτίμησις που αισθάνετε τώρα ο ένας για τον άλλο, θα μεταβληθί σιγά-σιγά μετά το γάμο σε μεγάλο και δυνατό έρωτα...

Κ' η νέα χαμήλωσε τα μεγάλα της μάτια στο έδαφος των οποίων διακρινόταν απέραντη μελαγχολία και είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά :

— Το όνειρό μου δεν ήταν ν' αγαπηθώ και ν' αγαπηθώ έτσι...

Ο Ζάν-Ζάκ, ο οποίος πρό μερικόν λεπτών, πρόσεχε την έκφρασις της Έλενης, σκέφτηκε μόλις άκουσε τα λόγια της αυτά.

Τόν έκαναν, μέσα σε μια στιγμή, να μαντέψι ότι την αλήθεια...

— Θεέ μου !... σκέφτηκε. Είναι δυνατόν ; Με άγαπάει κι' εγώ ούτε το είχα υποψιαστή καν...

Αμέσως προσπάθησε ν' αλλάξη θέμα όμιλίας. Η Έλενη τον βοήθησε πολύ σ' αυτό κι' έτσι σε λίγο ο Ζάν-Ζάκ νόμισε πως είχε γελαστή φανταζόμενος ότι η νέα τον αγαπούσε.

Αυτό τον καθησύχασε. "Αλλά, όταν ζήτησε την άδεια να φύγη, η Έλενη του είπε :

— Θα είχατε την καλωσύνη να μου κάνετε μια μεγάλη χάρη ;

Τόν έκαναν, μέσα σε μια στιγμή, να μαντέψι ότι την αλήθεια...

— Θεέ μου !... σκέφτηκε. Είναι δυνατόν ; Με άγαπάει κι' εγώ ούτε το είχα υποψιαστή καν...

Αμέσως προσπάθησε ν' αλλάξη θέμα όμιλίας. Η Έλενη τον βοήθησε πολύ σ' αυτό κι' έτσι σε λίγο ο Ζάν-Ζάκ νόμισε πως είχε γελαστή φανταζόμενος ότι η νέα τον αγαπούσε.

Αυτό τον καθησύχασε. "Αλλά, όταν ζήτησε την άδεια να φύγη, η Έλενη του είπε :

— Θα είχατε την καλωσύνη να μου κάνετε μια μεγάλη χάρη ;

Τόν έκαναν, μέσα σε μια στιγμή, να μαντέψι ότι την αλήθεια...

— Θεέ μου !... σκέφτηκε. Είναι δυνατόν ; Με άγαπάει κι' εγώ ούτε το είχα υποψιαστή καν...

— Ευχαρίστως, άρκει να μπορώ...

— Λοιπόν, σας παρακαλώ να πάτε αύριο το πρωί στο γραφείο του πατέρα μου...

— Τι να κάνω ;

— Για να μιλήσετε μαζί του για το γάμο μου. Μόνο... Μά η Έλενη διάσασε να προχωρήση.

— Τι, μόνο ; τη ρώτησε ο Ζάν-Ζάκ με όσο μπορούσε πιο γλυκειά φωνή.

— Σας παρακαλώ μόνο να σκεφθήτε ως τότε όσα σας έβα απόψε...

— Σας το υπόσχομαι.

Ο Ζάν-Ζάκ ξαναγύρισε στην κατοικία του, πολύ δυστυχισμένος και παραγμένος εξαιρετικά.

Η εφονική αποκάλυψις του έρωτα της Έλενης προς αυτόν δεν τον είχε θέσει κλονίσει καθόλου στον έρωτά του προς τη Λευκή, για η δεν ήταν απ' τους ανθρώπους των οποίων τα αισθήματα μπορούν να μεταβληθούν από την μιά ημε-
ρα ως την άλλη. Λάτρευε όμως και πρώτα τη Λευκή ντε Μοντεγκύ και τίποτε δεν μπορούσε να λιγο-
στένη τον έρωτά του, ούτε το συμβε-
ρον, ούτε ο πλοτός, ούτε η φιλοδοξία. "Ολ' αυτά ήταν για το νέο νέος άδειασις που δεν είχαν καμμία θέσι μέσα στη διαμαντένια καρ-
διά του.

Άλλά η νεαρή του φίλη, η αξιολάτρευτη και γλυκειά Έλενη θα υπέφερε ίσως εξ αιτίας του κι' η σκέψη αυτή τον πίκρανε θανάσιμα.

Όλη τη νύχτα δεν έκλεισε καθόλου τα μάτια του. Θα προτιμούσε ν' αντιμετώπιση ένα ολοκληρω κοπάδι πυρεων παρά να συζητήση με τον κ. Ντεπάς για την υπόθεσι, για την οποία είχε μιλήσει σ' αυτόν η Έλενη.

Όστόσο, με την συνηθισμένη του γαλήνη, πήγε στο γραφείο του προεσταμένου του, όταν εκείνος τον προσέκαλεσε την άλλη μέρα το πρωί.

Ο πλούσιος επιχειρηματίας έφριξε ένα εξεταστικό βλέμμα στον υπάλληλό του κι' έπειτα του είπε :

— Η κόρη μου, αγαπητέ μου Ζάν-Ζάκ, μ' έκανε ένήμερο της χθε-
νης συνομιλίας σας...

Ο νέος δεν κινήθηκε καθόλου και η φυσιογνωμία του παρέμεινε άπαθής, μολονότι η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Φέρθηκες σαν τίμιος νέος, σαν γενναίος άνδρας.

— Είπα απλώς στη δεσποινίδα Έλενη την ιδέα μου, απάντησε ο Ζάν-Ζάκ, παραξενεμένος με τα λόγια του προεσταμένου του.

— Ναί, αλλά της είπες ακόμα ότι αν ο κ. Παστουρέλ ζήτησε το χέρι της, αυτό σήμαινε ότι εγώ ίσως τόν ενεθάρρυνα στο διάθεμά του αυτό και ότι ο γάμος αυτός μου άρέσει.

— Είναι αλήθεια, κύριε. Τά είπα όλα τα λόγια.

— Δεν εμάντιψες όμως όρθά, Ζάν-Ζάκ... γιατί, όχι μόνο δεν ενεθάρρυνα τόν κ. Παστουρέλ στο διάθεμά του, αλλά ούτε καν σκέφθηκα ποτέ να του δώσω σύ-
μνη την Έλενη.

Ο νεαρός κόμης σκίρτησε...

— Η κόρη μου θα πάρη προίκα ένα εκατομμύριο φράγκα, εξακολούθησε ο κ. Ντεπάς, και ο σύζυγός της θα γίνη συνεταίρος μου στην αρχή και διάδοχός μου κατόπιν...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο κ. Βίκτωρ Ντεπάς προσήλωσε το βλέμμα του στο πρόσωπο του κόμητος Ζάν-Ζάκ Ντερόντ. Άλλά δεν διέκρινε σ' αυτό ούτε την παραμικρή λάμψη επιθυμίας που ήταν φυσικό να προκαλέση σ' όποιονδήποτε η τεράστια αυτή προίκα.

— «Μήπως ο νέος αυτός αποκρίνεται ;» αναρωτήθηκε ο κ. Ντεπάς.

Τού ήρθε τότε η ιδέα να προσποιηθί κι' εκείνος, αλλά τόν έμπόδισε αμέσως μια άλλη ιδέα.

— «Η Έλενη τόν αγαπάει, είπε από μέσα του. Λοιπόν το καλύτερο μέσον για να τόν αποκτήση, είναι να του φερθώμε με τη μεγαλύτερη ειλικρίνεια...».

Και άπευθυνόμενος προς τόν Ζάν-Ζάκ, πρόσθεσε :

— Θυμάσαι, αγαπητέ μου, την πρώτη μας συνάντησι ;

— Όταν ήρθα να σας προτείνω ν' αγοράσετε τόν παλαιό μου πύργο ;

— Μάλιστα.

— Δεν ξέχασα ούτε λέξι απ' όσα είπαμε τότε...

— Λοιπόν, μου είπες εκείνη την ημέρα : «Σεις, κύριε Ντεπάς, αρχίσατε τη σταδιοδρομία σας με δέκα φράγκα στην τσέπη και με τη σταθερή θέλησι να πάτε μπροστά. Γιατί να μην κάνω κι' εγώ το ίδιο ;»

— Το θυμάμαι, τραύλισε ο Ζάν-Ζάκ, ο οποίος διάβαζε τώρα, σαν σε ανοιχτό βιβλίο, στο πλατύ μέτωπο του κ. Ντεπάς τις σκέψεις του.

— Σε βοήθησα, εξακολούθησε ο κ. Ντεπάς, όπως με βοήθησαν κι' εμένα άλλοτε οι προϊστάμενοί μου. Φρόντισα για σένα και σε περιέβαλα με την εμπιστοσύνη μου. Η εργατικότης σου, η αντίληψί σου, η θέλησί σου με βοήθησαν πολύ στις επιχειρήσεις μου. Σήμερα ξέρω πειά την αξία σου... Μπορείς να φτάσης και σ' αυτό το σημείο που έφτασα κι' εγώ...

Ο Ζάν-Ζάκ υπέφερε αληθινά μαρτύριο.

Ο κ. Ντεπάς επρόσφερε σ' αυτόν την κόρη του. Δεν του έμεινε καμμία αμφιβολία σχετικώς.

Τι να κάνει ;

Πώς ν' απάντηση σε μια τέτοια καλωσύνη χωρίς να πικράνη τόν άνθρωπο, ο οποίος τόν ευεργέτησε τό-
σο, χωρίς να σπαράξη την τρυφερή καρδιά της Έλενης, την οποία χωρίς να θέλη είχε κατακτήσει ;

Εξαφνα θυώσε το κεφάλι του και ρώτησε :

— Η δεσποινίς Ντεπάς είναι ανήλικη της συζήτησός μας αυτής ;

— Σε άλλον δεν θάπαντούσα, αλλά σε σένα, αγαπητέ μου κύριε Ντεπάς, ντρέπομαι να πω ψέματα ή να προσποιηθώ. Ναί, κόρη μου η Έλενη έφέρει τα πάντα, γιατί σε...

Μά ο Ζάν-Ζάκ δεν τόν άφησε να προχωρήση και φώναξε :

— Σας ικετεύω, κύριε, μην προσέχετε τη λέξι που θέλετε να πείτε, αλλά να έχετε εμπιστοσύνη σε μένα...

Η κόρη σας έχει καρδιά και αντίληψι εξαιρετική... "Αν της έκανα κακό, το έκανα χωρίς να το θέλω... αλλά, πιστέψτε με, θα προσπαθώ να το επανορθώσω με καθε τρόπο...

— Πώς ;... Ένας μόνος τρόπος υπάρχει...

— Δεν μπορώ !... Δεν μπορώ !... Άλλά ελάτε μαζί μου στο σπίτι σας, θα μιλήσωμε μπροστά στην κόρη σας, και σας άρκίζομαι ότι θα κάνω τ' αδύνατο θύνα-
τά... Την ξέρω πολύ καλά και είμαι βέβαιος ότι θα την θεραπεύσω από το ασθένιά της...

Ο κ. Ντεπάς σηκώθηκε και, συνοδευόμενος από τόν Ζάν-Ζάκ, ξαναγύρισε στο σπίτι του. Μόλις μπήκαν μέσα, είπε σ' έναν καμαριέρη τόν όποιον συνάντησε στο διάδρομο :

— Είδοποίησε τη δεσποινίδα Έλενη ότι θέλωμε να της μιλήσωμε.

Σε λίγο η νέα παρουσιάστηκε.

Ήταν καταβεβλημένη και χλωμή. Μελανοί κύκλοι πε-
ρνούσαν γύρω από τα μάτια της.

— Μήπως θέλετε να μη συνεχίσω δεσποινίς ;

— Πώς ;... Ένας μόνος τρόπος υπάρχει...

— Δεν μπορώ !... Δεν μπορώ !... Άλλά ελάτε μαζί μου στο σπίτι σας, θα μιλήσωμε μπροστά στην κόρη σας, και σας άρκίζομαι ότι θα κάνω τ' αδύνατο θύνα-
τά... Την ξέρω πολύ καλά και είμαι βέβαιος ότι θα την θεραπεύσω από το ασθένιά της...

Ο κ. Ντεπάς σηκώθηκε και, συνοδευόμενος από τόν Ζάν-Ζάκ, ξαναγύρισε στο σπίτι του. Μόλις μπήκαν μέσα, είπε σ' έναν καμαριέρη τόν όποιον συνάντησε στο διάδρομο :

— Είδοποίησε τη δεσποινίδα Έλενη ότι θέλωμε να της μιλήσωμε.

Σε λίγο η νέα παρουσιάστηκε.

Ήταν καταβεβλημένη και χλωμή. Μελανοί κύκλοι πε-
ρνούσαν γύρω από τα μάτια της.

— Μήπως θέλετε να μη συνεχίσω δεσποινίς ;

— Πώς ;... Ένας μόνος τρόπος υπάρχει...

— Δεν μπορώ !... Δεν μπορώ !... Άλλά ελάτε μαζί μου στο σπίτι σας, θα μιλήσωμε μπροστά στην κόρη σας, και σας άρκίζομαι ότι θα κάνω τ' αδύνατο θύνα-
τά... Την ξέρω πολύ καλά και είμαι βέβαιος ότι θα την θεραπεύσω από το ασθένιά της...

Ο κ. Ντεπάς σηκώθηκε και, συνοδευόμενος από τόν Ζάν-Ζάκ, ξαναγύρισε στο σπίτι του. Μόλις μπήκαν μέσα, είπε σ' έναν καμαριέρη τόν όποιον συνάντησε στο διάδρομο :

— Είδοποίησε τη δεσποινίδα Έλενη ότι θέλωμε να της μιλήσωμε.

Σε λίγο η νέα παρουσιάστηκε.

Ήταν καταβεβλημένη και χλωμή. Μελανοί κύκλοι πε-
ρνούσαν γύρω από τα μάτια της.

— Μήπως θέλετε να μη συνεχίσω δεσποινίς ;

— Πώς ;... Ένας μόνος τρόπος υπάρχει...

— Δεν μπορώ !... Δεν μπορώ !... Άλλά ελάτε μαζί μου στο σπίτι σας, θα μιλήσωμε μπροστά στην κόρη σας, και σας άρκίζομαι ότι θα κάνω τ' αδύνατο θύνα-
τά... Την ξέρω πολύ καλά και είμαι βέβαιος ότι θα την θεραπεύσω από το ασθένιά της...

ριέβαλλαν τα ώραία της μάτια και τα λευκά της χείλη ήταν χλωμότατα.

Μόλις αντίκρισε τον Ζάν-Ζάκ, μόλις είδε το ίκετευτικό, το γεμάτο συμπόνια και τρυφερότητα βλέμμα του, ή νέα σκίρτησε. Τα ώραία και μελαγχολικά μάτια της πλημμύρισαν από δάκρυα.

— Δεσποίνις, της είπε ο Ζάν-Ζάκ πιάνοντας τα φλογισμένα χέρια της, κατά τους λίγους μήνες που σ' έβρισκες έκρινα ως μία εξαιρετική νέα. Μου επιτρέπετε λοιπόν να σ' διηγηθώ μία ιστορία, την οποία δεν σ' έμπιστευθήκα νωρίτερα γιατί μ' εμπόδιζε μία έμφυτη συστολή ;

— Μιλήστε, τραύλισε με φωνή σθυσμένη, σ' ακούω...

Καθόντουσαν κ' οι δυο σ' ένα μικρό καναπέ αληθινή φολιά έρωτευμένων, πρωορισμένων να ζήσουν ο ένας κοντά στον άλλο. Ο κ. Ντεπάζ καθισμένος σε μία μεγάλη πολυθρόνα κοντά στο τζάκι, σκάλιζε τη φωτιά, χωρίς να φαίνεται πως τους προσέχει, ενώ στην πραγματικότητα ούτε η παραμικρή κίνησή τους δεν ξέφευγε απ' αυτόν.

Ο κ. νεαρός κόμης Ντερόντ άρχισε να λέει με φωνή τρεμάμενη και πολύ ταραγμένη :

— Πριν από λίγα χρόνια, ζούσε ένας νέος πολύ εύτυχισμένος και γαλήνιος στον παλιό πύργο στον οποίο γεννήθηκε και στον οποίο είχαν πεθάνει οι ευγενείς πρόγονοί του, αφού έζησαν πλούσιοι, τίμιοι και φιλόανθρωποι... Ποιά ήταν ή θέσι του ;... Τη νόμιζε λαμπρότατη... Η οικογένειά του ζούσε με πολυτέλεια και σ' αυτόν τον ίδιο δεν έγινε ποτέ λόγος για εργασία, σαν να ήταν πράγμα ανάξιο για την κοινωνική του θέσι και την περιουσία του. Λίγο πιο πέρα απ' τον πύργο του, ζούσε μία άλλη οικογένεια, που είχε μία κόρη κατά τέσσερα χρόνια νεότερή του...

Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ή Έλένη έκλεισε τα μάτια της και χλώμιασε τόσο, ώστε ο Ζάν-Ζάκ νόμισε ότι θά λιποθυμούσε...

— Μήπως θέλετε να μη συνεχίσω, δεσποίνις ; τη ρώτησε.

— Όχι, δεν έχω τίποτε... Έξακολουθήστε... είπε ή Έλένη καταβάλλοντας μία μεγάλη προσπάθεια.

Ο Ίάκωβος εξακολούθησε :

— Η νέα αυτή δεν ήταν καθόλου εύτυχισμένη. Ο πατέρας της είχε παντρευτεί για δεύτερη φορά και ή μητριά της τη μισούσε... Μετά το δεύτερο αυτό γάμο, ή οικογένεια είχε γίνει πολυάριθμη και, καθώς τα εισοδήματά της ήταν περιορισμένα, ή δυστυχισμένη νέα ήταν αναγκασμένη να κάνει τις θωρότερες δουλειές. Μία μόνο λάμψη χαράς φώτιζε την φτωχή νέα στις δυστυχίες της. Ο νεαρός γειτονάς της και παιδικός της φίλος, βλέποντάς την τόσο γλυκεία, τόσο υπομονετική, τόσο θασιανόμενη, τη συμπόνεσε και σιγά-σιγά την αγάπησε...

Κι' εκείνη τον αγάπησε επίσης ; ρώτησε ή Έλένη...

— Ναι, και εκείνη...

— Α, γιατί τότε ο νέος εκείνος, ή μάλλον έσεις, κύριε Ντερόντ, δεν την παντρεύτηκε ;

— Έτοιμαζόμουν να την παντρευτώ, δεσποίνις, όταν, ξαφνα, πέθανε ο πατέρας μου. Θέλησα να μάθω τότε την κοινωνική θέσι που θά μπορούσα να προσφέρω στη σύζυγό μου, κι' εξέτασα την πατρική μου κληρονομιά... Και είδα τότε ότι ή αγροικίες και τα καλύτερα κτήματα του πύργου ήταν πουλημένα και ότι αυτά που έμεναν μόλις έφταναν για να καλύψουν τα χρέη που είχε αφήσει ο πατέρας μου...

— Τότε τι κάνατε ;

— Ο κ. Ντεπάζ δεν σ'αε το είπε ;

— Ω ! ναι, αυτό το ξέρω, αλλά άγνωσ τι αποκάματε με τη μνηστή σας ;

— Τη θρήκα, της εξέθεσα όλη την αλήθεια και της ζήτησα την άδεια να πάω να εργασθώ για να την κάνω εύτυχισμένη, και της υποσχέθηκα ότι θά ξαναγυρίσω...

— Και κείνη τι σ'αε απάντησε ;

— Μις ίκέτευσε να την παντρευτώ άμέσως για να συμμοριθώ κι' αυτή τους αγώνες μου και τις απογοητεύσεις μου...

Τα μάτια της Έλένης έλαμψαν.

— Αρνήθηκα, εξακολούθησε ο Ζάν-Ζάκ, και έφυγα αφού προηγουμένως της ώρκίστηκα ότι θά ξαναγυρίσω μετά τέσσερα χρόνια.

— Και πόσα χρόνια πέρασαν ως τώρα ;

— Τρίαμυ.

— Την ξαναείδατε στο μεταξύ ;

Ο νέος μισόκλεισε τα μάτια του.

— Όχι, ποτέ, απάντησε.

Θά της γράψετε όμως.

— Όχι, ούτε της έγραφα ποτέ...

— Α ! γιατί ;

— Ναι, μολονότι κανείς δεν μου έλεγε τίποτε σχετικά.

Με περιμένει με πίστι και με θάρρος...

Και, πλησιάζοντας προς τη νέα της οποίας το πρόσωπο είχε πλημμυρίσει από δάκρυα, είπε με σιωπηλή φωνή :

— Είστε πλούσια, τεραστίως πλούσια, έχετε παλιό άνθρωπο με μεγάλη καρδιά, ο οποίος άφιέρωσε σε όλη όλη του τη ζωή, κι' επί πλέον ένας νέος λαμπρός λατρεύει κα σ'αε θέλει για σύζυγο του... Δεχθήτε την αγάπημένη μου αδελφή, σαν γυναιά νέα που είστε χωρίς να λυπάστε για την μικρή εύτυχία της δυστυχισμένης νέας που αγάπηώ και ή οποία μόνο την αγάπη μου έσόν κόσμο.

Η Έλένη έκρυψε το κεφάλι της μέσα στα χέρια της.

— Είναι πολύ πλουσιότερη από μένα, αφού έχει πια γάμη σου, ψιθύρισε με φωνή τόσο σιγαή ώστε μόνο ο Ζάν-Ζάκ την άκουσε.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, άναστήκωσε το δακνυθρεχτο πρόσωπό της και άπευθυμένη προς τον πατέρα της, είπε :

— Κάμαμε ένα πολύ ώραίο όνειρο, το οποίο δεν έινε δυνατόν να πραγματοποιηθώ, ταπερα...

Κατόπιν γύρισε προς τον Ζάν-Ζάκ, και πρόσθεσε :

— Θά γίνει φίλη της συζύγου σας. Θά εξακολουθήσει και σ'αε να είστε δικός μας φίλος...

— Πάντοτε !... είπε ο Ζάν-Ζάκ φιλόνας το χέρι της.

Ο κ. Ντεπάζ έσφιξε τότε το χέρι του Ζάν-Ζάκ και το είπε πολύ συγκινημένος :

— Σ'αε εύχαριστώ πολύ, αγαπητέ μου κύριε Ντερόντ.

Σ'αε έκρινα καλά ! Έχετε μεγάλη καρδιά !... Στο έξης ό,τι μπορώ να κάνω για σ'αε θά το κάνω.

— Αν θελήσω να σ'αε δοκιμάσω άμέσως... είπε ο Ζάν-Ζάκ αίσθανόμενος την άνάγκη ν' άπομακρυνθώ από τη σπιτί αυτό, στο οποίο ή χαρά και ή γαλήνη δεν θά έαναγύριζαν ίσως έφύσον εκείνος θά εξακολουθούσε να συχνάζει εκεί, αν θελήσω να σ'αε ζητήσω μία χαρά, έμ μου την κάνετε ;

— Μιλήστε...

— Άκούσα να γίνεται λόγος για κάποια λαμπρή έπιχειρήσι στην Άσία, είπε ο Ζάν-Ζάκ, για να θεσπασώ ότι πραγματικά είναι καλή, πρέπει να κάνω ένα μεγάλο ταξίδι. Μου δίνετε λίγων μηνών άδεια ;

— Μάλιστα, αλλά με τον όρο ότι το ταξίδι δεν θά είναι πρόσφασις να μ' έγκαταλείψετε για πάντα.

— Δεν μπορώ να σ'αε υποσχεθώ τίποτε, γιατί δεν είπαμε ποτέ. Πρέπει μάλιστα να σ'αε προειδοποιήσω ότι ή έπιχειρήσις είναι όπως μου είπαν, θά πάμω πεία να έμαι υπάλληλός σας και θά γίνει κι' έγω έπιχειρηματίας...

— Όταν θά με συναγωνιστήτε ;

— Καθόλου γιατί ή έπιχειρήσις μου θά είναι διαφορετικές από τις δικές σας. Θά γίνει έφορμιστής.

— Πρέπει να παραδέχεσαι κανένας εκείνο που δεν μπορεί ν' άποφύγει, είπε ο κ. Ντεπάζ με θλίψη. Εμπρός, αγαπητέ μου φίλε !... Σου εύχομαι με όλη μου την καρδιά να πετύχεις, άν, και για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να προσθέσω ότι φοβόμαι πολύ...

II

ΟΙ ΘΗΣΑΥΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η έπιχειρήσις για την οποία ο νεαρός κόμης Ζάν-Ζάκ Ντερόντ είχε μιλήσει στον κ. Ντεπάζ ήταν ή εξής: Μία μέρα, ο Ζάν-Ζάκ, καθώς περιφερόταν στην παραμιαία του Μπουρντώ, συνάντησε ένα φίλο του έμπορο-αρχο, ο οποίος του διηγήθηκε μία περίεργη ιστορία που του συνέβη κατά το τελευταίο του ταξίδι.

Στο ταξίδι του αυτό, είχε πάει, έκτος των άλλων, κα στον Περσικό κόλπο, όπου υπήρχε να προσφέρει μία μεγάλη έκδοάλευσι στον Έμιρ της Μασνάτης. Εκείνος τότε, για να τον ανταμείψει, του έδωσε πλούσια δώρα και του είπε :

— Σου δίνω άκόμα κι' μήτον εκεί το μεγάλο θησαυρό στην παραλία. Η θάλασσα, όπως κ' ή στεριά είχε και για όποιον έφέρει να έκμεταλλευθώ τους θησαυρούς της κρύβουν.

Και συγχρόνως του έδωσε και μία περγαμινή γραμμή άραβικά, την οποία ο πλοίαρχος ποτέ δεν φρόντισε να διαβάσει.

μήν άραβικά, την οποία ο πλοίαρχος ποτέ δεν φρόντισε να διαβάσει.

— Είστε φίλος των παραδόξων, κύριε Ντερόντ, πρόσθεσε ο πλοίαρχος στον Ζάν-Ζάκ, αφού του διηγήθηκε την ιστορία αυτή. Άν υποθέσετε και μου πουλήσετε το φορτίο μου σε καλή τιμή, θά σ'αε δώσω ως μεντίλα την περγαμινή και το θράχο, του οποίου φαίνεται πως ή περγαμινή αυτή είναι ο τίτλος ιδιοκτησίας.

— Και θά μου υπογράψετε ένα κανονικό πωλητήριο έγγραφο ; ρώτησε ο Ζάν-Ζάκ ο οποίος διασθένθηκε με πρώτη τάξεως έπιχειρήσι.

— Θά σ'αε υπογράψω ότι θέλετε γιατί το φορτίο μου είναι δυσκολοπούλητο και γιατί έχω άνάγκη χρημάτων.

— Σύμφωνοι ! απάντησε ο Ζάν-Ζάκ. Σε δέκα μέρες θά σ'αε έχω απαλλάξει απ' το φορτίο σας.

Πράγματι, μετά δέκα μέρες, τα έμπορεύματα του πλοίαρχου είχαν πουληθώ και πληρωθώ, κι' ο τελευταίος, εύνομωνώντας, παραχώρησε με κανονική συμβολαιογραφική πράξη το θράχο στον κ. κόμητα Ζάν-Ζάκ.

— Τι χάνω ; είπε από μέσα του ο Ζάν-Ζάκ. Μερικές άδομάδες ταξιδιού. Μπα ! Αυτό δεν στοιχίζει τίποτε... Ο Έμιρς είπε στον πλοίαρχο : Οί θησαυροί της θάλασσας... Μήπως υπάρχουν μαργαριτάρια άξίας τους θράχους εκείνους ;... Τα ώραιότερα μαργαριτάρια θρίσκονταν στον Περσικό κόλπο.

Άμέσως μόλις άπέκτησε την περγαμινή, άγόρασε άραβικά θιβλια και περιούσε τις ήμέρες του και τις νύχτες του, προσπαθώντας να μάθω μερικά στοιχεία της δύσκολης εκείνης γλώσσας και να διαβάσει τα άλλόκοτα έκείνα ιερογλυφικά των οποίων το μυστικό δεν ήθελε να έμπευθεθώ σε κανένα.

Επί έξη μήνες έμεινε σκυμμένος πάνω απ' την περγαμινή, της οποίας δεν μπορούσε να ένοήσει τ' άκατάληπτα γράμματα. Τέλος συνάντησε έναν έξυπνο Άραβ, ο οποίος του έδωσε το κλειδί όσων δεν μπορούσε να ένοήσει μόνος του.

Με λίγα μαθήματα που του έδωσε ο Άραβ αυτός, ο Ζάν-Ζάκ κατόρθωσε να μάθω ότι τα θιβλια δεν είχαν καταρθώσει να του διδάξουν.

Έτσι, ένα θράδυ, όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιό του, έβλεπε μπροστά του την περγαμινή και προσπάθησε να τη διαβάσει.

Και το κατόρθωσε.

Όταν ή ημέρα άρχισε να χαράζει, είχε καταρθώσει να μεταφράσει όλο εκείνο το έγγραφο, το οποίο ήταν πράγματι μία άδεια άλιείας μαργαριτοφόρων στρείδιών, γύρω απ' το θράχο που ο Έμιρς είχε παραχωρήσει στον πλοίαρχο. Συγχρόνως ή περγαμινή έδινε την άδεια στον έκμεταλλευτή να έπεξεργάζεται τα μαργαριτάρια και να τα θάψει στο έξωτετικό...

Ο Ζάν-Ζάκ άπόμεινε έκθαμβος.

Άν το έγγραφο εκείνο δεν έλεγε ψέματα και ύπηρει πραγματικά μαργαριτοφόρα στρείδια γύρω από τον θράχο, δεν θά ήταν αυτά ή τόσο περιπόθητη περιουσία ;

Δεν ύπηρει καμιά άμφιβολία γι' αυτό, αλλά έπρεπε να θεσπασθώ.

Άλλά πώς να πάρη άδεια άπουσίας από τον κ. Ντεπάζ, πώς να κάνη ένα τόσο μακρινό ταξίδι, χωρίς να γυρνά τη θέσι που όταν θά γυρίζε άν τον περιμένε ή άποτυχία, πράγμα πολύ πιθανόν ;...

Ο κόμης Ντερόντ όμως δεν ήταν από αυτούς τους εύπολους άποθαρρύνοντες άμπόδια. Άπεναντίας μάλιστα.

Επί ένα σχεδόν χρόνο, περιέμενε την εύνοική εκείνη περίστασι, κατά την οποία ο κ. Ντεπάζ του παραχώρησε την τόσο περιπόθητη άδεια υπό τις συνθήκες που διηγήθήκαμε.

Εν τώ μεταξύ, ο πλοίαρχος που είχε παραχωρήσει στον Ζάν-Ζάκ την περγαμινή και το θράχο είχε πεθάνει κι' έτσι, άν ή έπιχειρήσις αυτή στεφόταν από έπιτυχία, δεν θά παρουσιάζονταν καμιά άπαιτήσις τρίτου.

Ο Ζάν-Ζάκ Ντερόντ έφυγε λοιπόν για τη Μασσαλία κι' από κει πήγε πρώτα στο Άντιν κι' έπειτα στη Βομβή, όπου ή συγκοινωνία με τη Μασνάτη ήταν εύκολη. Άλλά στη Μασνάτη το ταξίδι του δεν θά τελείωνε. Έπρεπε να πάη ακόμα πιο μακριά ως το Σοχάρ και το Ζαβοράχ για ν' άνακαλύψη τον πλουτοφόρο θράχο, ο οποίος θά τον έκανε πολυεκατομμυριούχο.

Σκεπτόταν με ποιά τρόπο θά το κατόρθωνε αυτό, όταν ξαφνα ή τύχη του και το θάρρος του τον βοήθησαν στην παραλία.

Ένα θράδυ, καθώς περιπλανώταν γεμιστός σκότοφως σε μία μακρινή συνοικία της Μασνάτης, άκουσε έ-

ξαφνα κραυγές. Καθώς ήξερε άπωσθήποτε τα άραβικά, κατάλαβε ότι ζητούσαν βοήθεια.

Ο Ζάν-Ζάκ ήταν ψηλός και λεπτός, αλλά έξαιρετικά δυνατός κι' εύκίνητος και, έκτος αυτού, δεν ήξερε τι θά πη έβόδες.

Το να τρέξη και ν' άντιληφθώ περί τίνος έπρόκειτο ήταν γι' αυτόν ζήτημα λίγων δευτερολέπτων. Μία ώραιότατη, ψηλή και μελαγχροινή νέα, που φορούσε ινδική ένδυμασία, πάλευε μόνη της εναντίον τεσσάρων Άράβων οι οποίοι προσπαθούσαν να την άπαγάγουν.

Την είχαν παραμονεύσει στο έρημο εκείνο μέρος την ώρα που έφευγε απ' το ζαχαροπλαστείο όπου εργαζόταν και θά την άπήγαγαν χωρίς άλλο, χωρίς τη θαρραλέα επέμβασι του κόμητος Ντερόντ.

Άν και οι τέσσερες άπαγωγείς ήταν ώπλισμένοι μ' έγχειρίδια, ο εύγενής Γάλλος κατόρθωσε μόνο με τις γροθιές του και με το μπαστούνι του ν' άπελευθερώση το θύμα τους.

Όταν ή δυστυχισμένη νέα τους είδα να τρέπονται εις φυγήν, ύψωσε προς τον Ζάν-Ζάκ τα ώραία της μάτια και του είπε :

— Ω ! συ ο οποίος μ' έσωσες, άς είσαι εύλογημένος ! Η ζωή μου, καθώς και των συγγενών μου, σου άνήκει !

Ο Ζάν-Ζάκ χαμογέλασε, συγκινημένος από την άμορφιά και τη χάρι της νέας.

— Ποδ κατοικείς ; τη ρώτησε.

— Όχι πολύ μακριά από δω και δεν ύπάρχει λόγος να ένοχληθώτε περισσότερο προς χάριν μου...

— Έχεις λάθος γιατί πιθανόν οι κακοποιοί αυτοί να σε παραμονεύουν λίγο πιο πέρα.

Η νέα άνατρίχιασε και κύτταξε γύρω της τρομαγμένη με τα ώραία της μάτια που έμοιζαν με μαύρα διαμάντια.

— Ω τότε, συνοδεύσατέ με ! είπε.

— Όταν παραχώρησαν λίγο, ή νέα έπρόσθεσε :

— Έξ άλλου ο πατέρας μου και ο άρραβωνιαστικός μου θά θελήσουν να σ' εύχαριστήσουν γιατί έσωσες την Σίτα τους.

Λίγο πιο πέρα, ή Σίτα κατοικούσε με τους δικούς της σ' ένα παλιό σπίτι περσικού ρυθμού, αρκετά μεγάλο, αλλά και μισοερειπωμένο.

Εκεί, οι δικοί της την περιέμεναν άνυπόμονοι, γιατί ποτέ άλλοτε δεν είχε άργήσει.

Όταν ο πατέρας της, ο γέρο Μανάρ, έμαθε από ποιά κίνδυνο την είχε σώσει ο Ζάν-Ζάκ γονάτισε μπροστά στο νέο και του είπε :

— Όλα έδω είναι δικά σου ! Μίλησε και πές πως μπορούμε να σ' εύχαριστήσουμε...

Ένας ώραιος κι' εύρωστος νέος είχε πάρει την Σίτα σε μία γωνιά του δωματίου και τη γέμιζε χάδια. Από τα θλέμματα, τα οποία της έριχνε, ο Ζάν-Ζάκ κατάλαβε πως ήταν ο μνηστήρ της.

Ο κόμης, έξέροντας πεία ότι ή Σίτα ήταν άσφαλισμένη, θέλησε να φύγη για να έσφυγη από τις έκδηλώσεις της εύγνωμοσύνης και τις εύχαριστίες που του άπηύθυναν οι άγαθοί εκείνοι άνθρωποι.

Μά δεν μπόρεσε. Έτσι άναγκαστήκε να φάη μαζί με την οικογένεια το περίφημο πιλάφι, το άγαπημένο φαί των Ινδουστάνων.

Άλλά ή έκπληξη του ήταν μεγάλη όταν, μετά το δείπνο, ο γέρο Μανάρ του διηγήθηκε την ιστορία του.

Ο Μανάρ ήταν ψαράς μαργαριταριών, τον οποίο άνάγκες του έπαγγελματός του είχαν φέρει από την Κεϋλάη στον Περσικό κόλπο. Όταν όμως γέρασε πεία, άρχισε να δουλεύη ως εργάτης σε διάφορα εργοστάσια.

Όσον άφορά το μνηστήρα της κόρης του, τον Άρπ, ήταν κι' αυτός επίσης άλιείας μαργαριταριών κατά την εποχή της άλιείας και τον ύπολοιπο χρόνο εργαζόταν ως φορτοεκφορτωτής στο λιμάνι της Μαναστής.

Ο Άρπ έφερε κατά τις κοίτες των μαργαριταριών ; ρώτησε ο Ζάν-Ζάκ μ' ένδιαφέρον.

— Ναι, απάντησε ο Μανάρ. Τις έφέρει όπως τις ήξερα κι' έγω στον καίρο μου. Είναι ο καλύτερος κόλπος της του κόλπου.

— Πόσα κερδίζει από τη δουλειά του αυτή ;

— Σχεδόν τίποτε. Οι έμποροι δίνουν στους δυστυχισμένους κολλυμβήτας μόνον άρα χρειαζόνατο για την τροφή τους.

— Τότε λοιπόν, ρώτησε ο Ζάν-Ζάκ, θά θέλατε να δουλέψετε μαζί μου ; Πρόκειται για μία έπιχειρήσι από την οποία ίσως πλουτίσετε...

Ένα θράδυ, καθώς περιπλανώταν γεμιστός σκότοφως σε μία μακρινή συνοικία της Μασνάτης, άκουσε έ-

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΑΝΤ. ΒΑΤΤ

Καρναβάλις

Μεταξουργείον. — Ο γνωστός Κωστής που χά-
(φτει μύγες
προσκαίρως συνεταιρισθείς μετά τριών του φίλων
γκαμήλαν κατεσκεύασε, πού είν' από τις λίγες
στο γένος, φεύ, των θηλυκών σημερινών καμήλαν.
"Η γειτονιά εξηπάλλισε μ' αυτήν το καρναβάλι της
"Ολοι κυττούν χαζεύοντας τα τσουβαλένια κάλλη της,
καί σ' ένα διαγωνισμό μίας έορτης έσπερινής
έπηρε απ' την έπιτροπή και το βραβείον καλλονής!...
Π α γ κ ρ ά τ ι.— Ο πρωτότυπος εις όλα του και ρέκτης,
γνωστός υπό το όνομα Μανιός Φακουλοπαίκτης,
με πρώτης τάξεως φωνήν και άνεπιληπτον ντιζιόν
χαρίζει στην πρωτεύουσα την πιο μεγάλη άττραξιόν.

Γιά της φωνής του το θραχνά
πολλά του γράψαν και συχνά
ή σεβαστή μαρίδα μας του έπλεξεν εγκώμιον.
Και πάντοτε θαυμάζουν διά την φυσικήν
άπόδοσιν των έργων του από την κριτικήν
πουναι στο πεζοδρόμιον.

"Οτε προχθές Κυριακήν δυό θαυμασταί γειτόνοι του
τρελλοί έξ ένθουσιασμού τραβάνε το ρεντόνι του.
Και μόλις πρό το θεατών ο δόλιος ξεσκεπάστηκε
απ' τις σθερκές που μάζεψε στο χώμα τσουβαλιάστηκε,
στη λάσπη έκυλίσθη
και όψιν ήλλαξεν έντός μιάς στιγμής και μόνης.
Πλήν έχει ως άνταμοιδήν πώς άπηθανάτισθη
έπί της τρύπιας κλαδωτής του Φασουλή δρόνης!...

"Αν πής και στούς Ά έ ρ η δ ε ς
πήρανε φώκο κι' άναψαν τά γλέντια τά τρελλά —
"Απλήστως μουντζουράνουνται καμπόσοι ντελμπενέρηδες
κι' ως άραπάδες θγαίνουνε ψάλλοντες «έβαλά»,

"Ισως νά μαυριστήκανε
άφου θεσπαιώθήκανε
πώς ο κοσμάκης ο χαζός τους περίμενει ένθους,
Ισως και νά τους μαύρισε κανένας εις το ξύλο.
άλλ' Ισως νά μαυρίστηκαν — νά σάς το πώ όφείλω
κ' εις ένδειξιν ελλικρινούς καρναβαλίστου πένθους.
Κερδίζουν λίγα, τους πονεί κ' ή μέση από το σκύψιμο.
άλλά γλεντούν τη γειτονιά.

Πώς γλέντησα ν οί Έθνηαίοι τίς Άποκ

και κάτω από την καρθουσία
τρείς έβδομάδες συνεχώς... γλυτώσανε το νύμφι
στην Π λ ά κ α κάτι γίνεται
άπάνω απ' όλα τ' άλλα.

Πολλοί έδω γλεντοκοπούν, πολλή ρεσινα χύνεται
και μέσα σ' όλους έξαφνα στο άρμα τους καθάλα
νά και ή ύψη κι' ο γαμπρός με τρόμπες και τρομπά
που έρχονται απ' τον γάμο τους άράδα πέντε χρά
Νέοι και νέες του συρμού μεθάνε ομαδόν,
γραμμή θαρέλια πίνουνε μέχρι τα κατακάδια
καλάθια άδειάζουνε μ' αυγά κερνία καθ' όδόν
και όταν πλέον ή αυγή

φέξη κι' ο ήλιος μισοβγή
Έχουνε χάσει όλοι τους, τ' αυγά και τα καλάθια...
Στις κεντρικές τις γειτονίες το γλέντι είναι άνώγει
στη Νίτσα δέν γιορτάζουνε με τρόπον εύθυμότατο
Σ ύ ν τ α γ μ α.— "Ωρα όκτώ. Κυτάζεις μασκαρά

άλλά δέν φαίνεται μισός. Θάναι ναρίς,
"Ωρα δεκάτη.

Δυό μασκαράδες μπαίνουν στού Σφηκάκη και Σητή

Πίνουν μύρα και θαρρείς πώς πίνουν άγιασμα.
"Ωρα ένδεκάτη πληρώνουν τον λογαριασμό,
στις έντεκάμιση ξανακυττούν τη λίστα,
κι' εκεί προς τά μεσάνυχτα

φεύγουνε με τά μάτια τους μισάνοιχτα
από τη νύστα...

"Ο μ ό ν ο ι α.— "Ωρα δεκάτη έσπερινή,
Παντού μυρίζει καρναβάλι
«Κάστανα» άκούς νά λή μιά φωνή.
«Βαδίζετε δεξιά» άκούς μιάν άλλη.

"Αργά, νά κάμποσοι γλεντζέδες με ταξί,
Περνοούν. Ξαναπερνοούν, δέν παύουν τά περάσματα
Γελούν, φωνάζουν, τραγουδοούν, άλλ' έν τω μεταξύ
τους σταματά ό πόλισμαν: — «Απαγορεύονται τα
(σκατά)...

ΑΝ. ΒΑ

ΤΟ ΜΙΣΤΕΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο εισαγγελέυς είδε την προσπάθεια που έκανε ή δυ-
στυχισμένη γυναίκα για νά μιλήσ η και της είπε με φω-
νη θάβειά κι' έπιτακτική:
— "Ελάτε!... "Ελάτε!... Θά σάς οδηγήσω κοντά
στην κόρη σας... κοντά στην Μαρί - Ρόζ.

Η στωική γυναίκα κλονίστηκε σύγκορμη σάν νά την
είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα.
Και άφησε τον εισαγγελέα νά την παρασύρη...

Ο Λεμερσιέ, ύποθασιάζοντάς την, την ώδήγησε προς
την έξοδο. Και μέσα στο πλήθος που παραμέριζε με σε-
βασμό, δέν ήταν κανείς που νά μη λυπάταν αυτόν τον
άθωπο, τον τόσο γλωμό, τον τόσο θλιμμένο...

Γιατί ή ιστορία της κ. Λεμερσιέ είχε διαδοθή άμέσως
και όλοι τώρα ήξεραν, ή μάλλον νόμιζαν πως ήξεραν
την αλήθεια.

Πιστευαν δηλαδή πως ή "Ελένη είχε "ρθή στο δικα-
στήριο, σπαργμένη από τρέλλα...

Όταν ο Πιέρ Λατούρ συνήλθε από τη λιποθυμία του
μέσα στο δωμάτιο των μαρτύρων, όπου τον είχαν με-
τάφερε, το πρώτο που έκανε, έντελώς έξ ένστικτού, ή-
ταν νά ρωτήσ η τί είχε απογίνει ή κ. εισαγγελέως.

— "Η κ. ντέ Σαμπλιέ; του άπάντησαν. "Εφυγε στη-
ραμένη στο μπράτσο του συζύγου της.

Ο Πιέρ Λατούρ χαμογέλασε φριχτά. "Η "Ελένη είχε
αφή... κι' εκείνος ήταν χαμένος!...

Σε λίγο, όταν τον μετέφεραν και πάλι στην αθουσα
της δικής ο άντεισαγγελέυς άπήγγειλε το κατηγορητή-
ριο, το οποίο όλοι χαρακτήρισαν ως τρομερό, ως άκλό-
ητο στα έπιχειρήματά του.

Ο δικηγόρος, μη μπορώντας νά κάνει τίποτε άλλο, πε-
ραιώστηκε νά ζητήσ η την έπιείκεια των ένόρκων.

— Δέν έχετε τίποτε νά προσθέσετε για την υπεράσπισί-
σας; ρώτησε ο πρόεδρος των κατηγορουμένων.

Ο Πιέρ Λατούρ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.
"Όλα είχαν τελειώσει παιά...

Οι ένόρκοι άποσύρθηκαν, συζήτησαν πέντε λεπτά και
ξαναγύρισαν, έχοντας πάρει πειά την άπόφασί τους. Χω-
ρίς καμιά άπολύτως διαφωνία μεταξύ τους είχαν πει-
σθή ότι ο Πιέρ Λατούρ ήταν έννοχος νυκτερινής άποπει-
ρας κλοπής μετά διαρρήξεως και μετά χρήσεως όπλων.

Έπειτα από πέντε λεπτά, οι χωροφύλακες έπαιρναν
τον δυστυχισμένο, ένω το πλήθος άρχισε νά φεύγ η, σχο-
λιάζοντας πολύ περισσότερο το έπεισόδιο της «τρέλλας»
της κ. ντέ Σαμπλιέ παρά την καταδίκη του κατηγορου-
μένου.

Και όμως ή καταδίκη αυτή ήταν τρομερή.
Ο Πιέρ Λατούρ είχε καταδικασθή σέ δεκαπέντε χρό-
νων κατόναγκαστικά έργα.

Και όλοι εύρισκαν την ποινή αυτήν δικαία.

ΑΠΟ ΤΙΣ 4 ΚΑΙ 26 ΩΣ ΤΙΣ 4 ΚΑΙ 48"

"Ας αφήσουμε τον Πιέρ Λατούρ στον πρώτο σταθμό
του Γολγοθά του. Σε λίγο, θά τον συναντήσουμε και
πάλι στον δρόμο του κατέργου. Και άς παρακολουθή-
σουμε τον εισαγγελέα Λεμερσιέ και την σύζυγό του, "Ε-
λένη ντέ Σαμπλιέ, μετά την έξοδο τους από το δικα-
στήριο.

Πάμε!... Θά σάς οδηγήσω κοντά στην κόρη σας!...

Της είχε ψιθυρίσει ο εισαγγελέυς.

Και είχε προσέξει την έξαρστική έντύπωσι που είχαν
προκαλέσει τά λόγια αυτά στή νέα γυναίκα.

"Όταν θρέθηκαν έξω από το δικαστήριο, πρόσεξε έ-
πίσης ότι ή "Ελένη τον άκολουθούσε με μιά πειθήνια
παθητικότητα. "Ετρεμε σύγκορμη και κάθε τόσο ένα
ρίγος ακόμα πιο δυνατό την συγκλόνιζε. Μά προχωρού-
σε, όμως με αυτόματο.

"Η ώρα ήταν τρεις και μισή.
Ο Λεμερσιέ, κρατώντας την γυναίκα του από το μπρά-
τσο, σφιγμένη επάνω του, διευδύνθηκε προς τον σταθ-
μό.

Οι δρόμοι της πόλεως ήταν γεμάτοι από κόσμο, ξέ-
νους ως επί το πλείστον που είχαν έρθει για νά παρα-
κολουθήσουν την δίκη.

Ο εισαγγελέυς άπαντούσε με το σοβαρό, ψυχρό κι'
αγέρωχο τρόπο που άποτελούσε την πιο τέλεια έκφρα-
σι της ευγενείας σ' ένα δικαστή σάν αυτόν, στούς γε-
μάτους σεβασμό και συμπάθεια χαιρετισμούς των πολι-
τών.

Από μέσα του όμως σκεφτόταν τά γεγονότα των τε-
λευταίων ημερών.

Το διπλό έγκλημα που είχε προετοιμάσει έχοντας ως
συνένοχο του τον υπηρέτη του Ζάν Λανουά, είχε άποτύ-
χει χάρις στα προφυλακτικά μέτρα που είχε λάβει ο
δόκτωρ Μοντινιύ.

"Ετσι ο Ζάν Λανουά δέν είχε μπόρσει νά μπη στην
κάμαρη της "Ελένης και νά έκτελεσ η το φριχτό έργο
του...

"Εκείνο το βράδυ, ο εισαγγελέυς κρατούσε επί δέο
ώρες στα χέρια του το περιστόφο του. Κι' αν δέν είχε
στηρίξει το στόμιό του στον κρόταφο του αν δέν είχε
πιέσει την σκαδάλ η, αυτό άφείλετο στο ότι είχε φοδη-
θή τον θάνατο.

Μά όσο ή τύχη τον είχε καταδιώξει, τότε, τόσο τον
είχε ευνόησει τώρα. "Η ξαφνική εμφάνισις της "Ελένης
στο δικαστήριο του Ντουαί του είχε προκαλέσει έναν τέ-
τοιο άιγγο, σάν νά είχε δη έσφαλά μιά άθουσα νά
νοιγή μπρός στα πόδια του. Για μερικές στιγμές είχε
νοιώσει τά ίδια συναισθήματα που δοκιμάζει ο καταδι-
ωμένος, όταν αντίκρισ η το λεπίδι της λαμπερότης.

Και νά πού, ξαφνικά πάλι, ή τύχη τον είχε σώσει μ'
έναν τρόπο σχεδόν θαυμαστό.

"Η "Ελένη, παθαίνοντας άπότομα άποτροπή της άμνη-
σίας της που την είχε προκαλέσει ή ταραχή της, δέν
είχε μπόρσει νά μιλήσ η.

Κι' έτσι το διάσημά της που θά τον κατέστρεφε, άπα-
ναντίας τον είχε σώσει, γιατί όλοι θεωρούσαν τώρα την
"Ελένη τρελή.

Ναι!... Μά σέ έξη μήνες, σ' ένα χρόνο, όταν θά η-
νόταν πειά έντελώς καλά, δέν θά μιλούσε τότε!

Δέν θά ζητούσε την κόρη της;
Δέν θά διεκήρυσσα σ' όλον τον κόσμο την άθωότητα
του Πιέρ Λατούρ;

Πώς ήταν δυνατόν νά ζήσ η μ' αυτήν την διαρκή αγά-
νι, μ' αυτήν την διαρκή άπειλή, πλάι του;

Πρέπει νά πεθάν η πριν μπόρσει νά μιλήσ η.

Αυτό ήταν το συμπέρασμα στο όποιο κατέληξε ο Λε-
μερσιέ την στιγμή που έφθασε μαζί με την γυναίκα του
στον σταθμό του Ντουαί.

"Η ώρα ήταν τέσσερες.
Τό έξπρες έφθανε στίς τέσσερες και σαρανταπέντε για
νά ξαναφύγ η σχεδόν άμέσως.

Μέσα στο γραφείο του σταθμάρχου, όπου, από σε-
βασμό προς τον εισαγγελέα, και από συμπάθεια προς

την νεαρά γυναίκα, τούς είχαν αφήσει μόνους, ο Λεμερσιέ κύτταζε την 'Ελένη που ήταν καθισμένη σε μία πολυθρόνα.

— Έπειτα το βλέμμα του προσηλώθηκε προς ένα τραίνο που έφευγε με πάταγο.

— Θα ήταν τόσο απλό ! ψιθύρισε. Το τραίνο τρέχει με όλη του την ταχύτητα... Μιά πόρτα της πρώτης θέσεως ανοίγει!... Μιά γυναίκα κρύφτει στη γραμμή... Διαμελίζεται!... Πιθαίνει!...

— Ναι, μά ποιός άνοιξε την πόρτα ;... Ποιός έσπρωξε την γυναίκα ;... Μονάχα αυτός που την συνώδεε... εγώ δηλαδή... Φρίκη και κατάρα !... Ότι και να σκεφθώ, ό,τι και ν' άποφασίσω πάντα μπροστά στο ίδιο αδιέξοδο θά βρίσκωμαι...

— Έξαφνα χαμογέλασε φρικιαστικά.

— Μά όχι!... Αυτή η γυναίκα άνοιξε μόνη της την πόρτα... Έποφελήθηκε από μία στιγμιαία άπροσεξία του συζύγου της για να το κάνει αυτό... Γιατί είναι τρελή!... Όλος ο κόσμος το ξέρει !... Κι' όλος ο κόσμος θά πιστοποιήσει ότι διατελούσε σε μία κατάσταση επικινδύνου έρεθισμού την στιγμή που ανέθηκε στο τραίνο...

— Έθγαλε ένα στριγγό στεναγμό...

— Αντιλαμβανόταν ότι το σχέδιό του δεν ήταν ακόμα τέλει, ότι του έλειπε κάτι...

Κι' έξαφνα χαμογέλασε πιο φρικιαστικά από πριν.

— Κι' αν αυτό ήταν αληθινό ; μούγγρισε στο βάθος του έαυτού του. "Αν πραγματικά άνοιγε μόνη της την πόρτα ;... "Αν ριχνόταν μόνη της στη γραμμή χωρίς να τη σπρώξω; Τί χρειάζεται για να γίνουν ό'λ' αυτά; Να έρεθίσω τ'α νεύρα της, να τη σπρώξω, λίγο, πολύ λίγο τώρα... Βρίσκεται στα όρια της τρέλλας... Μερικά επιδέξια λόγια μπορούν να την τρελλάνουν έντελώς και να προκαλέσουν την κρίση ενώ το τραίνο θά τρέχει. Μά θά χρειαζόταν ένας μάρτυς. Θά χρειαζόταν κάποιος επιβάτης, στο ίδιο θαγόνι με μάς που να πιστοποιήσει ότι ή κ. ντε Σαμπλιέ αυτοκτόνησε σε μία κρίση τρέλλας.

— Εκείνη τη στιγμή το βλέμμα του έπεσε σ' έναν άνθρωπο, ο οποίος, όρθιος στην πλατ-φόρμ, φαινόταν σαν να περίμενε το πέρασμα κάποιου τραίνου.

— Αυτός ; μούγγρισε ο εισαγγελέας σκιρτώντας θύσια. Μά γιατί όχι ; Ναι !... Νά ο μάρτυς που μου χρειάζεται !... Μάρτυς αμίλητος, άπαθής !... Μάρτυς του οποίου μπορεί να διευθύνει ο άνθρωπος με την ίδια ασφάλεια, με την οποία διευθύνει ο μηχανικός αυτός την μηχανή του !... Έσώθηκα !... Είς το έργον !...

Γύρισε τότε προς την 'Ελένη κι' έπαψε να κυττάζει έξω.

— Η νέα γυναίκα φαινόταν τώρα ανείσθητη κι' αδιάφορη στο κάθε τι που συνέβαινε γύρω της.

Το πνεύμα της κοιμώταν.

Μετά τούς κλονισμούς που είχε δοκιμάσει, είχε 'ρθή τώρα η αντίδραση, η οποία την είχε ρίξει σε θαθεία θύβια.

Δέν έτρεμε πειά. Δέν γινόταν πειά καμμία προσπάθεια μέσα της.

— Ο εισαγγελέας κάθισε μπροστά της, της έπηρε το δυο χέρια και τ'α έσφιξε με δύναμη.

— Εκείνη τον κύτταξε μ' ένα ήσυχο ξάφνιασμα και δεν φάνηκε να τον άναγνωρίζει. 'Η διανοητική διαύγεια, η οποία της είχε επιτρέψει να φύγει την νύχτα από το σπίτι της και να ταξιδέψει ως το Ντουαί, είχε χαθεί πειά.

— 'Ελένη, της είπε άπτότομα ο εισαγγελέας, ξέρεις τί άπόγινε η κόρη σου ;

Καμμία λάμψη αντίληψως δεν φάνηκε στα μάτια της νέας γυναίκας.

— 'Η κόρη σου ! ξαναείπε ο Λεμερσιέ, τραντάζοντας την άπτότομα. 'Η Μαρί - Ρόζ !... 'Η μικρή σου Μαρί - Ρόζ... Είσαι λοιπόν μία μητέρα, χωρίς καρδιά, άφοδ δεν θέλεις να μάθης πού είναι η κόρη σου !...

Και θλέποντας ότι το βλέμμα της 'Ελένης προσηλώνονταν επάνω του με περισσότερη προσοχή, έξακολούθησε:

— Το ξέρω εγώ !... Ξέρω πού είναι η Μαρί - Ρόζ !... Άκούς ;... Κλαίει !... Σε φωνάζει !... Είναι πολύ δυστυχισμένη !... Και σύ, άθλια μητέρα, δεν τρέχεις να τη βοηθήσης !... Δεν είσαι μητέρα έσύ !... Είσαι τέρας !...

— Ό! μικρή Μαρί - Ρόζ δεν έχεις μητέρα !...

Αυτή τη φορά, ο Λεμερσιέ είδε πώς είχε πετύχει τον σκοπό του.

— 'Η 'Ελένη, από την μία στιγμή στην άλλη, ξαναέβρεκε στην ίδια κατάσταση που την είχε δη, όταν, άναγνωρισμένη στο κυκλίδωμα των μαρτύρων, άναγνώρισε συγκεντρώση τις ιδέες της και να προφέρει μερικώς ξεί.

Τ'α μάτια της δυστυχισμένης φούσκωναν, όπως συβάνει, όταν τ'α δάκρυα δεν μπορούν να τρέξουν έξω θέρη. Πάλευε με μία προσπάθεια όλου της του είναι να ναντίον της παραλύσεως της γλώσσας της και τ'α τα ταξιδιών 'του πνεύματός της.

— 'Η κόρη σας ! έξακολούθησε ζωηρά ο εισαγγελέας. Θέλεις να πάμε να θρούμε την μικρή σου Μαρί - Ρόζ ;

— Έξαφνα τότε το πρόσωπο της νέας γυναίκας έτα μια όδυνηρή έκφραση. Και κατορθώνοντας επί τέλους να σπάσει τ'α δαμά της όμιλίας της, ψιθύρισε, ένωπια τ'α χέρια της:

— 'Η κόρη μου...

— Εκείνη την στιγμή, η πόρτα άνοιξε και ο άσπυργος παρουνιάστηκε για ν' άναγγείλει ότι το έξιπρες π'α πήγαινε στη Λίλλη, είχε φθάσει.

— Ο Λεμερσιέ άρπαξε το μπράτσο της 'Ελένης και την παρέσυρε ζωηρά προς ένα θαγόνι της πρώτης θέσεως του οποίου την πόρτα του κρατούσε άνοιχτή ένας άπαι ληλος.

— Μ' ένα γρήγορο βλέμμα άναζητούσε συγχρόνως το άνθρωπο που είχε δη πρό όλίγου στην πλατ-φόρμ. Το είδε να διευθύνεται προς ένα από τ'α πρώτα θαγόνια του τραίνου.

— Ο Λεμερσιέ ανέβασε την 'Ελένη στο θαγόνι τους το ρακάλεσε τον ύπάλλληλο να μείνη μία στιγμή κοντά για να την επιβλέπει κι' έτρεξε πίσω από τον άνθρωπο αυτόν.

Τον έφθασε, του έβαλε το χ'αί στον ώμο και π'α είπε:

— Έλα, λοιπόν μαζί μου στο θαγόνι μου... Θά ήβαι να σου πω δυο λόγια.

— Ο άνθρωπος έγινε κατάχλωμος, μόλις άναγνώρισε το Λεμερσιέ. Για μία στιγμή δίστασε. Έπειτα, συνέρχμενος, ψιθύρισε:

— Σας άκολουθώ !...

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Λεμερσιέ είχε ήτα τασταθή στο θαγόνι του, άπέναντι στην γυναίκα π'α. Και ο άνθρωπος που είχε προσκαλέσει ν' άσθει μαζί του, είχε καθήσει στην άλλη άκρη κοντά στο τζάμι.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Ζάκ Μαίνγκ.

Το τραίνο ξεκίνησε και σε λίγο ανέπτυξε όλη του την ταχύτητα.

Τότε ο εισαγγελέας, με το διαπεραστικό βλέμμα που ήταν συνηθισμένο να θλέπει γρήγορα και καλά έπιθεώρησε τον Ζάκ Μαίνγκ. Ήταν ντυμένος με μία έπιζητημένη κομψότητα και κανέναν δεν 'θ' άναγνώριζε σ' αυτόν τον λαθροθήρα του δάσους του Βαχανί, τον φτωχό ύπάλλληλο που έσπρωχνε τ'α θαγόνια.

— Έσοδεύει τις έξήντα χιλιάδες φράγκα που του δώσε με, σκέφθηκε ο εισαγγελέας. Θά κοιτεύη να τις σπείρει.

Και με δυνατή φωνή έπρόσθεσε, άπειθυμένως στην νεο:

— Πηγαίνεις στη Λίλλη ;

— Μάλιστα, κύριε εισαγγελεά, άπάντησε ο Ζάκ Μαίνγκ με μία ψυχρότητα στην οποία, όπως φάνηκε στον Λεμερσιέ, ύπήρχε κάποια κρυφή άπειλή.

— Σε παρακάλεσα, έξακολούθησε ο εισαγγελέας, ν' ανέβης στο θαγόνι μου, γιατί...

— ... Γιατί η κυρία ντε Σαμπλιέ είναι... άρρωστη. Το ξέρω...

— Ά! έκανε ο Λεμερσιέ. Τότε θά καταλαβαίνεις... ότι σε περίπτωσι που θά συνέβαινε κανένα άτύχημα...

— Ναι... είναι προτιμότερο να είναι δυο μέσα στο θαγόνι, τον συμπλήρωσε ο Ζάκ Μαίνγκ.

— Άκριθώς !... Θά με βοηθήσεις... Σε μία τέτοια περίπτωση, είναι καλό να έχη κανείς έναν φίλο κοντά του... και σύ είσαι φίλος !... Σε παρακαλώ λοιπόν να είσαι έτοιμος να με βοηθήσης...

— Έλπίζω πάντως ό,τι δεν θά συμβεί τίποτε... Κύτταξε όμως πόσο είναι τα στυμένη !... Θεέ μου, τί δυστυχισμένος πού είμαι !...

Ποσύνματι, η 'Ελένη φαινόταν κυριευμένη από τ'α τ'α τ'α.

Μιλούσε τώρα !... Πρόφερε ένα σωρό υπερβολικά λόγια, τ'α οποία ο θόρυβος του τραίνου που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα, έμπόδιζε ν' άκουσθούν... Μά ο Λε...

μερσιέ πού μάντευε τ'α λόγια της αυτά της φώναζε:

— Ναι ! 'Η κόρη σου !... 'Η μικρή σου Μαρί - Ρόζ !...

— Πάμε να την δούμε...

— Άπληστα, παρακολουθούσε το αποτέλεσμα αυτόν των λόγων στην 'Ελένη... Και μία λάμψη σκοτεινής χαράς περνούσε από τ'α μάτια του. Γιατί ο έρεθισμός της νέας γυναίκας γινόταν πιο μεγάλος, πιο έντονος κάθε φορά που ο εισαγγελέας έπρόφερε την λέξη: «Μαρί - Ρόζ !»

Τέλος η κρίσις, πού προετοίμαζε με μία καταχθόνια ήγη από τη στιγμή που έφυγαν από το δικαστήριο του Ντουαί έσπασε κεραυνόβολος.

— 'Η 'Ελένη άρχισε να πινάζεται από σπασμούς, ενώ συγχρόνως λυγμοί της σπάραζαν το στήθος.

— Ο εισαγγελέας έθγαλε το ρολόι του και το κύτταξε:

— Πέντε και σαράντα πέντε !...

— Σε είκοσι λεπτά, το τραίνο θά έφθανε στον σταθμό της Λίλλης.

— Ιστε έθριζε ένα λοξό βλέμμα στον Ζάκ Μαίνγκ, ο οποίος εκείνη την στιγμή έκανε μία κίνηση για να σηκωθεί και να πάη να συγκρατήσει την 'Ελένη.

Μά ο Λεμερσιέ τον συγκράτησε με μία χειρονομία.

— Όχι ακόμα ! το φώναζε. Μπορώ για την ώρα να την συγκρατήσω μόνος μου.

— Ο Ζάκ Μαίνγκ ξανακάθισε στην θέσι του.

— Ο εισαγγελέας έσκυψε πάνω από την 'Ελένη, η οποία εκείνη την στιγμή, σηκώνονταν φωνάζοντας:

— Την κόρη μου !... Θέλω την κόρη μου...

Την συγκράτησε, ενώ εκείνη σπαρταρούσε και λαχάλαζε.

— Βλέπεις, πόσο δυστυχισμένος είμαι ! φώναζε στον Ζάκ Μαίνγκ, ο οποίος χαμογέλασε παράδοξα.

Μά, ενώ έλεγε τ'α λόγια αυτά, ο εισαγγελέας είχε άναγνώρισε στο σурτάκι με το όποιο άνοιγε από μέσα η πόρτα. Κι' ενώ προσποιώταν πώς ήταν άπασαχλημένος με το να συγκρατεί την γυναίκα του, το τράθηξε άπαρηφτος.

Τώρα η πόρτα ήταν άνοιχτή μά την κρατούσε ακόμα κλεισμένη τραβώντας προς αυτόν το λουρί που χρησίμευε για το άνεβοκατέβασμα του τζαμιού.

Το τραίνο είχε άναπτύξει την μεγαλειότηή του ταχύτητα.

— Γρήγορα - γρήγορα ο Λεμερσιέ έκανε το σχέδιό του. θά προσποιώταν πώς πέφτει κάτω σαν να είχε ύποκυψει κάτω από το θάρος της 'Ελένης, η οποία όρθια καθώς θά ήταν μπρος στην πόρτα, θά στηριζόταν μοιραίως σ' αυτήν. Έτσι η πόρτα θ' άνοιγε και η 'Ελένη θά έπεφτε στην γραμμή, όπου σίγουρα θά διαμελιζόταν άμέσως. Τότε θά φώναζε:

— Ό! η δυστυχισμένη !... Άνοιξε την πόρτα !... Έπεσε !...

Και θά έτρεχε να χτυπήση το κουδούνι του κινδύνου.

— 'Είναι η πιο κατάλληλη στιγμή !... είπε από μέσα του ο Λεμερσιέ.

Συγχρόνως άρπαξε με τ'α δυο του χέρια την 'Ελένη πού έξακολουθούσε να σφαδάζη και πέφτοντας προς τ'α πίσω την τράθηξε προς αυτόν...

— 'Η 'Ελένη από σωριασμένη πού ήταν στο κάθισμά της έσπρωξε δρθια.

— Ο Λεμερσιέ ήταν πειά έτοιμος να την παρατήση...

Μά την ίδια στιγμή, δυο διαπεραστικά σφυρίγματα της μηχανής άκούστηκαν και το τραίνο έκοψε τον δρόμο που τόσο άπτότομα, ώστε το τράνταγμα ξαναάρριξε την 'Ελένη στην θέσι της. Συγχρόνως ο εισαγγελέας έθρέθηκε πάλι δρθιος...

Το τραίνο είχε σταματήσει...

Και το στανικό σχέδιο του Λεμερσιέ είχε άποτύχει...

Πιόνος από λύσσα, ο Λεμερσιέ είχε έν τούτοις την έτοιμότητα να ξανακλείση γρήγορα την πόρτα. Κατόπιν κατέβασε το τζάμι, πρόβαλε έξω το κεφάλι του και φώναζε:

— Τι συμβαίνει λοιπόν ;

— Ο Ζάκ Μαίνγκ είχε τρέξει επίσης προς το παράθυρο και κύτταξε κι' αυτός...

Κι' έξαφνα έγινε τρομαχτικά χλωμός...

Το τραίνο είχε σταματήσει στο πέρασμα του Βαχανί και η φύλας — πού δεν ήταν άλλη από τη μητέρα του Ζάκ — δεν είχε κάνει το σήμα ότι η γραμμή ήταν έλευθερη...

Και δεν είχε κάνει το σήμα, γιατί δεν θρικόταν ούτε αυτή, ούτε κανείς άλλος στο πέρασμα.

— Σίγουρα η μητέρα μου έπαθε κάποιο κακό ! φώναζε ο Ζάκ.

Και πηδώντας στην γραμμή έτρεξε προς το σπίτι της μητέρας του.

— Ο οδηγός του τραίνου είχε τρέξει πρώτος κ' είχε μπη κιόλας μέσα.

Στη Μέση του δωματίου, η Άννέτα Μαίνγκ, η μητέρα του Ζάκ, η φύλας της γραμμής, ήταν σωριασμένη κάτω χωρίς ζωή.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, το τραίνο έξακολουθούσε τον δρόμο του.

— Ο Λεμερσιέ ξαναδρθήκε μόνος μέσα στο θαγόνι μαζί με την 'Ελένη. Μία τρομερή μανία τον είχε κυριεύσει.

Με τ'α μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες του, με τ'α χείλη λευκά, έσκυψε πάνω από την 'Ελένη, κυριευμένος από τον άκατανίκητο πειρασμό να ξεμπερδεύη μαζί της με κάθε θυσία κι' έτοιμάσθηκε να της χώσει τ'α δέκα του δάχτυλα μέσα στον λαιμό.

Μά την ίδια στιγμή ένα καταχθόνιο χαμόγελο απλόθηκε στο πρόσωπό του...

— 'Η 'Ελένη δεν έδινε πειά κανένα σημείο ζωής.

— Ήταν τάχα λιπόθυμη ;

— Όχι !... Όχι !... Αυτά τ'α μάτια τ'α μισάνοιχτα πού είχαν την λάμψη γυαλιού, αυτή η κέρνη χλωμάδα, αυτή η άκαμψία... Όχι! όχι! ό! αυτά δεν μπορούσε να είναι συμπτώματα μιάς άπλης λιποθυμίας.

— Ό! μούγγρισε ο εισαγγελέας. Άν έχει πεθάνει πραγματικά... Ό! έναν καθρέφτη !... Νά είχα έναν καθρέφτη...

Βλοσυρός, κύτταζε γύρω του. Δεν εύρισκε τίποτε...

— Το ρολόι ! φώναζε έξαφνα. Το τζάμι του ρολογιού !...

— Έθγαλε το ρολόι του, το πλησίασε από το μέρος του τζαμιού στο στόμα της 'Ελένης και το κράτησε εκεί μερικώς στιγμές. Έπειτα άνασηκώθηκε, το κύτταξε στο φώς κι' άνασηκώθηκε με μία χαρά άπέραντη, τρομερή, τρελή...

Το τζάμι δεν είχε θραμψώσει... Άρα η 'Ελένη δεν άνέπνεε πειά...

Τότε ξεκούμπωσε το κορμάκι της κι' άκούμπωσε το αυτί του στο στήθος της...

Τίποτε !... Ούτε ένας παλμός...

Με νευρικές κινήσεις κατόπιν, έθγαλε το γάντι της 'Ελένης: Τ'α δάχτυλά της ήταν ψυχρά και μία άκαμψία άπλωνόταν κιόλας σ' αυτά.

Τότε ο Λεμερσιέ έπεσε στο κάθισμά του και θοάζοντας έναν τρομαχτικό στεναγμό, ψιθύρισε:

— Νεκρή !...

— Υποκύπτοντας χωρίς άλλο στις άλληπάλληλες συγκινήσεις πού είχε δοκιμάσει από χέρι η 'Ελένη είχε πεθάνει !... Είχε πεθάνει χωρίς εκείνος ν' άναγκαστεί να διαπράξη έγκλημα !... Όλα είχαν πειά τελειώσει !...

— Ο έρασής της είχε πάρει κιόλας τον δρόμο του κατέρου !... Το παιδί του ένοχου έρωτος και, αν ακόμη ήταν ζωντανό, δεν θά έναγύριζε ποτέ στη Γαλλία !...

Και η γυναίκα νεκρή !...

Το τραίνο την στιγμή εκείνη σφύριζε, άρχισε να κόβη τον δρόμο του και σταμάτησε τέλος μέσα στον σταθμό της Λίλλης...

Τότε οι επιβάτες πού πηδούσαν στην άποβάθρα, άκούσαν λυγμούς, πού έρχόντουσαν από ένα θαγόνι της πρώτης θέσεως. Μερικοί ύπάλλληλοι έτρεξαν κι' άνοίξαν την πόρτα αυτού του θαγονιού... Και ένα θλιβερό θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια τους:

— Επάνω στο κάθισμα ήταν έσπλωμένη μία νέα γυναίκα...

Και γονατιστός, με τ'α χείλη κολλημένα στο χέρι της ένας άνδρας έκλαιγε σπαραχτικά.

— Όλος ο κόσμος άποκαλύφθηκε.

— Άναγκάστηκαν ν' άποσπασουν σχεδόν διά της βίας τον εισαγγελέα από το πτώμα της γυναίκας του. Μερικοί φίλοι του πού είσοποιήθηκαν έπεινώντας, έτρεξαν και τον έπληραν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

— Τον έπλησαν για να τον μεταφέρουν...

φώρα σε μερικούς Κουθανέζους που περίμεναν κι αυτοί με τη σειρά τους να συστηθούν στην Ντολорές.

Ο Άντωνιο άκουσε τότε την θερμή φωνή της νέας με τους γλυκείς τόνους της, να λέει πόσο ή Κούθα κολακευόταν για την παρουσία ενός τόσο διακεκριμένου ξένου.

Η Ντολорές φορούσε μια τουαλέττα θέρ - πάλ κι ένα σάλι κατακόκκινο έπεφτε από τους ώμους της ως τα πόδια.

Η ωμορφιά της νέας και τα χρώματα της τουαλέτας της θαμύωσαν τον Άντωνιο.

— Εγώ αισθάνομαι εξαιρετικά την τιμή που μου γίνεται εδώ, είπε κάπως αδέξια ο Άντωνιο, απαντώντας στο κομπλιμέντο της νέας.

Χαμογέλασαν κι οι δυο μ' αυτές τις τυπικές φράσεις, σαν να γνωρίζοντούσαν από καιρό και να μην υπήρχε μεταξύ τους ανάγκη έθιμοτυπίας.

Φέρατε μαζί σας τη γοητευτική Άγγλιδα που σας συνόδευε στην εκκλησία, δόν Άντωνιο ; ρώτησε η νέα.

Και χαμογέλασε λίγο ειρωνικά πάνω από την θεντάγνια της.

— Όχι, και λυπούμαι γι' αυτό, σενιορίτα. απάντησε ο Άντωνιο.

— Κι' εγώ, γιατί είχε προκαλέσει πολύ την περιέργειά μου. Μά ποιά ήταν ;...

Ο Άντωνιο της εξήγησε τότε πώς ήταν η γυναίκα του πλοίαρχου του καραβιού με τον όποιον είχε πάει στην Κούθα κι' έτσι η περιέργεια της νέας ικανοποιήθηκε.

Οι άλλες νέες κοπέλλες της συντροφιάς της Ντολорές τους είχαν περιστοιχίσει κι' αυτές.

Τότε η άνεψιά του στρατηγού παρουσίασε τον Άντωνιο στις φίλες της.

Σε λίγο πλησίασαν μερικοί Κουθανέζοι και πολλοί νεαροί αξιωματικοί και η συνομιλία γενικεύθηκε.

Η θαρυνές αυτές δεξιώσεις της σενιορίτας Ντολорές στους κήπους του Λας Μολίνος άρεσαν πολύ στη νεολαία. Και ήταν επίσης ολόφανερο πώς η ψυχή τους ήταν η ώραία εκείνη νέα. Πήγαινε κι' έρχόταν, περιστοιχισμένη πάντοτε από πλήθος θαυμαστών, με μια γοητευτική αξιοπρέπεια και με γαλήνια χάρι που επιβάλλόταν στον καθένα και που συγχρόνως έδινε σε όλους την άνεσι που χρειαζόταν για να μην έχουν ή μικρές εκείνες συγκεντρώσεις έντελως τυπικό κι' επίσημο χαρακτήρα.

Ακόμα κι' ο δόν Άλόνσο, ο τελετάρχης, το παραδεχόταν αυτό κι' εγκατέλειπε τα αυστηρά του καθηκοντα προς χάριν της νέας. Γι' αυτό σε λίγο αποσύρθηκε διακριτικά, σπρώχνοντας μπροστά του την πολυθρόνα της ντόννας Μερδεντές, της γρηάς μητέρας του στρατηγού. Έτσι άφησαν την νεολαία ελεύθερη στις φλυαρίες της και στα γέλια... Πήγαν λίγο πιο πέρα για να πιούν τον καφέ τους μόνο και για να συζητήσουν επί ώρες για τους τύπους και το πρωτόκολλο της αούλης των παλαιών Ισπανών βασιλείων.

Σε λίγο υπηρέτες με λιθρέα κατέβηκαν στον κήπο κι' άρχισαν να σερβίρουν τον καφέ και τα γλυκίσματα.

Η Ντολорές εν τω μεταξύ είχε απομακρυνθί από τον Άντωνιο και κουβέντιαζε μ' ένα νεαρό ύπολοχαγό.

Ο Άντωνιο πήρε δυο φλυτζάνια καφέ και άφθυνα γλυκίσματα και τα τοποθέτησε σ' ένα άπόμερο κι' άδειαν τραπέζακι, γύρω από το οποίο ήσαν δυο καρέκλες μόνο.

Έπειτα κύτταξε την Ντολорές και καθώς συνάντησε το θλέμμα της, της έγνεψε με σημασία δείχνοντάς της το τραπέζακι.

Το θλέμμα του της έλεγε καθαρά:

«Ελάτε να πιούμε μαζί τον καφέ...»

Η Ντολорές κατάλαβε και προχώρησε προς αυτόν. Μά την συνόδευσε κι' ο νεαρός ύπολοχαγός.

Τότε ο Άντωνιο τόν χαιρέτησε και του είπε μ' ευγένεια:

— Ελπίζω, σενιόρ, ότι θα μου επιτρέψετε να συζητήσω με την σενιορίτα Ντολорές. Σεις έχετε το άνεκτίμητο προνόμιο νάρχόσατε κάθε μέρα εδώ, ενώ εγώ είμαι περαστικός από την Κούθα και σήμερα είμαι κι' αβριο δέν είμαι... Σας ζητώ, το ξέρω, μια μεγάλη συγχαί, μά αφήστε με, σας ικετεύω, να πάρω από την Κούθα τις γλυκτερες αναμνήσεις της ζωής μου... Αφήστε μου άπόψε τη σενιορίτα Ντολорές !...

— Αν είναι αυτή κι' ή επιθυμία της σενιορίτας, εύχαριστώ... απάντησε ο νεαρός αξιωματικός με την έλπιδα ότι ή Ντολорές δέν θα τόν άφηνε να φύγει.

Μά εκείνη του είπε γελώντας:

— Ναι, δόν Έστεμπαίν, αυτή είναι κι' ή επιθυμία μου. Αβριο: όμως σας ύπόσχομαι πώς θα είμαι όλη την βρα στην διάθεσί σας... Ο δόν Άντωνιο θα μάς φωνήσει γρήγορα !... Μη θέλετε λοιπόν να τόν ύποσχεσέστε...

Και χτύπησε ελαφρά με τη θεντάγνια της τον ύπολοχαγό.

Εκείνος χαιρέτησε με περισσότερη ευγένεια παρά ένθουσιασμό και απομακρύνθηκε, άναθώντας ένα πούλο τόσο άρχισε να καπνίζει φιλοσοφικά.

Η Ντολорές κι' ο Άντωνιο κάθισαν πλάι-πλάι στο τραπέζακι.

— Είδα κι' έπαθα ως ότου να ξεφορτωθώ αυτόν τον ύπολοχαγό, είπε η νέα.

Ο Άντωνιο άρχισε να της σερβίρει τόν καφέ: μά τα ρια του έτρεμαν.

— Είσαθε λοιπόν τόσο ταραγμένος, δόν Άντωνιο ;

Και ή Ντολорές, αφήνοντας την θεντάγνια της τα γόνάτά της, άκούμπησε τους άγκώνας της στο τραπέζι και στηρίζοντας σ' αυτούς το κεφάλι της άρχισε να τον κυττάζει με προσοχή.

— Βλέπετε μόνη σας, σενιορίτα, αν είμαι συγκλονισμένος, της απάντησε ο Άντωνιο κυττάζοντάς την κι' άποτολμηρά.

Μά το αίμα του πλημμύρισε το πρόσωπό του και την κύτταξε... Τόση ήταν ή γοητεία της! Οι ώμοι της νέας άνασηκωνόντουσαν και κατέβαιναν πάλι άργα.

Τέλος, άρχισε να πίνει τόν καφέ της με μικρές γουλίες και γύρισε άλλοιυ το κεφάλι της.

Όταν σε κάποια στιγμή άπόθεσε το φλυτζάνι της, ο Άντωνιο το πήρε και ήπιε κι' αυτός άκούμπώντας το χεϊλή του στο μέρος, όπου είχε άκούμπησει κι' αυτή.

— Επειτα την κύτταξε πάλι και της είπε με φωνή που έπαλλε από τρυφερότητα:

— Είναι άλήθεια πώς πρέπει να φύγω σε λίγες ώρες... Πέστε μου τουλάχιστον ότι ή άναχώρησή μου είναι άπολύτως άπολύτως...

— Ναι, Νομίζω πώς είσατε εύλογη, γιατί με είδατε, γιατί με γνωρίσατε... Ω! ή καρδιά μου θα σπάραζε αν μου λέγατε το αντίθετο... Εγώ σας άναζητούσα σ' όλη μου τη ζωή και όταν σας είδα σήμερα για πρώτη φορά στην εκκλησία, κέφθηκα ναί, τόλμησα να σκεφθώ — ότι δέν ήμουν πια μόνος στη ζωή... Τό ότι σας έβρηκα, τό ότι σας γνώρισα ήταν για μένα...

Μά ή Ντολорές έφερε το δάχτυλό της στα χείλη της και του είπε:

— Προσοχή !... Ο έπιστάτης των οικονομικών έρχεται από δω...

Σώπασαν και προσποιήθηκαν πώς έπιναν τόν καφέ τους, ενώ ένας άντρας μεσόκοπος και μελαγχρόνης που φορούσε σπαθί αούλικού άδαμαντοκόλλητο πέρασε πλάι τους. Χαιρέτησε με θαυό σεβασμό την Ντολорές κι' έβριξε ένα διαπεραστικό θλέμμα στον νέο.

Όταν απομακρύνθηκε ή Ντολорές, είπε στον Άντωνιο:

— Είναι ο πιο τρομερός έχθρος μας... Ο θεός μου θα σας μιλήσει γι' αυτόν... Ξέρει πώς ή παρουσία του δέν είναι καθόλου επιθυμητή εδώ, και όμως έρχεται... Αλλά εξακολουθήστε, δόν Άντωνιο. Τι θέλετε λοιπόν να πείτε ;

Ο νέος πήρε το χέρι της και το έσφιξε τρυφερά... Μά εκείνη την στιγμή δυο κύριοι τους πλησίασαν κι' άναγκάστηκε να τόν αφήσει.

Όταν προσπέρασαν κι' αυτοί, ο Άντωνιο είπε με χαρά:

— Δέν θα μπορούσα να σας δώ πουθενά άλλο από δω ; Να σας δώ ξωτώ και για πέντε λεπτά, μά να είμαστε μόνοι ;

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της και του απάντησε:

— Είναι σχεδόν άδύνατον...

— Σχεδόν ; Ξαναείπε ο Άντωνιο.

Η Ντολорές που είχε πάρει τώρα ύφος παιγνιώδη άπέφυγε να του απαντήσει. Μά τόν κύτταζε τρυφερά.

Είχε μισοκρύψει το πρόσωπό της πίσω από την θεντάγνια της κι' έτσι ο Άντωνιο δέν έδλεπε παρά τις χροσές μισοκλειές της και τα μάτια της που έμοιαζαν με θιολέττες στο δειλινό και που τόν κύτταζαν σαν σε νεύρο...

Αργότερα την θυμάταν πάντοτε έτσι...

— Ντολорές, της είπε, ο έρωσ μου δέν είναι ένα...

ραστικό πάθος. Μην τό ύποθέσης αυτό. Σε άγαπώ με όλη την δύναμη της ψυχής μου.

Η νέα δέν του απάντησε πάλι.

Μά ο Άντωνιο την άκουσε ν' άναπνέη με δυσκολία.

Έμειναν έτσι μερικές στιγμές, κι' οι δυο άπορροφημένοι από την ίδια σκέψη.

Έξαφνα, μέσ' από τα δέντρα του κήπου είδαν τόν στρατηγό Λας Κάζας και έναν έπισκέπτη να προχωρούν προς αυτούς.

Τότε ή Ντολорές κύτταξε τόν Άντωνιο και του είπε άπορροφιστικά:

— Θα ήταν πολύ δύσκολο να με συναντήσετε μόνη... Τα παράθυρά μου είναι πολύ ψηλά και κανείς δέν μπορεί να σκαρφάλλωσιν ως αυτά.

— Μά αν σκαρφάλλωσιν ; είπε ο Άντωνιο.

Η Ντολорές όμως άπέφυγε να του απαντήσει και είπα:

— Να ο στρατηγός...

— Δότε μου το ρόδο των μαλλιών σας, σενιορίτα, να να σας θυμάμαι, είπε ικετευτικά ο Άντωνιο. Σας παρακαλώ...

Την ίδια όμως στιγμή άκούστηκε πίσω ή φωνή του διακετού-στρατηγού Λας Κάζας που έλεγε:

— Α! συγγνώμη, δόν Άντωνιο. Μου είναι τόσο άδυνηρό που σας άπασχολώ από την τόσο εύχάριστη συντροφιά σας — και ύποκλιθηκε μπροστά στην Ντολорές — μά πρέπει να συζητήσω μαζί σας. Βλέπω, σενιορίτα, ότι συννενοίσε με τόν ξένο μας...

— Πολύ καλά, έξοχότατε, απάντησε ή Ντολорές φέρνοντας τα χέρια της πίσω από το κεφάλι της και ύψώνοντας τα γειάτα προκλητική γοητεία θλέμματά της.

Συννενοίμαι τόσο καλά, ώστε λυπάμαι που είναι άναγκασιμένος να εγκαταλείψη τόσο γρήγορα την Άντωνία...

— Αλήθεια ! είπε ο Λας Κάζας. "Ω! τότε, σενιορίτα, πρέπει να με συγχωρήσετε γιατί εγώ είμαι ο αίτιος της λήξης αυτής...

Η Ντολорές γύρισε τότε προς τόν Άντωνιο και του είπε με φωνή που έμοιαζε με γλυκό στεναγμό:

— Αντίο, δόν Άντωνιο !... Αντίο !...

Και τόν έδωσε το χέρι της να τό φιλήσει...

Εκείνος καθώς τό πήρε και έσκυψε προς αυτό αιδώθηκε τα δάχτυλά της να του δίνουν τόν ρόδο που της είχε ζητήσει...

— Θα την ξαναδώ τάχα ποτέ ; άναρωτήθηκε ο νέος καθώς άκούμπούσε τα χείλη του στο γοητευτικό εκείνο χέρι.

...

Μά την πίστι μου, σενιόρ, φοβάμαι πώς έχω δυσάρεστα νέα να σας άναγγείλω, είπε ο Λας Κάζας στον Άντωνιο, κυττάζοντας συγχρόνως την Ντολорές που άπομακρυνόταν.

Η νέα χάθηκε τέλος στο θάθος μια δενδροστοιχίας που ο Άντωνιο φρόντισε να μην την ξεχάσει. Πριν την χάση έτελώς από τα μάτια του, είδε την θεντάγνια της να σαλεύει σαν να τόν άποχαιρετούσε...

Γύρισε τότε προς τόν στρατηγό - διοικητή και είδε ότι εκείνος τόν περίμενε να πάψη να κυττάζει την άνεψιά του για να τόν μιλήσει.

Ο στρατηγός του συνέστησε τόν άλλον κύριο που ήταν μαζί του, λέγοντάς του:

— Ο δόν Ζέζου Μπλέχιο, διευθυντής της άστυνομίας Άβάνας.

Και χαμογελώντας με συμπάθεια και ειρωνεία συγχρόνως πρόσθεσε:

— Η κακές ειδήσεις που σας φέρνω είναι ότι πρέπει να εγκαταλείψετε την Άβάνα, αβριο τό πρωί με την άποταλή του ήλιου, δόν Άντωνιο...

Ο Άντωνιο δέν κατόρθωσε να κρύψει έντελώς την άπογοήτευσή του και την θλίψή του. Έμεινε ακίνητος, σφύγγοντας το ρόδο μέσα στο χέρι του και σαγκώνοντας τα χείλη του.

Ο στρατηγός - διοικητής τόν κύτταξε και πρόσθεσε με κάποια γλυκύτητα στην φωνή του.

— Ξέρω πώς είναι σκληρό τό ότι σας άναγκάζω τώρα

άκριθώς που άρχίσατε να συνδέεστε με την Κούθα, να φύγετε, μά είναι άδύνατον ν' άναβληθί ή άναχώρησής σας... Θα προσέξατε θέαμα την παρουσία του έπιστάτου των οικονομικών εδώ, άπόψε...

Ο Άντωνιο έκανε μια καταφατική κίνησι και προσάθησε να δείξει ότι τόν ένδιέφερε ή συζήτηση.

— Ο έπιστάτης, συνέχισε ο στρατηγός, ήρθε να παραπονεθί γιατί ή άρχές του λιμανιού δέν αφήνουν την «Αρίσστα», μια σκούνα των Καλλέγκο, να φύγει...

Για να σώσω τα προσχήματα, άναγκάστηκα να επιπλήξω τόν φτωχό δόν Ζέζου Μπλέχιο, από δω...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, γύρισε προς τόν διευθυντή της άστυνομίας, ο όποιος διάτηρούσε άπόμα από τόν πρόσωπό του ίχνη έκπληξως και πείσματος για την επιπλήξι που είχε δεχθί πρό δλίγου.

— Νομίζω, ότι καταλαβαίνετε τώρα, συνταγματάρχα, τού είπα, ότι ή επίπληξι μου ήταν προσποιητή...

— Μάλιστα, τώρα που ή έξοχότης σας εύαρεστήθηκε να εξήγησι την αίτία της, καταλαβαίνω, απάντησε ο διευθυντής της άστυνομίας.

Ο Λας Κάζας φάνηκε εξαιρετικά στενοχωρημένος.

— Βλέπετε σε τί ύποκρισιές ανάξιές μου είμαι ύποχρεωμένος να καταφεύγω, είπε χτυπώντας τό σπαθί του. Η «Αρίσστα» λοιπόν πρέπει ν' άφεθί έλεύθερη αβριο τό πρωί, γιατί αυτό ύποσχέθηκα στον έπιστάτη. Δέν μάς μένουν λοιπόν παρά μερικές ώρες για να δράσουμε. Η άρχή πρέπει να γίνη ή άπόψε ή ποτέ, δόν Άντωνιο! Διέταξε τόν δόν Ζέζου από δω, να έχη έτοιμους δέκα άνδρες σε μια θάρκα στην προκυμαία της Μαστράντζας από τα μεσάνυχτα. Εύτυχώς με την άφοσίωσι και τόν ζήλο που τόν διακρίνει, θα διαλέξη άνθρώπους στους όποιους μπορείτε να βασίζεσθε, δόν Άντωνιο. Θα μάλιστα λοιπόν επί κεφαλής τους και θά πάτε όσο τό δυνατόν συντομώτερα μετά τα μεσάνυχτα, να κατασχέσετε την σκούνα «Αρίσστα». Δέν θα επιτρέψετε σε κανέναν από τούς άνδρες του πληρώματός της να ξαναγυρίσει στην ξηρά και, άφου θα επιδειείτε στον πλοίαρχο τα χαρτιά με τα όποια σας έξουσιοδοτώ για την κατάσχεσι, θ' άπαγορεύετε κάθε έπικοινωνία με την Άβάνα. Πρέπει πριν άνατελή ή ήλιος, να έχετε εγκαταλείπει τό λιμάνι. Ξαναγοηθείτε στο πέλαγος όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα. Οι άστυνομικοί θα σας αφήσουν κοντά στο Ζιμπάκχα. Τα ύπόλοιπα, σενιόρ, εξαρτώνται από σας. Σας εύχομαι καλήν τύχη...

Έστριψε τό μουστάκι του και κύτταξε τόν Άντωνιο με ύφος έρωτηματικό.

Ο νέος σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα απάντησε απλά:

— Σας έδωσα τόν λόγο μου να κάνω ό,τι μπορώ, έξοχότατε...

— Ωραία ! είπε ο Λας Κάζας. Η άναχώρησις αυτή είναι λίγο πιο έσπευσμένη από ό,τι σκεφτόμαστε, μά ίσως είναι καλύτερα έτσι. Αβριο θα είδοπαίσαμε τόν έπιστάτη ότι ή «Αρίσστα» απέπλευσε σύμφωνα με την επιθυμία του. Κι' εκείνος θα σκεφθί ότι ο καπετάνιος, μη θέλοντας να χάσει ακόμα καιρό, έφυγε μόλις τού δόθηκε ή άδεια να φύγει...

Έστριψε και πάλι τό μουστάκι του μά αυτήν τη φορά με ύφος πιο καθουσιασμένο.

— Θα χρειασθίτε μερικές ώρες για να κάνετε τις πρώτες έτοιμασίες σας, δόν Άντωνιο. Πάρτε όπλα, έπρόσθεσε με τόνο γεμάτο σημασία. Πρέπει επίσης άποψε να ξαναρθίτε από παλάτι για να πάρετε τα συμπληρωματικά χαρτιά για την κατάσχεσι. Ο ιδιαίτερος γραμματεύς μου θα τα συντάξει σε λίγο. Ξαναγυρίστε κατά τις έντεκα ή άρα αν είναι δυνατόν... Θα είναι έτοιμα και θά τα ύπογράψω... Θα σας δεχθί ο δόν Έστεμπαίν, ο ύπολοχαγός... Θέλετε τίποτε άλλο... Α! ναι, μια άδεια έλευθέρως εισόδου στο άνάκτορο γι' άπόψε...

Πώς ; Υπάρχει και τίποτε άλλο... Νομίζω πώς τα είχα προβλέψει όλα...

— Όχι όλα έντελώς, είπε ο Άντωνιο λίγο διστακτικός.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ... ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΩΝΗ

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΜΙΑ ΑΔΙΑΚΡΙΤΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤ

(Μικρά σκάνδαλα—Πληροφορίες—Κουτομπολιά)

Η θιομηχανία του κινηματογράφου δεν μοιάζει με όλες τις άλλες θιομηχανίες, των οποίων η λειτουργία είναι κανονισμένη σαν ρολόι. Την διακρίνει κάποια αστασία, ακαταστασία και λίγη ύοσις τρέλλας, που λείπει από κάθε άλλη επιχείρησι, όπως της κατασκευής αυτοκινήτων, λόγου χάρι !

Ο διευθυντής μιας κινηματογραφικής εταιρίας είναι ένας άνθρωπος που μιλάει σε δυο ταυτοχρόνως τηλεφώνω, που συνεννοείται με τέσσαρες μαζί γραμματείς, που συνομιλεί... τηλεγραφικώς με είκοσι πρόσωπα την ημέρα και που ξυπνά κάθε πρωί με μία περίφημη, μοναδική έμπνευσι... για να την ξεχάση ύστερ' από μισή ώρα.

Τελευταία, ο Κλάρκ Γκέμπλ έδωσε τον έξης επιγραμματικό χαρκτηρισμό γιά τον Σάμ Γκόντφρυ: "Ον Άμερικανό βασιλέα του κινηματογράφου".

— Σου κάνει μία ερώτησι, απαντά ο ίδιος και ύστερα σου λέει ότι... έχεις άδικο !

Λένε ότι η Μάρλεν Ντήτριχ πρόκειται να εγκαταλείψη το Χόλλυγουντ και την κινηματογραφική της καριέρα. "Αν η είδησις αυτή αληθεύη, πρέπει να θαυμάσουμε την σοφία της μεγάλης καλλιτέχνης, η οποία αποφασίζει να αποσυρθεί από τον κινηματογράφο στην ωραιότερα περίοδο της δράσεώς της. Μά, εν τώ μεταξύ, αγγέλλεται ότι η ίδια ήθοποιός πρόκειται να γυρίση μία σειρά φιλμ στο Παρίσι. Τί συμβαίνει, λοιπόν; Φεύγει ή δεν φεύγει η Μάρλεν;

Κάτι ανάλογο κάνει και η Γκρέτα Γκάρμπο πέντε χρόνια τώρα. Κάθε καινούργιο της φιλμ, είναι και το τελευταίο της, το κύκνειο άσμα της. Βαρέθηκε, λέει, το Χόλλυγουντ και θα γυρίση, λέει, στην πατρίδα της, την χιονισμένη Σουηδία, να ησυχάση, λέει... Μά πέρασαν πέντε χρόνια από τότε... Και η Σφίγξ του Βορρά παραμένει πάντοτε στο ήλιόλουστο Χόλλυγουντ...

Ως γνωστόν, οι άστερες του κινηματογράφου κερδίζουν πολλά χρήματα. Και είναι επίσης γνωστόν, ότι τα ξεδεύουν αλύπητα, ασυλλόγιστα. Γι' αυτό και οι περισσότεροι καταντούν στο τέλος να μην έχουν ούτε δολλάριο.

Εκείνο, όμως, που αγνοεί ο πολὺς ο κόσμος είναι ότι κάθε ήθοποιός έχει και μία λόξα... οικονομίας, κάποια μίζερια. Ο Γκάρμ Κούπερ, επί παραδείγματι, στρίβει μόνος του τα τσιγάρα του, επειδή του στοιχίζουν φθινότερα από τα έτοιμα. Η Μάρλεν Ντήτριχ μαζεύει όσους σπάγγους και κλωστές βρίσκει μπροστά της και τους φυλάει επιμελώς. Η Τζόαν Κράουφορντ τ' έχει σε κακό να πληρώση εισιτήριο σε κινηματογράφο και είναι ικανή να κάνει και πέντε χιλιόμετρα πορεία για να πάη σ' ένα σινεμά, όπου ο διευθυντής της επιτρέπει την ελεύθερα είσοδο. "Όσο για την Γκρέτα Γκάρμπο, μπορεί να λιποθυμήση από την ταραχή της αν ξεακριθώση, ότι ένα ηλεκτρικό έικαιε επί πέντε λεπτά της ώρας, χωρίς να συν-

Ένα θαυμάσιο σκίτσο της Κλωντ Κολμπέρ

τρέχη σοβαρά περιπτώσις να είναι αναμμένο!

Η Κλωντ Κολμπέρ δεν αποφασίζει ποτέ να περάσει ένα ζευγάρι παπούτσια, όσο και αν είναι μεταγεγραμμένα. Ο Φρέντ Άστair περνά δέκα φορές όλες τις παπούτσιες του. Ο Κλάρκ Γκέμπλ κυκλοφορεί στα δρόμους του Χόλλυγουντ μ' ένα παμπάλαιο, σαβαίλο σμένο αυτοκίνητο, για να μην χαλάση την «καινούρια» του Ρόλς Ρόυς, που την έχει πέντε χρόνια... κλεισμένη στο γκαράζ!

Και ο μικρός Φρέντ Μπαρτόλουμ, που κερδίζει σε περίπου εκατομμύρια φράγκα τον χρόνο, έχει χαμηλότερη μόνον τα δυο φράγκα που του δίνει κάθε μέρα η θεία του και κηδεμών του !...

Οι κινηματογραφικοί κύκλοι του Χόλλυγουντ είναι γελοίοι με μία περιπέτεια, που συνέθετε τελευταία στη Μύρνα Λού.

Όπως όλες σχεδόν η καλλιτέχνιδες, έτσι και αυτή θηγήκε ένα απόγευμα έξω, με το πρόσωπο σκεπασμένο από πυκνό θέλλο και με μεγάλα μαύρα γυαλιά στα πάνω, για να μην την αναγνωρίση κανείς στον δρόμο. Όταν επέστρεψε, παρατήρησε, ότι λησμόνησε το κλειδί της. Χτύπησε την πόρτα. Και ο θαλαμηπόλος της της άνοιξε, νομίζοντας ότι ήταν ζητιάνη, την διαβόηστε και της έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα !

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ έγινε τελευταία μονόπυγμαχος. Περνά όλο σχεδόν το πρωί της σε μία ειδική σχολή, παίζοντας γροθιές με τον καθηγητή της και επαγγελματία πυγμαχο.

Ένα θράδυ, ο Ρόμπερ Ταϊλντορ, ο μνηστήρ της Βαρβάρας, ήταν καλεσμένος σε τραπέζι, στο σπίτι του Ουίλιαμ Πόγουελ. Το απόγευμα, όμως, της ίδιας ημέρας, έπεσε κάτω και χτύπησε στο πρόσωπο. Όταν, λοιπόν, ο Πόγουελ τον είδε να εμφανίζεται με μελανισμένο μάτι, τον ρώτησε σοβαρώτατα:

— Μήπως είχες σήμερα καμμία ζωνή στήθους με την Βαρβάρα;

Ο Ρόμπερ Ταϊλντορ δεν κατάλαβε τον λεπτό υπαινυγμό του συναδέλφου του.

— Όχι! απάντησε, μάλλον δλακωδώς.

Και ο Πόγουελ ρίχνοντας άλλο ένα βλέμμα στο μελανισμένο μάτι του καλλιτέχνη, συνέχισε με την ίδια σοβαρότητα: — Ναι, θέβαια... Δεν παντρεύτηκε ακόμα !

Ένα μεσημέρι, η Ντολρές Ριό ένεφανίσθη στο «Τροκαντερό», το αριστοκρατικότερο κέντρο του Χόλλυγουντ, με μία κοντή κόπηση από φυσικές γαρδένιες.

Την επομένη, η Γκλέντα Φαρρέλ πήγε στο ίδιο κέντρο μ' ένα καπέλο από μπουμπουκία ρόδων.

Η αλήθεια είναι ότι η Γκλέντα μισεί θανάσιμα την Ντολρές Ριό, την εποχή που η δυο καλλιτέχνιδες αντήλλαξαν τον έξης... συναινετικό διάλογο:

— Είσαι τόσο μεγάλη στα χρόνια, — είπε η Φαρρέλ στην Ντολρές — ώστε μου θυμίζει τα... μεσοποταμικά μυστήρια.

— Κι' εσύ είσαι τόσο μικρή, — απάντησε η Ντολρές — ώστε μου θυμίζει με το παιζικό σου την... παιδική ηλικία του κινηματογράφου ! αποκρίθηκε η διαβόητη Ντολρές.

Από τότε η Γκλέντα Φαρρέλ δεικνύει την Ντολρές Ριό να κάνει καμμία πρωτοτυπία, χωρίς να την μνησθί άμεσως.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΜΙΚΡΟΝΛΑ ΠΟΗΜΑ ΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
εκ του προ-
ηγούμενου)— Τι σάς
ένδιαφέρει

τότε, μιστερ Μπέρτολντ, ρώτησε η Μαγκαλί.

— Η υποθέσις και η όμορφος γυναίκες απάντησε ο

τραπέζιτης. "Ω ! λατρεύω το όμορφο φύλο..."

— Θά είστε τότε πολύ απασχολημένος, γιατί η όμορφη

γυναίκες δεν λείπουν από την Αγγλία.

— Μά η καρδιά μου ενδιαφέρετε για μία μόνο.

— Κι' αυτή την καρδιά ήρθατε να μου την προσφέρετε,

είπε η Μαγκαλί γελώντας.

— Ακριβώς. Γι' αυτό μάλιστα, όμορφη λαίδη, με βλέπετε

κοιτά σας.

— Μά αυτό είναι έρωτική έξιμολόγησις, κύριε Μπέρτολντ,

και δεν ξέρω αν είναι όρθο να σας αφήσω να εξα-

κλυθήσετε. Γιατί δεν πιστεύω ν' αγνοήτε ότι είμαι η

φίλη του λόρδου Κλάρενς.

— Αλλοίμονο! αναστέναξε ο Έθραϊος. Τό ξέρω πολύ

καλά.

— Τότε όλα είναι περιττά, είπε η Μαγκαλί, γιατί είμαι

δουλομένη στον Κλάρενς.

— Αφωσιωμένη σε μία σάπια σανίδα; φώναξε απει-

κτικά ο Μπέρτολντ.

Η Μαγκαλί προσποθήκε την ψυχραμένη και απάν-

τησε περήφανα:

— Συγγνώμη ! Δεν υπάρχει φόβος να πικρώ για να

πατώ από μία σάπια σανίδα. Ο λόρδος Κλάρενς είναι

φίλος δοκιμασμένος, γνωρίζομαστε πρίν από χρόνια και

στοργή μου γι' αυτόν είναι ίση με τη δική μου.

— Μή θυμώνετε, γοητευτική κι' όμορφη μου λαίδη...

Δεν έσκόπευα καθόλου να σας προσβάλω... Μά μου

είπε τόσο συμπαθητική, ώστε δεν θά ήθελα να υποστή-

τε μεγάλες απογοητεύσεις... Μου επιτρέπετε να σας

δώσω μία συμβουλή;

— Λέγετε κύριε Μπέρτολντ.

— Ο λόρδος Κλάρενς σπατάλησε κι' εφθείρε τόσο τη

ζωή του, ώστε είναι πειά ένα έρεπιο. Σήμερα ρυθκιν-

δυνεύει τα πάντα στο αλόγό του. "Αν χάση, είναι κα-

ταστραμμένος... Δεν θά μπορούση ν' αντιμετώπιση τις ό-

ποχρεώσεις του, θά ατιμασθή... Δεν του μένει, σ' αυτή

την περίπτωσι να κάνει τίποτε άλλο παρά ν' αυτοκτονή-

ση ή να φύγη κρυφά...

— Καί, αν κερδίση; ρώτησε η Μαγκαλί.

— Αν κερδίση; Τά κέρδη του μόλις θά φτάσουν για

να πληρώση τα χρέη του, να καλύψη την άβυσσο...

— Τι μου λέτε...

— Σας λέω πως είναι συντρίμμι, μία σάπια σανίδα

που θά επιπλεύση λίγο καιρό ακόμα, ενώ εγώ, όμορφη

μου λαίδη, που τα μάτια σας μου έχουν αναταράξει

την καρδιά, είμαι θράχος, ο ακλόνητος θράχος ! είπε ο

Αγγλοεθραϊός τραπέζιτης, χτυπώντας το στήθος του.

— Δεν αμφισβόλλω ! απάντησε η Μαγκαλί. Είστε ένας

θράχος από χρυσάφι μάλιστα, μά γι' αυτό το θράχος δεν

θα προδώσω το φίλο μου... Δεν είμαι μία κοπέλλα του

δρόμου !

— "Ω ! γοητευτική λαίδη, φώναξε ο Έθραϊος που ά-

κουσε όλοένα και πιο πολύ. Τι άσχημα που έρμηνεύετε

τά λόγια μου ! Δεν σας ζητώ να προδώσετε το φίλο σας,

να έργομαι, σε περίπτωση που θά σας προδώση εκείνος,

που θά σας εγκαταλείψη, γιατί είναι συνηθισμένος να το

κάνη κι' αυτό, να σας προσφέρω τις ταπεινές μου ύπη-

ρεσιες...

— Σας εσχαριστώ, κύριε Μπέρτολντ, μά φαντάζομαι ότι δεν θα τις χρειαστώ... Έχω έμπιστοσύνη στο φίλο μου και...

Η Μαγκαλί σώπασε ξαφνικά. Δινατές κραυγές άκουγότουσαν από το πυκνό πλήθος που συνωστιζόταν προς όλες τις μεριές της πίστας. "Εφτασαν ως αυτούς σαν μούγγρισμα θρονής και ήσαν στην άρχη υπερβεμένες, μά έπειτα άρχισε να ξεχωρίζη σ' αυτές το όνομα του Κλάρενς.

— Λαίτλ Γκρέυ !... Ζήτω ο Λαίτλ Γκρέυ !

— Άκούτε ! φώναξε η Μαγκαλί χτυπώντας μ' ένθου-

σιασμό τά χέρια της. Ο λόρδος Κλάρενς είναι ο νικη-

τής !

— Διάβολο ! Έκανε ο Μπέρτολντ. Κι' εγώ που στοι-

χημάτισα για το Γάλλο μαρκήσιο.

Μά, έξαφνα, το μέτωπό του φωτίσθηκε.

— Άκούτε, όμορφη μου λαίδη ; είπε. Τι φωνάζουν !

Νικαίει το άλογο του Γάλλου ! Όχι, δεν έχασα ! κέρ-

δισα !

Η κραυγές διπλασιάζόντουσαν. Ξεχώριζαν τώρα, ά-

νάμεμα σ' αυτές, κατάρες, θρισιές, έπιφωνήματα έκπλη-

ξεως, απογοητεύσεως, άπελπισίας.

Ο «Πόρτ-Μποννέρ» έφτασε πρώτος.

Η χαρά αυτών που κέρδιζαν έφτασε μέχρι παραλη-

ρήματος. Θά τους πλήρωναν δέκα φορές τη μίζα τους !

— Αυτές είναι η έκπληξις των ίπποδρομιών ! είπε ο

Μπέρτολντ χαρούμενος. Τά έννέα δέκατα των στοιχημά-

των βάλθηκαν ύπέρ του φίλου σας. Κυτάχτε το άσπε-

λεσμά ! Είναι κατεστραμμένος !

Η συντροφισσα, η σύνενοχος, η έρωμένη του θδελυρού

κακούργου Μποννιέρ και του μεγάλου "Αγγλου ευ-

πατρίδου έγινε πελιδνή.

— Κατεστραμμένος ! επανέλαθε. Κατεστραμμένος ! Εί-

στε θέβαιος !

— Τόσο θέβαιος, όσο είμαι έπισης θέβαιος ότι είμαι ο

Μόρις Μπέρτολντ, ένας από τους πρώτους τραπέζιτες του

Λονδίνου και ότι είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί σας.

Ναι, είμαι δυστυχώς άπολύτως θέβαιος. Ο Κλάρενς μου

χρωστάει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα πάνω κάτω. Πάρ-

θα μου τά πληρώση τώρα ;

— Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ! ξαναείπε η Μαγκα-

λί προμαγμένη.

— Και είχα ακόμα την αδυναμία, την καλωσύνη, την

κουταμάρα να του δανείσω πρό ήμερών, μόλις χίλιες

στερλίνες για να επανορθώση το κακό που έκανε σε μία

νέα κοπέλλα, όπως μου είπε.

— Μά έχει κτήματα... παρατήρησε η Μαγκαλί.

— Είναι όλα ύποθηκευμένα...

— Μπορεί να επανορθώση...

— Με τίς... Η πίστωσή του πέθανε... Οι πιστωτές του

τον πολιορκούν... Σας λέω πως είναι όριστικά κατε-

στραμμένος.

Διάφοροι απόρριπται πλησίαζαν τώρα προς το μέρος

τους και άκουγότουσαν η συζητήσις τους.

— Στοιχημάτισε ένα εκατομμύριο φράγκα έναντιον του

Γάλλου ! έλεγε ένας απ' αυτούς.

— Δύο εκατομμύρια ! του απάντησε κάποιος άλλος.

Τόν άκουσα πολύ καλά, γιατί έβρισκόμουν κοντά του.

— Δύο εκατομμύρια ! φώναξε ο Μόρις Μπέρτολντ.

Στ' αλήθεια, η κατάσταση είναι πάλι πιο μεγάλη απ'

ότι τη φανταζόμουν. Είναι κυριολεκτικώς ένας άνθρο-

πος νεκρός πειά.

Και, άπευθυνόμενος με φωνή σιγαλή προς τη Μαγκαλί,

πρόσθεσε :

— Εύτυχώς έχω την πρώτη ύποθήκη στο μέγαρό του...

ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΖΟΥΓΚΛΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑ ΦΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΑΣΣΕΡ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Στή Σουμάτρα είναι συνθησάτο πράγμα να συναντήση κανείς ένα φείδι στον δρόμο του. Τις περισσότερες φορές το έρπετο ούτε το δίνει καν προσοχή. Τυχαίνει όμως καμιά φορά ή συναντήσεις αυτές να γίνονται υπό εξαιρετικές συνθήκες και τότε διαφέρει πολύ το πράγμα. Μερικά τέτοια περιστατικά παρουσιάστηκαν σέ μένα τον ίδιο και φαντάζομαι ότι αξίζει τον κόπο να τ' αναφέρω.

Ένα απόγευμα, λοιπόν, ύστερα από τεσσάρων ημερών οδοπορία, έφθασα μαζί με την περίπολό μου σ' ένα μεγάλο εγκαταλειμμένο κτήμα. Οι στρατιώτες θά περνούσαν την νύχτα τους στο μεγάλο κτίριο που στις καλές εποχές του κτήματος χρησιμοποιεόταν ως κατάλυμα των περαστικών μουσαφίρεων. Εγώ θά κοιμώμουν σέ μια καλυβούλα δίπλα.

Μπρός στη «βίλλα» μου θρισκόταν ένα πλάτωμα με πυκνό χορτάρι, το οποίο τριάντα μέτρα παρακάτω καθόταν απότομα και κατέληγε σέ γκρεμό. Κάτω από τον γκρεμό αυτόν κυλούσε το ποτάμι. Ο γκρεμός, που είχε ύψος τριών μέτρων περίπου, ήταν πυκνοφυτεμένος μ' άγριους θάμνους, καλάμια και θάτα. Ανάμεσα στα θάτα είχε ανοιχτή ένα μονοπάτι από το οποίο κατέβαινε κανείς με δυσκολία όμως ως το ποτάμι.

Θρισκόμουν καθισμένος σ' ένα πεζουλάκι μπρός στην καλύβια μου και προσπαθούσα να ξετρυπώσω κανένα νέο από μια παλιά, χιλιοδιαβασμένη έφημερίδα. Στο διάστημα αυτό είχε αρχίσει κιόλας να νυχτώνη κι' εγώ θρισκόμουν σέ μεταίχμιο του ύπνου.

Άξαφνα τινάχτηκα, ξαφνιασμένος από τον απερίγραπτο θόρυβο και τ' ατμομαγμένα θαλάσματα που έκανε ένα κοπάδι κατσίκες, καθώς έτρεχαν πανικόβλητες πρὸς το μέρος μου. Μιά είχε μείνει πίσω, μέσα σ'α θάτα και έβγαζε σπαραχτικές κραυγές αγωνίας. Ξαφνικά εκεί που την κύτταζα, την είδα να πέφτη χάμω. Δίχως να καλοκαταλαβαίνω ακόμη περί τίνος επρόκειτο, έτρεξα ξυπόλυτος, όπως ήμουν πρὸς το μέρος της και τότε αντίληφθην ότι το δυστυχισμένο ζώον θρισκόταν μέσα στις φοβερές κουλούρες, τυλιγμένο σφιχτά ενός πελωρίου πύθωνα. Η κατσίκια έβγαζε ακόμη όλες της τις δυνάμεις γιά να έλευθερωθῇ από τον πύθωνα, μά κι' από το άλλο μέρος το φείδι προσπαθούσε να δέση άλλη μια θηλειά ακόμη γύρω από το σώμα της.

Η εμφάνισίς μου δέν χρησίμευε σέ τίποτε. Δέν τολμούσα να έπιτεθώ έναντιον του φειδιού έτσι άσπλος, όπως ήμουν, αλλά κι' αν ακόμη κρατούσα επάνω μου κανένα κλεθάγκ (γιαταγάνι της Σουμάτρας) αμφιβάλω αν θά είχα τό θάρρος να χτυπήσω το φείδι. Φώναζα άμέσως στον λοχία να μου φέρη το τουφέκι μου, έν τῷ μεταξύ όμως κάποιος Ιθαγενής στρατιώτης, που είχε ακούσει τη φασαρία, έτρεξε με δλη του την γρηγοράδα και άρχισε να χτυπά το φείδι δυνατά με το κλεθάγκ του. Έκείνο όμως δέν έννοούσε να εγκαταλείψη τόσο εύκολα το θῦμα του και μόνον ύστερα από αρκετά χτυπήματα χαλάρωσε το σφιξιμό του και ή μικρή κατσικούλα έλευθερώθηκε. Δέν μπορούσε όμως να σταθῇ πεία σ'α πόδια της. Είχε όλα τὰ πλευρά σπασμένα και σέ λίγα λεπτά σωριάστηκε νεκρή. Όσο γιά τον πύθωνα, αυτός ήταν τεντωμένος σέ όλο του το μήκος και είχε τους τελευταίους σπασμούς της αγωνίας.

Τό άλλο πρωί, μὴν έχοντας άλλη δουλειά να κάνω, αποφάσισα γιά να άπασχολήσω και τους άνδρες μου, να καθαρίσω τον γκρεμό από τὰ φείδια που πιθανόν να θρισκόνταν ακόμη εκεί. Οι Ιθαγενείς ένα γύρω προθυμοποιήθηκαν να μάς βοηθήσουν γιατί από χρόνια δέν έτολμούσαν να θρέψουν όότες ή άλλα κατοικίδια ζῶα από τον φόβο των φειδιών, τὰ οποία ρίχνονται ακόμη κι' έναντιον μεγάλων έλαφιών, τὰ καταβρογχίζουν κι' αφήνουν μονάχα το κεφάλι με τὰ τεράστια κλαδωτά κέρατα, κρεμώντας το σ'α κλαδιά των δένδρων, όπου το γαντζώνουν γιά να τό κόψουν. Τέτοια κομμένα κεφάλια έλα-

φιών άντικρύζει κανείς συχνά πάνω σ'α δέντρα.

Όπλιστα λοιπόν τους στρατιώτες μου με μακράν λάμια και μπαστούνια και τους τοποθέτησα κατά στήματα στή άκρη του γκρεμού. Οι Ιθαγενείς μπροστά σ'α θάτα και άρχισαν να χτυπάνε δεξιά και αριστερά.

Δέν πέρασε πολλή ὥρα και το πρώτο πελάρι παρουσιάστηκε γλυστρώντας με μια ταχύτητα πραγματικά εκπληκτική. Μέσα στον γενικό άλαλαγόμ διασπαστήκαμε στήν άκρη του γκρεμού. Οι Ιθαγενείς άπ'α χτυπήματα στο κεφάλι και στον λαιμό και τότε έπεσε κάτω, ένῳ ή μακρυά ούρά του συστρέφονταν σέ σπασμούς. Την ίδια στιγμή σχεδόν οι Ιθαγενείς σπασίστες πήδησαν στο πλάι τρομαγμένοι, γιατί ένα δεύτερο φείδι έδωγαν από τὰ θάτα στο άνοιχτό χωράφι. Είχε όμως κι' αυτό το ίδιο οίκτρο τέλος, όπως και το πρώτο.

Λίγη ὥρα αργότερα οι χωρικοί έβηκαν ένα τρίτο φείδι κουλουριασμένο ανάμεσα σ'α άγκάθια. Είχε ύψος το κεφάλι του μισό μέτρο και το κοινόσσε δὸς-δὸς απειλητικά. Καταφέραμε να τό σκοτώσουμε κι' αὐτό χτυπήματα. Τό τέταρτο φείδι που μάς παρουσιάστηκε θρισκόταν σέ τέτοια σ'ασι, ώστε ήταν αδύνατον να σωθῇ με χτυπήματα. Γι' αὐτό πήρα το τουφέκι μου με μια σφαίρα ντοῦμ - ντοῦμ, καλά φυτεμένη σ'α κεφάλι, τό αφήσα στον τόπο.

Ήταν πραγματικά φοβερό θέαμα τὰ τέσσερα αὐτά φείδια ξεπλωμένα τ'όνα δίπλα σ'α άλλο σ'α ὄλο των μακρός. Είχα την έλπίδα πως κατέρριψα τὰ περισσότερα κυνηγών, μά όταν μέτρησα τὰ φείδια, είδα πως μ'έναν δέν ξεπερνούσε σέ μακρός τὰ ὀκτώ μέτρα.

Όπως δήποτε ήμουν πολύ ευχαριστημένος που πέρισσα την περιοχή από τὰ τέρατα αὐτά, τὰ οποία έκανα άλλο την λυμαινόντουσαν επί χρόνια, γιατί γιά να έβῃ σ'α πύθων στο μακρός που είχε ο μικρότερος αὐτούς, χρειάζονταν πεινήντα χρόνια, το λιγώτερο. Άλλως τε το ίδιο απόγευμα μαζεύτηκαν ὅλοι οι κάτοικοι της περιφέρειας και μου ξεδήλωσαν με δῶρα, εἴς-εἴς και χορούς την ευγνωμοσύνη τους. Διέταξα και έστειλα τὰ φείδια και χάρισα τὰ κεφάλια στους άρχηγους των Ιθαγενών, οι οποίοι δέν ήξεραν με τί τρόπο να μου δώσουν τον ένθουσιασμό τους, γιατί θεωρούν τὰ κεφάλια των φειδιών ως μεγάλο φυλαχτό.

Όσο γιά τὰ δέρματα, αὐτά τὰ κουβαλήσαμε μαζί μας και στον γυρισμό ο παπουτῆς του στρατιώτη έβριζε δουλειά γιατί ὅλοι θέλαμε να μάς κἀντ από ζευγάρι παντόφλες από δέρμα φειδιού.

Δέν πρέπει να σ'ας κἀντ έντύπωσι ή τελευταία εἰς λεπτομέρεια. Με το δέρμα του φειδιού — όπως θα έρετε άσφαλῶς — γίνονται θαυμάσια παπούτσια, τα οποία γυναικείες, πορτοφόλια, ζῶντες κτλ. κτλ.

Η βιομηχανία των δερμάτων κάμνει σχετικῶς μεγάλα. Και γιά να τελειώνω σ'ας αποκαλύπτω και τὰ πρὸς αὐτά, δέν θά τό ξέρετε: ὅτι δηλαδή, ὅχι μόνον το δέρμα των ζώων και έρπετων χρησιμοποιείται γιά παπούτσια και τσάντες, αλλά και τὸ... ανθρώπινο δέρμα — μάλιστα — γιά την κατασκευή πορτοφολιών, γιά τὸ δέσιμο βιβλίων! Κάποτε μάλιστα — στην Γαλλία, αν αγαπάτε — έδωσαν κυριολεκτικῶς τὸ πρὸς ένός έκτελεσθέντος μεγάλου κακούργου γιά να φτιαχίσουν σ'ο υν — ὡς σουβενίρ — πορτοφόλια και τσάντες.

Έτσι, στο τέλος το κουφάρι του καταδικαιμένου έστῆς ρίς να φέρη επάνω του ούτε ρούπι δερματος! Τότε γάλη ήταν ή ζήτηση.

Τό πράγμα γνωσθέν, έπροκάλεσε μεγάλον θόρυβο. Άλλά το κακόν είχαν ήδη διαπραχθῇ.

Αὐτό θά πῇ πρόσδος της βιομηχανίας!... Αὐτό θά πῇ ανθρωπινή αγριότης!...

J. C. BRASSER

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΑΡΤΕΛ

ΕΝΑ ΚΟΛΠΟ

ΕΜΠΡΟΣ! έίπε ο Ζάκ Μορτάνζ, θάζοντας το άκουστικό στο αυτί του.

Στην άλλη άκρη του σύρματος άκούστηκε μια αγωνιώδης γυναικεία φωνή:

— Ό κ. Μορτάνζ, ο ίδιωτικός μουσικός άστυνομικός;

— Μάλιστα, κυρία μου.

— Σας παρακαλώ νάρηθε άμέσως σπίτι μας... Μή χάνετε ούτε στιγμή... Είμαι μόνη και φοβάμαι... Μένουμε στην ὁδό Ρακίνα, 27, τρίτο πάτωμα!... Έλάτε άμέσως...

— Μπορώ να μάθω, κυρία μου, τί συμβαίνει...

— Μπήκανε την νύχτα κλέφτες και άνοιξαν το χρηματοκιβώτιο... Μας πήρανε έκατό χιλιάδες φράγκα σέ μετρητά, κοσμήματα μεγάλης αξίας και διάφορα πολύτιμα έγγραφα... Μην άργήτε, κύριε Μορτάνζ, γιά τ' όνομα του Θεού!...

— Ήσυχαστε, κυρία μου! Έρχομαι άμέσως...

Και συμπλήρωσε σιγανά:

— Άς είναι ευλογημένος ο διάβολος που μου έφερε επί τέλους μια υπόθεσι!...

Κατόπιν ο Μορτάνζ κρέμασε το άκουστικό, φόρεσε το παλτό και το καπέλλο του και κατέβηκε την σκάλα τρέχοντας και τραγουδώντας από την χαρά του. Φαντασθήτε: αὐτή ήταν ή πρώτη υπόθεσις που του παρουσιάστηκε μέσα σ' ένα μήνα, από τον καιρό δηλαδή που άνοιξε το γραφείο του. Μονάχα σέ τρεις έφημερίδες πρόφθασε να δώση άγγελίες. Φαίνεται, όμως, ότι ή τύχη τον ευνοούσε.

Όστερ' από λίγη ὥρα χτυπούσε την πόρτα του διαμερίσματος του τρίτου πατώματος, σέ μια πολυκατοικία της ὁδο Ρακίνα. Έξω από την θύρα, ήταν τοποθετημένη μια μικρή γαλκική έντιγραφῇ: «Ιατρός Κορτέζ». Το άνοιξε μια ηλικιωμένη κυρία, με χαρακτηριστικά σχεδόν ανδρικά, τυλιγμένη μέσο σέ μια φαρδιά ρόμπα. Φορούσε σ'α χέρια λάστιχα από καουτσούκ, από κείνα που φορᾶνε ή νοικοκυράδες όταν πρόκειται να συγμρουν το σπίτι.

— Η κυρία Κορτέζ; ρώτησε ο Μορτάνζ.

Έκείνη κοίχισε το κεφάλι της χωρίς ν' άπαντήση, άφησε τον άστυνομικό να περάσει μέσα και άφοδ έκλεισε προσε κτλ. κα την πόρτα, ψιθύρισε:

— Σας εύχαριστώ που ήρθατε...

Ο διά-

δρομος ήταν σκοτεινός.

— Δέν έχουμε φῶς επειδή κήκε ή ασφάλεια, εξήγησε ή οικοδέσποινα.

Έκαναν μερικά θήματα μέσα στο μισοσκόταδο. ένῳ ή ηλικιωμένη κυρία έδινε στον άστυνομικό μερικῆς άπαραίτητες πληροφορίες:

— Είχαμε δλη μας σχεδόν την περιουσία σέ κινητές αξίες. Τελευταίως, ο σύζυγός μου, ο οποίος λείπει τώρα σέ ταξίδι, πούλησε ὅλα τὰ χρεῶγραφα μας. Χτές, μου έστειλε τηλεγράφημα να πάω στην τράπεζα να εισπράξω το αντίτιμο των ὁμολογιών που τις δώσαμε να τις πουλήσουν. Τὰ χρήματα αὐτά τὰ έβαλα στο χρηματοκιβώτιο που έχουμε στο σαλόνι. Σήμερα το πρωί, όμως, όταν ξύπνησα, είδα την κάσσα άνοιγμένη... Τὰ χρήματα έλειπαν...

— Δέν ειδοποιήσατε την άστυνομία;

— Ό! δχι! άνεφώνησε ή κυρία Κορτέζ, τρομαγμένη... Δέν πρέπει να ειδοποιηθῇ ή άστυνομία. Μέσα στην κάσσα υπήρχαν και έγγραφα μεγάλης σπουδαιότητας γιά τον άνδρα μου... Η άστυνομία δέν πρέπει να λάβη γνώσι... Θα σ'ας εξηγήσω αργότερα... Θεέ μου, πῶς ζαλιζομαι!

Φαινόντανε, πράγματι, έξαντλημένη, έτοιμη να πέση κάτω.

Έν τῷ μεταξύ, είχαν φθάσει έξω απ' το σαλόνι.

— Περᾶστε μόνος σας, έίπε ή οικοδέσποινα στον άστυνομικό. Όμολογῶ, ότι δέν έχω την δύναμι να μπῶ ἐδῶ μέσα...

Και σπριχθήκε στον τοίχο. Ο Μορτάνζ την λυπήθηκε στην κατάσταση που θρισκότανε, και μῆκε μόνος στο σαλόνι.

Τό πρώτο πράγμα που πρόσεε τότε ο άστυνομικός, ήταν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο του τοίχου, που το σκέπαζε ένα ταμπλώ. Η πόρτα του ήταν άνοιχτή κι' έφερε καθαρά ήχη διαρρήξεως. Με την διαφορά ότι τὰ μέσα που μεταχειρίστηκε ο διαρρήκτης ήταν άτελῶς πρωτόγονα. Θά παιδεύτηκε τουλάχιστον δλη την νύχτα γιά να σπᾶση την κάσσα.

Ο Μορτάνζ δέν βρήκε δακτυλικά αποτυπώματα. Φαίνεται ωστόσο ότι ή κυρία Κορτέζ θά είχε πολὺν καιρό να καθαρίσῃ το σαλόνι, γιατί όπου και αν άκούμῃσσε τὰ χέρια του ο άστυνομικός βρήκε πυκνό στρώμα σκόνης. Και αὐτό ακόμα το παρκέ του πατώματος ήταν σκουισμένο.

Μά πῶς συνέβη ὥστε ο διαρρήκτης να μὴν αφήσῃ κι' αὐτός δακτυλικά αποτυπώματα; Και πῶς μῆκε μέσα, από την πόρτα; Αδύνατον, γιατί τὰ ίχνη των δακτύλων του θά φαινόντουσαν στο πάτωμα. Από το παράθυρο; Ήταν κλειστό από μέσα. Και ή κυρία Κορτέζ κοιμῶτανε τόσο θαθεί, ὥστε να μὴν ακούσῃ τίποτα τον θόρυβο που γινότανε δίπλα της την νύχτα;

Όλα αὐτά φαινόντουσαν πολύ ύποπτα στον Μορτάνζ. Άνοιξε την πόρτα του σαλονιού και φώναξε την οικοδέσποινα να της ζητήση μερικῆς συμπληρωματικῆς πληροφορίας. Μά δέν έλαβε καμιά απάντησι.

— Ίσως να λιποθύμησε, σκέφθηκε ο άστυνομικός.

Και θῆκε στον διάδρομο.

Η ηλικιωμένη όμως κυρία είχε γίνει άφαντη. Το κακόν ο Μορτάνζ έπῆρε σ'α τράπεζα, στην κουζίνα, στο λουτρό, στην κρεβάτοκάμαρα. Δέν υπέρεσε ν' ανακαλύψῃ πουθενά την οικοδέσποινα. Τό διαμέρισμα φαινόταν άδειο.

Ξαναγύρισε στο χαλ κι' έστριψε μηχανικά

το κουμπί του ηλεκτρικού.

— Ή είσοδος φωτίστηκε αμέσως... Γιατί, λοιπόν, η οί-
καδούποινά του είχε πη ότι κήκε η ασφάλεια;

— Σκοτεινή και υπερδεμένη υπόθεση! είπε με τον νου
του ο αστυνομικός. Νομίζω ότι...

Την στιγμή, όμως, εκείνη, άνοιξε η πόρτα και πα-
ρουσιάσθηκε ο θύρωρός και τρεις αστυφύλακες.

— Τι κάνεις εδώ αυτό; ρώτησαν τον αστυνομικό.

— Την δουλειά μου. Αποκρίθηκε ο Μορτάνζ. Με φώ-
ναξε μία κυρία.

— Δεν μένει εδώ καμιά κυρία! τον διέκοψε ο θυ-
ρωρός. Ο γιατρός Κορτέζ δεν είναι παντρεμένος!...
Λείπει όχτώ μέρες τώρα σε ταξίδι... Δεν μένει κανείς
εδώ...

— Μά, είμαι ιδιωτικός αστυνομικός!... τραύλιζε ο
Μορτάνζ, δείχνοντας την ταυτότητά του.

— Γνωστό κόλπο αυτό! γρύλλισε ένας από τους ά-
στυφύλακες. Δεν περνούν αυτά σε μας... Έλα εμπρός,
ακολουθήσε μας στο τμήμα...

Τηλεγράφησαν του γιατρού Κορτέζ. Το ίδιο κιόλας
θράβυ επέστρεψε με αυτοκίνητο στο
Παρίσι.

Ήταν ένας κομψός, λεπτόσωμος άν-
δρας, με πρόσωπο ρυτιδωμένο. Έδη-
λωσε στον διοικητή του αστυνομικού
τμήματος, ότι είχε μέσα στο χρημα-
τοκιβώτιό του διακόσιες χιλιάδες
φράγκα, σε μετρητά και σε κοσμή-
ματα.

Παντού στο σαλόνι, στην κάσσα, στα
επιπλά, βρέθηκαν δακτυλικά αποτυ-
πώματα του Μορτάνζ. Στο πάτωμα,
διεκρίνοντο καθαρά τα ίχνη των θη-
μάτων του. Όσον αφορά την ιστορία
του τηλεφωνήματος και της ηλικιωμέ-
νης κυρίας, κανείς δεν την πίστευε.

«Ασχημα αρχίζω το αστυνομικό
μου στάδιο! Έλεγε με τον νου του ο
δυστυχισμένος ο Μορτάνζ. Ποτέ δεν
θα το φανταζόμουν, ότι έπρεπε να
γίνω μυστικός αστυνομικός για να...
συλληφθώ ως διαρρήκτης!»

Ο αστυνομικός διοικητής κάλεσε
τον γιατρό Κορτέζ στο γραφείο του,
για την άλλη μέρα το μεσημέρι.

— Βρέθηκαν, κύριε διοικητή, τα
κλεμμένα; ήταν η πρώτη ερώτησις του Κορτέζ, όταν
παρουσιάστηκε στο τμήμα.

— Όχι, ακόμα, γιατρέ μου, αποκρίθηκε ο αστυνό-
μος.

— Περίεργο, πολύ περίεργο... Το ετύχημα είναι ότι
είμαι ασφαλισμένος... Θα με αποζημιώσει η εταιρεία
στο άκραιο... Δεν μπορώ, όμως, να καταλάβω πώς
δεν θρήκατε ακόμα τα κλοπιμαία, αφού είχατε την τύχη
να συλλάβετε τον διαρρήκτη επ' αυτοφώρ...

— Έχετε δίκιο! ψιθύρισε ο αστυνόμος, χαμογελών-
τας παράξενα.

— Μήπως ο κλέφτης είχε συνενόχους;

— Πιθανόν... Δεν αποκλείεται... Τι τα θέλετε, θ-
μως, γιατρέ μου, έχω την γνώμη ότι ακολουθήσαμε έ-
σφαλμένο δρόμο.

Ο γιατρός, ο οποίος διατηρούσε ως τότε την απά-
θειά του, ταραχθηκε ακούγοντας τα λόγια αυτά. Σηκώ-
θηκε όρθιος και φώναξε:

— Τι είναι αυτά που μου λέτε, κύριε διοικητή;...

Ο άνθρωπος που συλλάβετε δεν είναι ο δράστης της
διαρρήξεως; Μά τι μεγαλειότερες αποδείξεις σας χρε-
ιάζονται από τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα
ίχνη που άφησε ο δόθεν αστυνομικός;... Δεν τις
βρίσκετε αρκετές;

— Για να είμαι ειλικρινής, ή αποδείξεις που έχω
είναι υπεραρκέτες...

Σε λίγο ο αστυνομικός διοικητής διέταξε να πα-
ρουσιάσουν μπροστά του τον Μορτάνζ, με τον ο-
ποίο είχε μακρά ιδιαίτερη συνομιλία, λίγο πριν δε-
χθῇ τον γιατρό.

— Ορίστε ο κλέφτης, κύριε Κορτέζ! είπε, δει-
χνοντας τον αστυνομικό. Θέλει να σας υποβάλει με-
ρικές ερωτήσεις...

— Μά... νομίζω ότι οι κατηγορούμενοι δεν έχουν το
δικαίωμα αυτό! τραύλιζε ο γιατρός, που είχε γίνει φ-
φνικά κάτωχρος.

— Τοῦ ἔδωσα ἐγὼ τὴν ἀδεία! τὸν διέκοψε ὁ διοικη-
τής.

— Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μορτάνζ εἶχε πλησιάσει τὸν Κορτέζ.

— Δεν μου λέτε, γιατρέ, τὸν ρώτησε, πόσα κλειδιά τῆς
πόρτας τοῦ διαμερίσματος ἔχετε;

— Δύο...

— Ὅταν πηγαίνετε ταξίδι τὰ παίρνετε καὶ τὰ δύο;

— Ναι, πάντοτε...

— Ἡ κλειδαριά εἶναι ἀσφαλῆς;

— Βεβαίως. Εἶναι εἰδικὴ παραγγελία. Ἄν ἔπρεπε
νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ ἐπιτήδειος γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξει.

— Καὶ τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν κλει-
στὴν κλειδαρότρυπα;

— Ὁ γιατρός κινδύνισε περισσότερο καὶ ψιθύρισε:

— Δεν καταλαβαίνω τί ἔννοεῖς...

— Τὸ πράγμα εἶναι ἀπλοῦστα, — εἶπε ὁ αστυνό-
μος διοικητής, λαμβάνοντας μέρος στὴν συνομιλία.

— Ἐγὼ μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Μορ-
τάνζ, θρήκαμε αὐτὸν στὴν πόρτα τοῦ
(κι' ἔδειξε ἕνα κλειδί πού τὸ εἶχε πα-
ρει ἀπὸ τὸ συρτάρι του). Πᾶς ἡμέ-
ρῃς ἐσεῖς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ κλειδί
αὐτό, πού εἶχατε μαζί σας ἐνῶ εἴπα-
στε διακόσια χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ
τὸ Παρίσι, θρικότανε τὴν ἴδια ὥρα
στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος σας.

— Δεν ξέρω... Φαίνεται ὅτι θὰ μὴ
τὸ ἔκλεψαν...

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

Πρωτότυπη θεωρῶ μονάχα τὴν ἐπιτο-
σί σας νὰ περιπλέξετε στὴν ὑπόθε-
σιν ἕνα ἀρχαῖο αστυνομικό.

— Ἐκτός ἀν τὸ μεταχειρισθῇ
ἐσεῖς ὁ ἴδιος! τὸν διέκοψε ἀπὸτο-
ν ὁ αστυνόμος. Τὸ κόλπο σας εἶναι πολ-
λὸ παλιό: Ἀσφαλίσθε σὲ μίαν ἐ-
ταιρεία κατὰ τῆς κλοπῆς καὶ ὑποπο-
φέυγετε ταξίδι. Καὶ ὅταν ὀλοὶ νο-
ρῶν ὅτι εἰσθε πολὺ μακριὰ, ἐπιστρέ-
φετε κρυφὰ στὸ Παρίσι, ἀδειάζετε
κρυφὰ τὸ χρηματοκιβώτιό σας συ-
νοθετεῖτε μίαν κλοπὴ καὶ εἰσπράτ-
τε τ' ἀσφάλιστρα. Στὴν ἀνάγκη με-
ταμφέρεσθε καὶ σὲ γρήγα γυναικα...

— 'Ησυχάστε, κυρία μου. 'Ερχομαι
αμέσως.

PIERRE DARTEL

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΛΑΓΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ Δ' ΕΝΝΕΡΥ

[Πώς εργαζόταν ο συγγραφέας των «Δύο όρφανών»]

12 μέρες αυτές έκλεισαν πε-
νήντα χρόνια από το θάνα-
το του διασημού λαϊκού μυθι-
στοριογράφου Αδόλφου ντ' Εν-
νερύ, του αθανάτου συγγραφέως
των «Δύο Όρφανών» και τόσων
άλλων «μυθιστοριών» — όπως τις
έλεγαν στα παλαιότερα χρόνια —
που έκαναν να χυθούν άκεα-
νοί δακρύων.

Ως τα τελευταία του, ο ντ'
Εννερύ υπήρξε ένας ακάματος

εργάτης της πέννας. Σε ηλικία ογδόντα έτών, έφυτο-
σε χειμώνα - καλοκαίρι στις έφτά τὸ πρωί. Έκανε τὴν
τουαλέτα του, τυλιγόταν δόκκληρος μέσα σὲ μίαν μα-
κρὰ μαύρη ρόμπα, πού δεν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ κάπα,
φορούσε ψηλὲς μπότιες ἀπὸ καστόρι καὶ καθότανε στὸ
γραφεῖο του, πού θρικότανε δίπλα στὸ κρεβάτι του.

Πρῶτα ἔγραφε μερικὲς ἐπιστολὲς καὶ ὑστερα διόρ-
θωνε τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια τοῦ νέου μυθιστορημάτος
του. Στὶς ἐννέα ἀκριβῶς ἔρχότανε ἕνας ἀπότομος γραμ-
ματεῖς - συνεργάτης του, στοὺς ὁποῖους υπαγόρευε τὶς
ἐμπνεύσεις του, — ἀναθέτοντας κάποτε σ' αὐτοὺς καὶ
νὰ γράψουν δόκκληρο τὸ βιβλίο...

Ἡ ἐργασία αὐτὴ βαστοῦσε ὡς τὸ μεσημέρι.

Στὶς δώδεκα ἀκριβῶς, τοῦ ἔφερναν τὸ φαγητό του.
Πνήντα δόκκληρα χρόνια, ὁ ντ' Εννερύ ἔτρωγε κάθε
μεσημέρι τὰ ἴδια πάντοτε πράγματα: δυὸ αὐγά ματῖα,
μὴ κοτολέττα, ἕνα φλυτζάνι τσάι κι' ἕνα μικρὸ ψωμάκι.
Ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ πρῶγευμα αὐτὸ τὸν ὠφελοῦσε πολὺ
καὶ ὅτι δεν θὰ τ' ἄλλαζε οὔτε καὶ μέ... χελιδονοφα-
γῆς. Ἄν καὶ ἡ γυναῖκα του ζοῦσε ἀκόμα, ὁ συγγρα-
φεὺς δεν ἔτρωγε ποτὲ μαζί της ἐπειδὴ φοβότανε μήπως
υποκύψῃ στὸν πειρασμό καὶ δοκιμάσῃ κανένα ἀπὸ τὰ
ἐκλεκτὰ φαγητὰ πού παρασκευάζε ἐκείνη γιὰ τὸν ἐ-
αυτό της. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ κυρία ντ' Εννερύ φημι-
ζότανε γιὰ τὴν λαίμαργιά της. Καὶ ἡ κουζίνα της ἦταν
ἐκκοσμητὴ στὸ Παρίσι γιὰ τὴν ποικιλία της!

Μετά τὸ φαγητό, καὶ ἂν ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς, ὁ μυ-
θιστοριογράφος ἔκανε ἕ-
να μικρὸ περίπατο. Στὶς
τρεῖς, ὅμως, ξαναθρικό-
τανε στὸ γραφεῖο του, ὅ-
που τὸν περίμενε ἕνας ἄλ-
λος συνεργάτης. Κι' ἐρ-
γάζετο μαζί του ὡς τὶς
έφτά καὶ ὀχτὼ τὸ βράδυ.

Κάθε Πέμπτη καὶ Κυ-
ριακὴ θράβυ ἔδινε τρα-
πέζι στοὺς φίλους του,
στὸ ἐπιτήδειό του μέ-
γαρο ἐπὶ τῆς λεωφόρου
τοῦ Δάσους τῆς Βουλώ-
νης. Οἱ καλλίτεροι ἀντι-
πρόσωποι τῆς γαλλικῆς
τέχνης, φιλολογίας καὶ πο-
λιτικῆς πέρασαν ἀπὸ τὰ
σαλόνια τοῦ φιλοξενίου
ἐπιτιοῦ του. Ἡ κουζίνα
ἦταν περίφημη, χάρις
στὴν προσωπικὴ ἐπιβλεψὴ
τῆς κυρίας ντ' Εννερύ.
Ἐκεῖνο, ὅμως, πού τρα-
βούσε περισσότερο τὸν κό-
πο δεν ἦταν τόσο τὰ ἐ-
κλεκτὰ φαγητὰ ὅσο τὸ
πνεῦμα τοῦ ἀμφιτρώνου.
Ἀπὸ μίαν περίεργη ἀν-
τίθεσι, ὁ συγγραφεὺς πού
ἔκανε νὰ χυθοῦν τόσα δά-
κρυα μετὰ τὴν περιπαθὴ μν-

Ο Αδόλφος ντ' Εννερύ

σταλέο. Τὸ μυαλό του
ὅμως, δούλευε ἐντατικά!
Ἀνέλαθε τὴν δραματικὴ
ὕποθεσι πού τοῦ εἰσήγη-
θη ὁ συνεργάτης του, τὴν
συνεδύαζε μετὰ ἀλλὰ ἐπι-
σοδία, τῆς ἔδινε μυθιστο-
ρηματικὴ ὕψι — καὶ τε-
λος σήκωνε τὸ κεφάλι
τοῦ καὶ ἀνέπτυσσε στὸν
γραμματεῖα τὴν δική του

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΙΜ

Τραγουδῶνται τὴν αὐγὴν

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ
προηγούμενο)

Μέρα με τὴν ἡμέρα τώρα, ὁ χαρακτήρας τῆς γηραιᾶς λαίδης "Ενομπορτ μεταβάλλεται. Ἐίχε γίνει τώρα λιγώτερο περήφανη, λιγώτερο ἀκατάδεχτη καὶ δὲν δίσταζε

νὰ ὁμολογῇ στοὺς δικούς της ὅτι ἔμενε ἀγρυπνη τὴς νύχτες, γιὰτὶ συλλογιζόταν διαρκῶς τὸ Φίλιππο, τὸν ὁποῖο εἶχε διώξει με τὸν κακὸ τῆς τρόπου.

Ἐίχε μεγάλη ἀνησυχία, εἶχε τύψεις, κι' ἀπόφευγε νὰ μπη στοὺς δωματίους ὅπου ἦταν κρεμασμένη ἡ εἰκόνα τοῦ λοχαγοῦ "Ενομπορτ, τοῦ πατέρα τοῦ Φιλίππου, γιὰτὶ τῆς φαινόταν ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ γιου τῆς τὴν παρακολούθουσε με μιὰ ἐκφρασι μωμφῆς.

Πολλὲς φορές ὅμως ἔμπαινε στοὺς δωματίους τοῦ Φιλίππου κι' ἀγγίζει τὰ διάφορα ἀντικείμενα ποὺ τοῦ ἀνῆκαν... Ἡ ὥρα καὶ πλοῦσια ἐκείνη φορεσιὰ με τὴ γούνα, τὴν ὁποία τόσο ἀγαποῦσε τὸ παιδί, καὶ τὴν ὁποία ὅμως εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ, τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν κρύο, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐξ αἰτίας τῆς θὰ ὑπέφερε ἴσως τώρα ὁ ἔγγονός της.

Ὡ! ἂν ἔξερε ὅτι ἦταν ἔγγονός της! Πόσο θὰ τὸν ἀγαποῦσε, πόσο θὰ τὸν ἐλάτρευε, πόσο θὰ περηφανευόταν γιὰ τὴν ὁμορφιά του, γιὰ τὴν εὐλικρίνειά του, γιὰ τὴν καλωσύνη του, γιὰ τὴν εὐθυμία του γιὰ τὴν εὐγένειά του.

Ἄλλοιμονο ὅμως!.. Ἐπρόκειτο νὰ τὸ μάθῃ, ὅταν ἦταν πειὰ ἀργά, πολὺ ἀργά...

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. "Ενομπορτ ὑπέφεραν θέρεια κι' αὐτοὶ ἀλλὰ λιγώτερο ἀπὸ τὴ λαίδη "Ενομπορτ. Αὐτοὶ τοὺλάχιστον δὲν εἶχαν τύψεις συνειδήσεως. Εἶχαν θέβαια παραμελήσει κάπως τὸν Φίλιππο μετὰ τὴν γέννησί του παιδιοῦ τους, ἀλλὰ δὲν εἶχαν πάψει ποτὲ νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ δείχνουν ζωηρότατο ἐνδιαφέρον γι' αὐτό. Ἐτοὶ αἰσθανόντουσαν πολὺ τὴν ἔλλειψί του κι' ἀνησυχούσαν γιὰ τὴν τύχη του.

Τώρα σὲ κάθε χτύπημα τῆς πόρτας, ἡ καρδιά δὶλυν στοὺς μέγαρο χτυποῦσε, ὅτε τοῦ Βασέτ ἐξαιρουμένου. Νόμιζαν ὅτι κάποιος θὰ μπη γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ Φίλιππος θρέθηκε.

Μιὰ μέρα τέλος, ἡ ἀγωνία τους γαλήνεψε κάπως... Ἡ πόρτα χτύπησε πάλι... Ἐνας τηλεγραφικὸς διανομὲς παρουσιάστηκε, φέρνοντας ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Νέα Ὁρλεάνη με τὴν ὑπογραφή τοῦ πατέρα "Ιωσήφ.

Νὰ τί ἔγραφε τὸ τηλεγράφημα αὐτό:

Ὁ Φίλιππος βρίσκεται στὴν ἑπαυλὶ Ντετράβ, στὴν ὁδὸ τῶν Κήπων, στὴ Νέα Ὁρλεάνη. Ἐἶναι ἀρρωστός.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ, ἡ γηραιὰ λαίδη "Ενομπορτ, κι' ὁ γιός της Ἐδουάρδος, θετὸς πατέρας τοῦ Φιλίππου, ἔφευγαν ἐπείγοντως γιὰ τὴ Νέα Ὁρλεάνη.

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀφίξι τοῦ πατέρα "Ιωσήφ, ὁ Φίλιππος ἄρρωσε νὰ συνέχεται.

Κάθε ἀπόγευμα, ἡ Σελίνα τὸν σήκωνε καὶ τὸν ἔβαζε νὰ καθῇ κατὰ τυλιγμένο με σκεπάσματα, σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, κοντὰ στοὺς παράθυρο... Ἀπὸ κεῖ μπορούσε νὰ βλέπῃ ὁλόκληρο τὸν κήπο, τὸν πολυαγα-

πημένο τοῦ κήπο.

— Νά! φώναζε μ' ἐνθουσιασμό. Αὐτὲς τὲς τοιαυτὰς λῆες τὲς ξέρω... Τὲς φύτεψε ἡ θεία "Αντωνία.

Ἡ ἔλεγε πάλι:

— Κυττάχτε πὼς ψήλωσε ἐκεῖνο τὸ γίαισεμ!... Ὑποζοῦσε ἡ θεία μόλις ἔφτανε ὡς τὸν ὄμο μου καὶ τώρα ἔγινε ψηλὸ ὡς τὸ σπῆτι... Νομίζεις ὅτι σὲ λίγο θὰ φτάσῃ στὸν οὐρανόν...

»Νά... αὐτὴ τὴ μανόλια κεῖ κάτω τὴ φύτεψε ἐν τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ πατέρ "Ιωσήφ... Ἦταν τράκι τόσο δά... καὶ τώρα γίνεκε θεόρατη...

»Κι' αὐτὰ τὰ κρίνα τὰ ξέρω... Τὰ φύτεψε ἡ Δέα τῆς ἡμέρας ποὺ πούλησε τὸν Κουασιμόδο της. Κι' αὐτὲς εἶναι ἡ θειὰ μόλις ἔφτανε ὡς τὸν ὄμο μου καὶ τώρα ἔγινε ψηλὸ ὡς τὸ σπῆτι... Πῶς τὴ θυμάμαι ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα! Ποτὲ δὲν τραγουδῆσε ὠραιότερα ὁ καρδινάλιος... σὺς ἐπειδὴ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὸν ἀκούει καὶ ἐκείνη ἡ θεία...

Ἐτοὶ κάθε τι ποὺ τὸν περιστοίχιζε τώρα, τοῦ θύε διάφορα περιστατικὰ τῆς περασμένης τοῦ ζωῆς καὶ ἐκείνους ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει.

Ἡ Δέα δὲν ἀπομακρυνόταν οὔτε στιγμή ἀπὸ τοῦ τοῦ καὶ τὸν περιποιόταν με ἀπέραντη στοργή, παρακολουθώντας τὴν κατάστασί του με φόβο καὶ μ' ἐλπίδα.

«Ἐἶναι καλύτερα σήμερον!» ἔλεγε συχνά στὴ Σελίνα με χαρὰ. Ἀλλὰ ἡ ἀγαθὴ μαύρη κουνοῦσε ἀμφίβολα τὸ κεφάλι της καὶ ἡ Δέα ἔσθαινονταν μελαγχολικῶς.

Ἐνα πρῶτ τέλος ὁ Φίλιππος ἐύπνησε πολὺ καλῶς. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό... Ἦταν σχεδὸν εὐθυμὸς, ἔπαιζε με τὰ «παιδιὰ» τοῦ πατέρα "Ιωσήφ, χάρεινε τὸ Χόμο καὶ κουβεντιάσε με τὰ ἄλματα γιὰ τὲς περιπέτειες τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Τὸ μεσημέρι ἔφτασε στὴν ἑπαυλὶ ὁ πατέρ "Ιωσήφ. Τὸ πρόσωπό του, τὸ ἰσχνὸ καὶ χλωμὸ, φαινόταν ἀνίσχυρο καὶ σοβαρό. Πῆρε τὴ Δέα κατὰ μέρος σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου καὶ ἄρχισε νὰ κουβεντιάσῃ μαζί της με σιγὴ φωνή.

Ἀφοῦ μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα, στοὺς τέλος τῆς εἶπε ἀποφασιστικὰ:

— Νά, νά, παιδί μου... πρέπει νὰ τοῦ τὸ πᾶν... τὸ χρέος μας εἶναι νὰ τὸν προετοιμάσουμε γιὰ τὴν αὐτοκτονίαν αὐτῆς... Σὲ λίγες μέρες θὰ βρίσκονται ἐδῶ.

Ὁ Φίλιππος ἀκούσε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια.

— Θὰ βρίσκονται ἐδῶ!... φώναξε με ζωηρότητα. Ποῖος θάρρη ἐδῶ;...

Ὁ γηραιὸς ἱερεὺς πλησίασε, χάρεινε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ καὶ ψιθύρισε:

— Ἡσύχασε, παιδί μου!... Ἡσύχασε!... Δὲν φέρει λόγος νὰ λυπηθῇ καὶ νὰ λυπηθῇ... Ἐκεῖ ἐδῶ ἡ γιαιγιά σου κι' ὁ θεὸς σου...

Μιὰ ἀπέραντη ἀπελπίσια ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Φιλίππου.

— Ἐδῶ! φώναξε. Θὰ ἔρθουν ἐδῶ γιὰ νὰ με σκοποῦν;

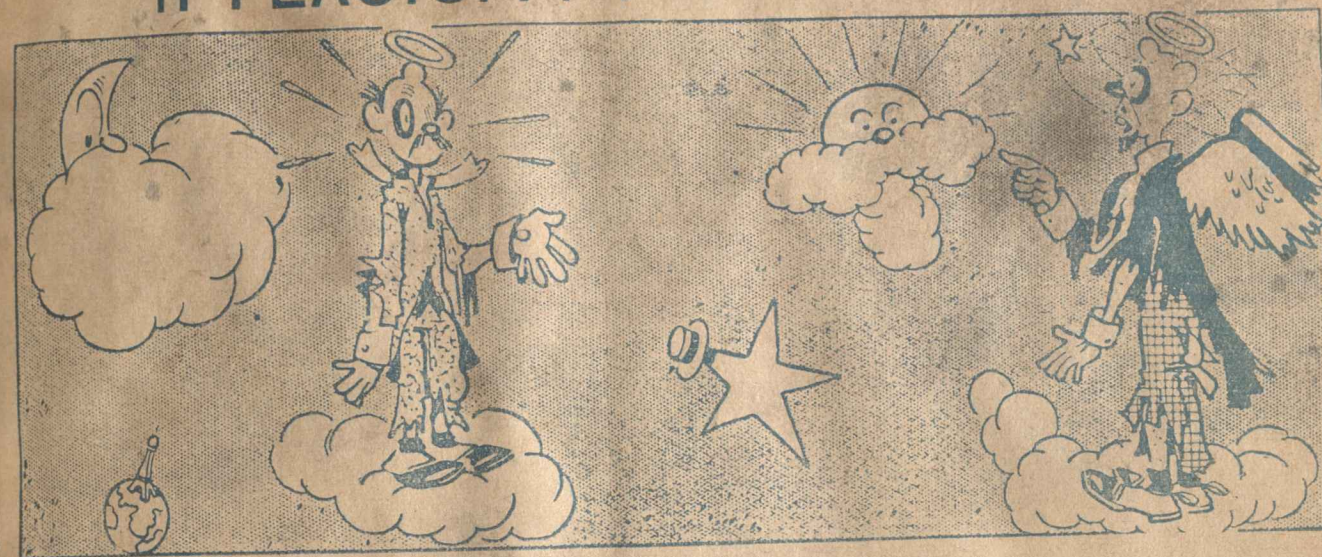
Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά.

— Θάρρουν νὰ με πάρουν!... ἐπανελάμβανε με ἰσχυροῦς... Νὰ με πᾶνε ἐκεῖ κάτω... στὴ Νέα Ὁρλεάνη...

Ὁ πατέρ "Ιωσήφ τὸν κύταξε με γλυκύτητα καὶ εἶπε:

— Ἐρχονται, νὰ σὲ δοῦν γιὰτὶ σ' ἀγαποῦν... εἶσαι δικός τους.

Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

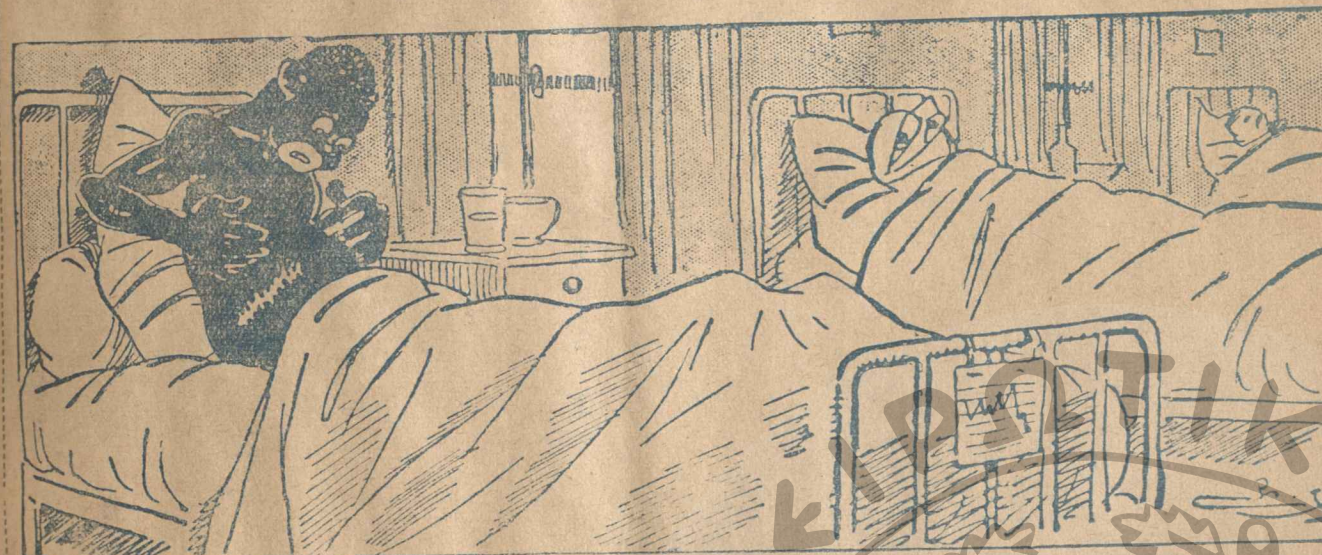

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

— Ποῖος σ' ἔστειλε ἐδῶ;

— Ἡ γυναῖκα, γιὰτὶ τῆς ἀγόρασα αὐτοκίνητο... Καὶ σένα;

— Ἡ γυναῖκα μου γιὰτὶ δὲν τῆς... ἀγόρασα αὐτοκίνητο.

ΑΡΑΠΙΚΗ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ (μετὰ τὴν ἐγγύησιν).

— Ἄ! οἱ ἡλίθιοι!

— Ἐρρασαν... με ἄσπρες κλωστές.

ΑΚΡΟΝ ΛΩΤΟΝ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μά, ἐπὶ τέλος, τί θέλετε καὶ φωνάζετε ἐτοὶ; Χαλάσατε τὸν κόσμο!

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ. — Μοῦ... πῆρε ἡ νασκόμα τὴν θερμότητα μου...

Θάλα νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψετε!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1981

Η Έλλεν Γκρέυ, από τις πιο γλυκειές ωμορφιές του κινηματογράφου.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Μά είστε γνωστός, και παντού όπου θα επιδείξετε αυτό το παιδί, θα μπορέσουν να σας αναγνωρίσουν και να σας συλλάβουν.

— Η μικρή δεν θα παρουσιασθή ποτέ δημοσία. Θα καταργώ σ' ένα τέχνασμα που δεν το επενόησα εγώ αλλά ο δόκτωρ Λεντάμ από τη Γενεύη... στην υποβολή έξι αποστάσεως... στην υποβολή δια του τηλεφώνου... Ποτέ δεν θα δη κανείς το θαυμαστό μέντιουμ, του οποίου οι αλάθητοι χρήσιμοι θα κάνουν τα πλήθη να τρέχουν σ' εμένα και να με γεμίζουν χρυσάφι... Όσο για το δικό μου, είναι τόσο εύκολο σ' εμένα να το αλλάξω, όσο και το ν' αλλάξω το πρόσωπό μου και να το κάνω έντελως διαφορετικό απ' ό,τι το βλέπετε αυτή τη στιγμή. Έτσι μπορώ ν' αφήψω όλες τις άστυνομίες του κόσμου.

— Είπατε θέσιος για την επιτυχία ;...

— Απολύτως.

— Τότε, ενεργήστε !

— Χρειάζομαι τη βοήθειά σας.

— Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω ;

— Να μου δώσετε μερικές πληροφορίες τις οποίες χρειάζομαι...

— Ποιές ;

— Ποιό μένει η Βερονίκη Σολλιέ ;

— Στο Σαιντ-Ουέν, στο ξενοδοχείο κάποιας κυρίας Μπέν. Μόλις χθές βγήκε απ' το νοσοκομείο.

— Η μικρή κατοικεί μαζί της ;

— Ναί.

— Για την ώρα αυτά μου φτάνουν. "Αν χρειαστώ άρκετα συμπληρωματικές πληροφορίες θα σας τις ζητήσω.

— Πώς ;

— Μέ μια επιστολή.

— Μου φαίνεται επικίνδυνο αυτό...

— Ω ! μόνο δυό λόγια θα σας γράψω με τα οποία θα σας παρακαλώ να περάσετε από το ιατρείο μου... Είμαι προσηγουσίως, μην ανησυχείτε για τίποτε. Πέστε μου τη διεύθυνσή σας στο Νείγυ ;

— Προκειμένα του Σηκουάνα, Βίλλα Πλατάνων.

— Ωραία. Τη χάραξα μέσα στην μνήμη μου. Τώρα, αγαπητέ μου κύριε Μπερνιέρ, — επρόσθεσε ο "Αμερικανός — πρέπει να σας ευχαριστήσω γιατί, χάρις σ' εσάς, γνώρισα τη θαυμαστή μικρούλα, αυτό το φαινόμενο που θα με πλουτίσει... Και για να σας δείξω την ευγνωμότητά μου, θα σας δείξω τον τρόπο να κλείσετε τα στόματά στα πρωσσικά κοράκια, αν απειληθήτε ποτέ απ' αυτά. Έσείς πάλι θα μου δώσετε εκατό χιλιάδες φράγκα, όταν απαγάγω τη μικρή Μάρθα, την οποία θεωρείτε επικίνδυνη για την ασφάλειά σας... "Αμέσως" τώρα κούλας θα σας δώσω ένα χαρτί με το οποίο θα κλείσετε το στόμα των Γερμανών, όπως σας είπα.

Λέγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, ο Ο' Μπριέν άνοιξε ένα επίπλο που το έκλεινε μια τριπλή κλειδωνιά και πήρε από το θάθος ενός συρταριού ένα φάκελλο κρυμμένο κάτω από βιβλία.

Ο φάκελλος αυτός που ήταν πολύ μεγάλος και με γερό χαρτί ήταν ανοιγμένος με χαρτοκοπτήρα στο επάνω μέρος του.

Στην σφραγίδα του, που ήταν από βουλοκέρι κόκκινο, διακρινόταν ο πρωσσικός αετός.

Η υποέληλα με το 'οργανέτο

Στην επιγραφή του ήταν χαραγμένες αότες ή λέξεις γερμανικά :

«Πώς την Αότου Έξοχότητα τον Πρεσβευτήν της Γερμανίας,

Είς Παρισίους»

Ο Ο' Μπριέν εξακολούθησε :

— Θα έχετε κρατήσει θέσιος όπως εγώ μερικούς κρυπτογραφικούς κώδικες, που τους μάθαμε επιδέξια στο Βερολίνο στο γραφείο πληροφοριών του Μεγάλου Έπιτελείου.

— Ναί, απάντησε, ο Ροβέρτος, έκρατησα αρκετούς.

— Λοιπόν, η επιστολή αυτή είναι κρυπτογραφημένη και θα μπορέσετε να την αποκρυπτογραφήσετε εύκολα, αν έχετε κρατήσει τον κρυπτογραφικό κώδικα Z του Έπιτελείου.

— Ναί, τον έχω κρατήσει...

— Λοιπόν, άμα αποκρυπτογραφήσετε την επιστολή αυτή θα δείτε ότι έχει τόσο σπουδαία σημασία ώστε να μπορέσετε ν' αυτή να κάνετε ότι θέλετε την Α. Ε. τον πρεσβευτή της Γερμανίας αν τυχόν σας απειλήσει... "Έχω κρατήσει κι' εγώ για λογαριασμό μου μια άλλη επιστολή, της οποίας η δύναμις είναι ίση με της δικής σας. "Όταν παρέδωσα τα χαρτιά μου στο θάρνο Γουλιέλμο Σβάρτς παρέλειψα σκοπίμως να του παραδώσω αυτές τις δυό επιστολές. Άγνωστε άλλωστε την υπάρξί τους μέσ' στα χαρτιά μου γιατί τις είχα κλέψει από την Πρεσβεία. Σε σας ή πρώτη, σ' εμένα ή δεύτερη. Θα χρειαστούμε ο ένας τον άλλο..." Έτσι ή συμμαχία μας θα είναι επιθετική κι' άμυντική... Σύμφωνα ;

— Σύμφωνα, έχετε το λόγο μου, απάντησε ο Ροβέρτος.

Και πήρε το φάκελλο που του έδωσε ο μαγνητιστής. Έβγαλε από μέσα την επιστολή, η οποία ήταν ολόκληρη κρυπτογραφημένη με αριθμούς κ' είχε από κάτω μια μπερδεμένη υπογραφή.

— Θα τα μεταφράσω γρήγορα σ' αυτά, είπε ο Ροβέρτος θάζοντας την επιστολή στην τσέπη του.

— Θα μπορούσα να σας πω αμέσως με λίγα λόγια το περιεχόμενο της επιστολής αυτής, είπε ο Ο' Μπριέν. Μά σας αφήνω να την αποκρυπτογραφήσετε ο ίδιος για να αισθανθήτε εκπληξί μαθαίνοντας το.

Ο "Αμερικανός ήταν πολύ επιδέξιος άνθρωπος. Αν υποχρέωνε έτσι ο Ροβέρτο, το έκανε αυτό γιατί λογαρίαζε να έχει μεγάλα ωφελήματα απ' αυτόν.

Αν τον εφοδίαζε με όπλα εναντίον της Πρωσίας, χωρίς να τον υποχρεώσει να το ανοίξει προκαταβολικά το πορτοφόλι του, το έκανε αυτό γιατί θεωρούσε τον εαυτό του κύριο της καταστάσεως.

Ο Ροβέρτος ούτα να του άρνηθη μπορούσε τις εκατό χιλιάδες φράγκα που του είχε υποσχεθί, ούτε να ξεφύγει από τις αξιώσεις που θα του πρόσφερε αργότερα, γιατί θρυσκόταν κυριολεκτικώς υπό την εξουσία του. "Ήξερε το μυστικό του και τον κρατούσε καλά...

.....

Η Βερονίκη φεύγοντας από το σπίτι του μαγνητιστή μαζί με τη μικρή Μάρθα, η οποία μόλις είχε συνέλθει από την κρίση που είχε πάθει, μπόρεσε χάρις στη μικρούλα που την οδηγούσε, να φθάσιν στον πλησιέστερο σταθμό αμαξιών και ν' ανέβη σ' ένα αμάξι που τις μετέφερε και τις δυό στο Σαιντ-Ουέν.

Κατά την διαδρομή, η τυφή ράτση πάλι τη Μάρθα για να μάθι αν πραγματικά δεν θυμάταν τίποτε απ' όσα είχε δη κατά την ώρα που ήταν ύπνωση.

Η απάντησις της μικρούλας ήταν εντελώς αρνητικές.

Η Βερονίκη τότε εγκατέλειψε τις ελπίδες που είχε στο μαγνητισμό για να της αποκαλύψι τον έγκληματά και είπε μέσα της :

να ώραίο λουδοβίκειο των εξοσι φράγκων...

— "Ας είναι ευλογημένος απάντησε η τυφή, κι' αυτό ποδ' έκανε ως το φέρη εύτυχία.

— Αυτός ο καλός κύριος κατοικεί εδώ, στην περιφέρεια του Σαιντ-Μούρ; ρώτησε κατόπιν η Μάρθα την ξενοδόχα που είχε πλησιάσει.

— "Ισως, απάντησε εκείνη, μά είναι η πρώτη φορά ποδ' τον βλέπω.

Η Μάρθα κ' η Βερονίκη αποτελείωσαν το λιτό τους πρόγευμα.

"Επειτ' από δσα είχε ακούσει ο Άμερικανός έκρινε ότι μπορούσε ν' ανακοινώσει στο Ροβέρτο πως αγρυπνούσε κι' ότι δεν θ' άργουσε να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του. Κι' αυτό έκανε πράγματι το βράδυ που πήγε και γευμάτισε στο εστιατόριο της κ. Ωμπέν.

"Ετσι ο Ροβέρτος ήξερε τώρα ότι ο μαγνητιστής δεν κοιμώταν μά αναστατώθηκε, όταν είδε πως είχε εγκαταλείψει το σπίτι του της οδοῦ Νίκης.

Φτάνοντας στο εργοστάσιο του Σαιντ-Ουέν, ο αδελφοκτόνος πολύ ανήσυχος κάλεσε τον Κλαύδιο Γκριβό στο γραφείο του με την πρόφασι ότι ήθελε να του δώσει διάφορες οδηγίες σχετικάς με τις τρέχουσες εργασίες και τοῦ εμπιστεύθηκε όλους τους φόβους του, που είχαν δημιουργηθῇ από τὰ άπρόοπτα γεγονότα.

Ο Γκριβό ήταν λιγώτερο δειλός από τον Ροβέρτο και δεν έχανε τόσο εύκολα το ήθικό του.

Όσοσο η ιδέα ότι ο Έρρίκος Σαβάν, πίστευε ότι θα μπορούσε να επιχειρήσει τη σχετική έγχείρησι και να πετύχη, προκαλούσε και σ' αυτόν ένα βαθύ φόβο.

Αυτόν θέβαια η Βερονίκη δεν θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει γιατί δεν τον είχε δη μά ασφαλώς θ' αναγνώριζε το Ροβέρτο. Και όταν ο Ροβέρτος θ' άποκαλυπτόταν και θα συλλαμβανόταν, θα είχε τάχα το θάρρος και τη δύναμι να μην άποκαλύψη και το συνέννοχό του;

Η κατάσταση μπορούσε να γίνη από τη μία στιγμή στην άλλη εξαιρετικά επικίνδυνη. Ποιά άπόφασι έπρεπε να λάβουν για να εξουδετερώσουν τον κίνδυνο;

Ο Ροβέρτος ώμολόγησε ότι είχε σκεφθῇ τον Ο' Μπριέν, ο οποίος, αφού αναλάμβανε να εξαφανίση το παιδί, μπορούσε επίσης να αναλάβῃ να εξαφανίση και τη γιαγιά, φτάνει να του ζδιναν χρήματα.

— "Ε, λοιπόν, ως τον πληρώσουμε! είπε ο Κλαύδιος. Και, αφού άπειλούμαι κι' εγώ όσο κι' εσύ ως μοιραστούμε τη δαπάνη. "Ας εξαγοράσουμε με οποιαδήποτε θυσία τη γαλήνη μας... "Όσα κι' αν δώσουμε δεν θα είναι άκριβιά, γιατί τὰ κεφάλια μας κινδυνεύουν...

Ένδ ο Γκριβό άποτελείωσαν τὰ τελευταία αὐτά λόγια, κάποιος χτύπησε την πόρτα.

— Έμπρός! είπε ο Ροβέρτος.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας κλητήρας,

Έδωθε ένα μεγάλο γεύμα στο εστιατόριο της κυρίας Ωμπέν.

κρατώντας στο χέρι μία κάρτα, την οποία έδωσε στο διευθυντή του, λέγοντας:

— "Ο κύριος που μου έδωσε αυτή την κάρτα καλεί τον κ. Μπερνιέρ να τον δεχτή...

Ο Ροβέρτος έρριξε μία ματιά στο έπισκεπτήριο και διάβασε τὰ εξής:

ΝΕΣΤΩΡ ΦΩΒΕΤ

Γενικών πρακτορείον πληροφοριών

— Δεν ξέρω αυτόν τον κύριο ούτε κατ' όνομα! έπεσε σου είπε τουλάχιστον την αίτια της έπισκεψής σου.

— Μου άνεθεσε μόνο να πω στον κύριο ότι ήλθα τον δη για μία ύπόθεσι προσωπική κι' έπεινους...

— Καλά, ... θα τον δεχθώ!

Και άπευθυνόμενος στον Κλαύδιο, πρόσθεσε:

— Μην ξεχνάτε καμμία από τις συστάσεις μου σ' αυτόν με την εργασία. Θα σάς ξαναδώ σε λίγο.

Ο άρχιεργάτης όγῃκε έξω και ο κλητήρας έπαιξε το Νέστορα Φωβέτ.

Δεν ήταν παιδί ο νέος σχεδόν και γεμάτος άπειρία θυντής του Γενικού Γραφείου Πληροφοριών στον οποίο είχε άπευθυνθῇ στην άρχη της διηγήσής μας, ο Γκριβό, Σαβάν, θέλοντας να ξαναδῇ τη Ζερμάν που τον κόρη της.

Τὰ μαλλιά του είχαν πρόβα άσπρίσει. Το δέξο χέρι, ύποστασταζόμενο από μία μεταξωτή έσάρτι, κούσε άκίνητο κι' άδρανές στο στήθος του. Το κορμί ήταν άξιοθρήνητα ισχνό και το πρόσωπό του παραφωμένο από συχνά νευρικά τικ.

Κι' όλα αυτά τὰ είχε πάθει ο κ. Φωβέτ γιατί, η πρώτη Ιανουαρίου, όγῃνοντας από το σπίτι του προσεληθῇ από άποπληξία συνοδευόμενη από γενοπαράλυσι.

Ένα συνεχές τρεμούλιασμα κλόνιζε τὰ πόδια του, τὰ οποία φαίνονταν να τον ύποστατάζου με δυνατά λια. Στηριζόταν σ' ένα χοντρό μπαστούλι. Ο Ροβέρτος, αφού τον κύτταξε τοῦ έδειξε μία καρέκλα, έπειτα τὰ οποία ο Νέστορα Φωβέτ σωριάστηκε.

— Έχω την τιμή να όμιλώ στον κ. Μπερνιέρ, έπεσε άργά, μιλώντας με δυσκολία.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Ροβέρτος.

— Θα έπρεπε, κύριε, εξακολούθησε ο Φωβέτ να έπι παρουσιαστή πριν από καιρό σε σάς, μά τὸ όδορο τύχημα που μ' έφερε στην κατάσταση που βλέπετε...

που με κάρφωσε στο κρεβάτι περισσότερο από δύο μήνες, δεν μου επέτρεψε καμμία μετακίνησι... Μά έσ' έβλε ο γιός μου, που προσπαθώ να τον κάνω τύπο και ύπογραμμό ανθρώπου, να έχη πάρει-δωσε με όρι τρεμύς συγγενείς υς, όπως ο θεός Άλφρέδος... Τι μαθήματα θα πάρη το παιδί από κάτι τέτοιους ανθρώπους; Μη με αναγκάζης να πω περισσότερα...

— Ο Ροβέρτος, ανώτερα αίσθηματά, και...

Ο ΤΟΤΟΣ (ξεθυμαίνοντας). — Μά, τί με τραβάτε και τὰ δύο σας; ... θα μου ξεκολλήσετε τὰ χέρια!...

(Ακολουθεί)

Πρόσπει: Ο
μαμά — ή μαμά —
τοτός.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΖΙΕΡ

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.

Δεν θέλεις, λοιπόν,

να έρθῃς μαζί μου στοῦ θείου Άλφρε

δου;

Η ΜΑΜΑ. — Όχι, σου είπα. Μά

ρορά μιλάει ο κόσμος!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Πολύ ώραία!

Θα πάω κι' εγώ με τον Τοτό.

Η ΜΑΜΑ. — Να

μου κάνης την χάρη

να αφήσης τον Τοτό

στον Τοτό. Το ξέρεις πο

λύ καλά, ότι δεν

βέλει να έχη ο γυι

ας μου έπαφη, με

αρισμένα μέλη της

αίκογενείας σου...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Είμαι περιέργος

να μάθω ποίος διατάσσει έδω μέσα.

Εν πάση περιπτώσει, είπα ότι θα πά

ρω τον Τοτό, και θα τον πάρω! Τοτό,

θα, παιδί μου!

Η ΜΑΜΑ. — Τοτό, να μείνης αυτό

που κάθεται! Όψ, θα τρελλαθώ!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Τοτό, ν' ακούσης

τι σου λέει ο μπαμπάς σου, είδεμη!

Η ΜΑΜΑ. — Τοτό, να κάνης αυτό

που σου λέει ή μαμά σου, διαφορετι

κά...

(Τὸν πληροφοροῦν καὶ οἱ δύο, μετὰ μίᾳ εὐ

νησι χειρονομία, ότι θὰ τοῦ τις θρέξουν.

Εἰς διάστημα αὐτό, ο Τοτός δὲν δίνει προ

σῆσιν οὔτε σὸν ἑνα οὔτε καὶ σὸν ἄλλο. Ἐχ

ταται μίᾳ μούγᾳ καὶ προσπαθεῖ νὰ τῆς...

δύο αὐτοῦ ἑνα χαρτάκι γιὰ νὰ τὴν μεταθέσῃ,

εἰς ἀποκέντρον).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Άκουσε, Τοτό, τι σου είπα; Ποίος

σου μιλάει τόση ώρα;

Η ΜΑΜΑ. — Ξέρεις, Τοτό, τί σε περιμένει...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (χάνει την ύπομονή του, άρπάζει τον

Τοτό από το χέρι και τον τραντάζει δολόκληρο).

— Άν

δεν τις φας, δεν παίρνεις από λόγια παληόπαιδο!

Η ΜΑΜΑ (πιάνει τον Τοτό από το άλλο χέρι και τον

τραβάει και αυτή προς το μέρος της. Στον άνδρα της.)

Σοῦ είπα ότι δεν θα αφήσω το παιδί νάρθη μαζί σου.

Δεν βέλω ο γιός μου, που προσπαθώ να τον κάνω τύπο

και ύπογραμμό ανθρώπου, να έχη πάρει-δωσε με όρι

τρεμύς συγγενείς υς, όπως ο θεός Άλφρέδος... Τι

μαθήματα θα πάρη το παιδί από κάτι τέτοιους ανθρώ

πους; Μη με αναγκάζης να πω περισσότερα...

— Ο Ροβέρτος, ανώτερα αίσθηματά, και...

Ο ΤΟΤΟΣ (ξεθυμαίνοντας). — Μά, τί με τραβάτε και

τὰ δύο σας; ... θα μου ξεκολλήσετε τὰ χέρια!...

(Η μαμά κατάρθωσε, μετὰ μίᾳ άκόμα άπότομη κίνησι, ν' άποσπῇ

τὸν Τοτό από τὰ χέρια τοῦ μπαμπᾶ. Τὸν παίρνει μαζί της καὶ πη

γαίνει καὶ κλειδώνεται σὸ δωμάτιό της. — Βγάζει από τὴν τσάντα

της ἑνα δίφραγγο).

Η ΜΑΜΑ. — Τοτό, είμαι ευχαριστημένη από σένα!

Ο ΤΟΤΟΣ. — Δεν με ρωτάς αν είμαι κι' εγώ ευχαρι

στημένος από σένα! Μου ξεκολλήσες το χέρι!...

Η ΜΑΜΑ. — Και για να σου άποδείξω πόσο είμαι εὐ

χαριστημένη, σου δίνω αυτό το δίφραγγο. Νά, πάρε το

να αγοράσης καραμέλλες... Τὰ συγχαρητήριά μου...

Σήμερα φάνηκες πολύ καλό παιδί!... Έτσι να είσαι

πάντα... Ν' άκούς την μαμά σου... (Τὸν φιλά).

Ο ΤΟΤΟΣ. — Ευχαριστώ, μαμά.

(Βάζει τὸ δίφραγγο σὴν τσέπη. — Ἡ μαμά φεύγει. Μόλι

κλείει τὴν πόρτα από πίσω της, ο Τοτός πηδᾷ από τὸ άνοιχτό πό

δύριο τοῦ Ισογείου δωματίου καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ἐνῶ, όμως,

παραμένει σ' ἑνα δρόμο, διερωτώμενος αν πρέπει ν' άνοράσῃ με τὸ

δίφραγγο καραμέλλες ἢ άράπικα φυσιτικά, πέφτει ἑφαιρικά ἐπάνω

πρὸς τὸν μπαμπᾶ του, ο οποίος τραβάει κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ θείου Άλφρε

δου. — Μία διαβολική σκέψις περνᾷ από τὸ μυαλό τοῦ Τοτοῦ).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Τί γυρεύεις στους δρόμους, Τοτό;

MAMA. — Όψ, θα τρελλαθώ!...

λο!...

(Πιάνει τον μπαμπά του από το χέρι και προχωροῦν. Σὲ λίγες τοῦ έρχεται μίᾳ νέᾳ σατανική έμπνευσι.)

Ο ΤΟΤΟΣ. — Μπαμπά, μπαμπά!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Τι θέλεις, Τοτό μου!

Ο ΤΟΤΟΣ. — Δεν είμαι καλά, μπαμπά!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Τι έχεις, παιδί μου!

Ο ΤΟΤΟΣ. — Νά, με τραντάξατε τόσο πολύ, ή μαμά

κι' εσύ, που μ' έπιασε ζαλάδα... Μου φαίνεται πως θα

πέσω κάτω...

ΜΠΑΜΠΑΣ (άνησυχος). — Άφου δεν αίσθάνεσαι

καλά, Τοτό, είναι προτιμότερο να γυρίσης άμέσως

σπίτι...

Ο ΤΟΤΟΣ (άλλο που δεν θέλει). — Ναι, μπαμπά, τρέ

χω άμέσως να ξαπλώσω...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Μη χαζεύς στον δρόμο!

(Ο Τοτός, φτάνοντας σπῆτι, θρίσκει τὴν μαμά του έξω φρενών)

Ο ΤΟΤΟΣ (μυρίζεται εύλο και προσπαθεῖ να τὸ ά

ποφύγῃ). — Ξέρεις κατῖ μαμάκα!... Εἶδα σὸν δρό

μο! τὸν μπαμπᾶ, που ήθελε να μου δώσῃ τρία φράγκα

γιὰ νὰ πάω μαζί του στοῦ θείου Άλφρέδου... Εγώ, ό

μως, δὲν μπορούσα νὰ τὸ κάνω αὐτό χωρίς τὴν θέλησί

σου καὶ προτίμησα νὰ γυρίσω πίσω...

Η ΜΑΜΑ (καθυσυχάζοντας). — Έκάλες πολύ καλά,

παιδί μου! Βλέπω ότι τὰ μαθήματα που σου δίνω, πᾶ

νουν τόπο... Κι' έπειδή δὲν θέλω νὰ ζημιώθῃς, θὰ σου

δώσω εγώ τὰ τρία φράγκα που σου έταξε ο πατέρας

σου... Νά, πάρε ἑνα τάλληρο καὶ δώσε μου πίσω τὰ

δύο φράγκα που σου είχα δώσει πριν από λίγη ώρα...

Ο ΤΟΤΟΣ. — Μά... πήρα καραμέλλες, μαμά! Έτσι

δὲν μου είπες; Δώσε μου τὸ τάλληρο καὶ σου χρωστάω

τὰ δύο φράγκα!

Η ΜΑΜΑ. — Έστω!... Φτάνει νὰ είσαι πάντοτε κα

λό παιδί...

(Υστερὰ από μίᾳ ώρα, έπιστρέφει ο μπαμπᾶς. — Δὲν χαιρετᾷ τὴν

μαμά, δὲν ανταλλάσσει καμμία λέξη, εἶναι παλιωμένος).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (παίρνοντας τὸν Τοτό κατὰ μέρος). —

Πῶς πάει ἡ άδιαθεσίᾳ;

Ο ΤΟΤΟΣ. — Πέρασε, μπαμπά, μονάχα πού...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 70)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ο Γολγοθας του κ. ΖΥΡΛ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΕ, κύριε Ζύρλ! Ποιά κακή μοίρα σε καταδίκασε να γίνης καθηγητής και να έχης μαθητάς σου δεκαπέντε αγόρια σκληρά και ανάλγητα, που δεν ήξεραν τί να κάνουν για να σε θασάνισουν, να σε ντροπιάσουν να σ' έξευτελιάσουν!...

Ακόμα τόν θυμάμαι... Ξαναβλέπω μπροστά μου τὸ προηγούμενὸ πρόσωπό του, τὰ μακρὰ μουστάκια του, τὰ μεγάλα μελαγχολικά μάτια του, πού δάκρυζαν συχνά, τὰ παλιά, πρασινισμένα ρούχα του, τὶς βαριές καὶ ἀδέξιες κινήσεις του, τὴν δειλία πού τὸν ἔπιανε ὅταν κανένας μαθητὴς σήκωνε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του... Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀποκλειστικὸν προορισμὸ νὰ προκαλοῦν τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰ πειράγματα, πού τοὺς λείπει ἡ δύναμι νὰ θυμώσουν.

Ἐμεῖς, ὅμως, δὲν μπορούσαμε τότε νὰ καταλάβουμε ὅτι ἡ παθητικὴ στάσι μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετώπιζε τὰ θάρσαρα ἀστεία μας, ἦταν ἀποτέλεσμα ἀγγελικῆς καλωσύνης καὶ ὅχι θλακείας. Ἰσως οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς νὰ εἶχαμε καλὴ καρδιά κατὰ θάθος. Δὲν μπορούσαμε, ὥστόσο, νὰ συγχωρέσουμε στὸν κ. Ζύρλ τὸν μαλακὸ χαρακτήρα του, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν ἀφάνταστη ὑπομονή του.

Καὶ τί δὲν τοῦ κάναμε τοῦ καυμένου. Τὸ μάθημά του — μᾶς παρέδιδε μαθηματικά — ἦταν γιὰ μᾶς μιὰ ὥρα γλυκεῖου. Τοῦ πετούσαμε μπαλάκια στὸ κεφάλι, τοῦ θάζαμε θωπράχους μέσα στὸ ἀναλόγιο τῆς ἔδρας του, θρέχαμε τὴν κιμωλία του μὲ νερὸ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ γράφῃ στὸν μαυροπίνακα, δίναμε τὶς πιὸ ἐξωφρενικὲς ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις πού μᾶς ἔκανε... — μὲ δυὸ λόγια δὲν ἀφήναμε κανένα ἀπὸ τὰ μαρτύρια, τὰ γνωστά ἀπ' ὅλους τοὺς μαθητάς σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου, πού νὰ μὴν τὸ ἐπιβάλλουμε στὸν ἀγαθὸ αὐτὸν καὶ ἀνεξίκακο ἄνθρωπο.

Κι' ἐκεῖνος δὲν θυμῶνε, δὲν μᾶς τιμωροῦσε, δὲν μᾶς ἀνέφερε στὸν διευθυντή! Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τὸ εἶχε καλοχωνέψει καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἦταν ἄνθρωπος ἀξιογέλαστος καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὰ πειράγματα πού τοῦ ἔκαναν!

— Δὲν μπορεῖτε, καλὰ μου παιδιά, νὰ καθήσετε φρόνιμα; μᾶς ἔλεγε ἱκετευτικά μὲ τὴν γλυκεία φωνή του. Ἦ ἀπάντησις πού ἔπαιρνε τότε ἦταν... ἓνα χάρτινο ἀεροπλάνο πού ἔπερτε σφυρίζοντας στὸ φαλακρὸ, γυλιστερό σὰν μπῆλια κεφάλι του...

Θυμάμαι, ὅτι κάποτε τοῦ πασαλείψαμε τὸ κάθισμά του μὲ ψαρόκολλα. Ὅταν σηκώθηκε, ἄκουσε ἓνα τρίζιμο καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν πάτο τοῦ πανταλονιοῦ του κολλημένο στὴν ψάθα τῆς καρέκλας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπέστρεψε σπῆτι του κρατώντας πίσω του μιὰ ξεδιπλωμένη ἡμερίδα.

Ἄλλοτε πάλι, τοῦ εἶχαμε θάλει ἓναν ἀγρίογατο μέσα στὸ ἀναλόγιο του. Ὅταν τὸ ἀνοίξε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θύλῃα του, ὁ γάτος πετάχτηκε ἀπὸ μέσα καὶ χύμηξε

στὸ πρόσωπό του. Ὁ κ. Ζύρλ τρέμασε σὸ πολύ, ὥστε ἔμεινε μιὰ ἑβδομάδα ἄστος στὸ κρεβάτι!

Τὸ περίεργο καὶ ἀκατανόητο γὰρ καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμὸ ἦταν πὺς ὁ Ζύρλ κατάρθωσε νὰ πάρῃ μιὰ νέα γυναίκα καὶ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ τρία χαριτωμένα ἀγόρια! Ἀπὸ τὴν γονὸς, ὅμως, ὅτι δὲν εἶδαμε ποτὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ ἀγόρια, ὁ Ζύρλ νὰ θγαίνῃ ἔξω μὲ τὸν αὐτὸν ἑσθλὸν, ὅταν πῶς τὸν εἶχαν καταρτοῦσαι τὸν παρακολουθήσαν καὶ τοῦ ἐπετέθησαν πρὸς ὁρμητικὰ ἀκόμα, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ἄνδρουτσος παρέταξε τοὺς δικοὺς του σὲ μιὰ ἐχίρῃ, δεῖσι καὶ τοὺς μίλησε ἔτσι...

Ἐνα πρωὶ, σὰν ἀστραπὴ διεδόθη ὅτι ὅλη τὴν νύκτα ἡ παρχιακὴ πόλι, μᾶς ἡ εἰδησις ὅτι ἡ κυρία καθηγήτρια ἔγκατέλειπε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὰ παιδιά τῆς, γὰρ ἀκολούθησε κάποιοι ἀξιοματικό, πού τῆς ἐρωτοῦσαν ἀπὸ καιρὸ. Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ συγκίνησε καὶ τὸν πρὸς σκληρόκαρδους ἀπὸ μᾶς. Ἀλλ' ὅταν εἶδαμε τὸν Ζύρλ νὰ παρουσιάζεται τὴν ἴδια κιόλας μέρα στὴν πόλιν, μὲ τὸ αἰώνιο ταπεινὸ χαμόγελό του στὰ χεῖλῃ του, σάμας περιφρόνησι γιὰ τὸν σύζυγο αὐτὸν πού φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὸ πάθημά του, τὸν ὑποδεχθήκαμε μὲ γιουχαῖσματα.

Τὸ δρᾶμα ἔγινε ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες. Πέρασαν πρὸς ἑκατὸν ἀπὸ τότε. Μὰ ἡ λεπτομέρεια τῆς τριτοῦς αὐτῆς, πού τὴν παρακολουθήσαμε ὅλοι οἱ μαθητὲς σὲ γοργὲς εἰκόνες, θὰ μοῦ μείνουν ἀλησμόνητες εἰκόνες καὶ πεθάνουν.

Ἐκανε ἀνυπόφορη ζέστη κείνη τὴν μέρα. Κάπου-κάπου στὴν αἴθουσα πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα καὶ στέλνουν μὲ κιμωλία στὸν πίνακα μιὰ πελωρία γελοιογραφία, πού μᾶς ἔκανε νὰ ξεκαρδιστοῦμε μὲ μίση μὴκαμε στὴν πόλιν. Τὴν ἴδια στιγμὴ, παρουσιάστηκε καὶ ὁ κ. Ζύρλ. Εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν γελοιογραφία ἀπὸ μακριά... Πλῆθος σιγὰ-σιγὰ στὸν μαυροπίνακα καὶ τὴν κύτταξε καλὰ ἀπὸ κοντά. Πρόσεξε, ὅτι οἱ ὄμοι του εἶχαν καταρτοῦσαι περισσότερο... Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸν πίνακα τὸ κεφάλι του, εἶδα στὸ θῆμα του τὴν τραγικὴ ἔκφραση πού παίρνουν τὰ μάτια ἐνὸς ζώου, ὅταν τὸ κυνηγῇ τὸ σκοτώσω.

Δὲν εἶπε τίποτα. Δὲν ἔλαβε τὸν κόπο νὰ σπῇ τὸ χυδαῖο ἐκεῖνο σχεδίασμα πού παρίστανε τὴν γυναῖκα του νὰ στέκεται μιόδυμη μπροστὰ σ' ἓνα ἀξιοματικό, μὲ μεγάλα μουστάκια, καὶ νὰ τὸν χαϊρετᾷ στρατωσικῶς!... Εἶχε κλείσει τὰ μάτια του σὰν νὰ ἀναισθητοῦσε.

Τέλος ἀνοίξε τὰ μάτια του. Δάκρυα ἔτρεμαν στὰ μάτια του, δάκρυα πού θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν καὶ τὴν πόλιν νὰ ραγίσῃ... Ἀναστάνεθε θαθεῖα καὶ μὲ ἀργὴν νῆσις, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ βέλος, ἔξεδιπλωσε. Ἦταν ἓνα σφυρὶ κι' ἓνα μεγάλο καρφί. Νέβηκε ὀρθίος στὴν καρέκλα του, ὅστερ' αὐτὸς πού κωσσε τὰ χεῖρια του ὅσο ψηλότερα μπορούσε κι' ἐμπεδωκε τὸ καρφί θαθεῖα στὸν τοῖχο. Κατόπιν ἔβαλε τὸ σφυρὶ μὲ τὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἓνα λεπτὸ σφυρὶ νὰ πού τὸ ἔδεσε ἀπὸ τὸ καρφί. Καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβεια τοῦ σχοινοῦ ἔκανε μιὰ θηλειά.

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ τρέμου ὅγῃ ἀπὸ τὰ σπῆματα λων μας. Βλέπω ἀκόμα μπροστὰ μου τὸν κ. Ζύρλ, πρὸς τὴν θηλειά ἀπὸ τὸν λαϊμὸ του, νὰ κάμῃ ἓνα ἔκτατο ἀπάνω στὴν ἔδρα του καὶ ν' ἀφήνῃ τὰ πόδια του νὰ ἀποστοῦν στὸ κενόν... Τὸ πρόσωπό του μαύρισε σὲν ἀμέσως καὶ ἡ γλῶσσα του καὶ τὰ μάτια του πετάχτηκαν

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤὴν ΕΠΙΛΑΔΑ

Πὼς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798 οἱ Μανιάτες τῆς Κορινθίας Δήμος καὶ Νικόλας Στεφανόπουλις

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ἐποχὴ νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω, ὁ Ἄνδρουτσος ἦγε στὴν Τριπολιτσά, ζήτησε ἓνα πασσαπόρτι ἀπ' τὸν πατῆρα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τοὺς γενναίους πού τὸν συνόδευαν. Ὁ πατὴρ τοῦ τὸ παραχώρησε, μὰ συγχρόνως ἔδωσε μυστικὲς διαταγὰς νὰ τοὺς κρύβουν τὴν ἀποδοχὴν καὶ νὰ τοὺς σφάζουν.

Ὁ Ἄνδρουτσος ἔκρινε, παραχώρησε, πρὸς τὸν Ἰωάννη τῆς Κορίνθου τὸν ὅρκον πιασμένον ἀπὸ πολυαριθμοὺς Τούρκους, πεζοὺς καὶ ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι ρίχτηκαν ἐναντίον του μὲ τὴν συνθησμένην τοὺς ὀρμητικότητά.

Ὁ Ἄνδρουτσος, χωρὶς ν' ἀποθαρρυνθῇ καὶ γὰρ νὰ γυρίσῃ τὴν ψυχραῖα του, ἰρᾶνῃχτηκε ἐπιδέξια πρὸς τὸν ἄνταρ. Οἱ Τούρκοι, νομίζοντας πὼς τὸν εἶχαν καταρτοῦσαι τὸν παρακολουθήσαν καὶ τοῦ ἐπετέθησαν πρὸς ὁρμητικὰ ἀκόμα, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ἄνδρουτσος παρέταξε τοὺς δικοὺς του σὲ μιὰ ἐχίρῃ, δεῖσι καὶ τοὺς μίλησε ἔτσι...

Φίλοι μου, σύντροφοί μου, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ διακριθῇ. Ἀς ὀρμηθῇ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ θάρρος πού μᾶς δίνει πάντοτε καὶ ἄς τὸν ἐξοντώσουμε... Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, μῆκε ἐπὶ κεφαλῇ τῶν γενναίων του, ἔκανε ἔφοδο, εἰσεχώρησε μέσα στὶς πολεμικὰς ἐχθρικές φάλαγγες, τὶς νίκησε καὶ τὶς καταρτοῦσε, σκοτώνοντας ἀπειροὺς Τούρκους.

Ὁ Ἄνδρουτσος, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν τὴν νίκη, τράβηξε πρὸς τὰς Πάτρας μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θρῇ ἐκεῖ πλοῖα πού θὰ τὸν πῆγαναν στὴ Ρούμελη. Ὡ! πόσα κύματα αἵματος τοῖσιν ἡ διαδρομὴ αὐτὴ τοὺς Τούρκους!... Χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν συγκεντρωθῇ γιὰ νὰ ἐξοντῶσαν μὲ κάθε θυσία, αὐτὴν τὴν χούφτα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἄνδρουτσος, πάντα μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, ἔλπιοντες τὴν δυσκολία τῆς μεταβάσεως του στὴν Πάτρα, τράβηξε γιὰ τὸ Κατὰκωλο, ὅπου ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες κι' ἀπὸ τρεῖς νύκτες μάχη, τὸ πρωὶ τῆς τετάρτης ἡμέρας μὲ τὴν ἀσπρὴν τοῦ ἡλίου κατατρόπωσε τελειωτικὰ τὸν ἐχθρὸ καὶ τοῦ πῆρε τὰ τρόφιμα.

Ἦταν, μὴν ἔχοντας πειὰ νὰ φοβηθῇ τίποτε, μέτρησης πολέμου, πάντα μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, ἔκατο μόνον, ἐπὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν πού εἶχαν σκοτωθῇ, ἔφθανε, σύμφωνα μὲ τὴν δική τους ὁμολογία, τὶς τέσσερες χιλιάδες.

Ἐυχαριστημένος πού εἶχε νικήσει τὴν ὁθωμανικὴν κρατίδα, καὶ μὴ θέλοντας νὰ κουράσῃ ἀκόμα πρὸς πολλὸν τοὺς γενναίους του κάνοντας ν' ἀρχίσουν πάλι μιὰ πορεία γεμὰτὴ μάχης γιὰ νὰ περάσουν τὸν Ἰσθμὸν περὶ μὲν στὸ Κατὰκωλο τὴν ἀφίξι πλοίων, τὰ ὁποῖα τοὺς μετέφεραν στὴ Ζάκυνθο, στὴν Κεφαλληνία καὶ στὴν Πρέβεζα...

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔγινε τόσο γοργά, ὥστε ὅλοι μᾶς πασαλείψαμε ἀπὸ τὸν φόβο.

Μερικοὶ ἀπὸ μᾶς λιποθύμησαν. Ἄλλοι ἄρχισαν νὰ κλαίονταν. Καὶ ὅλοι μᾶς εἶχαμε γίνῃ κατακτινιοί.

Ὁ παιδονόμος, πού ὤρμησε μέσα στὴν τάξι ἀπὸ τὸν φόβον τῶν φωνῶν, κατάλαβε μὲ μιὰ ματιά τί εἶχε γίνῃ.

— Ἐνα σουγιά! φώναξε. Γιὰ τὸν Θεό! Ἐνα σουγιά, γογγύρα!

Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ πλησιάσῃ στὴν ἔδρα, τὸ σχοινὶ κόπηκε ἀπὸ τὸ βάρος κι' ὁ καθηγητὴς ἔπεσε κάτω μὲ ἀποκροφὸν κρότον. Οἱ πρὸ ψύχραιμοι ἀπὸ μᾶς, τρέξαμε νὰ βοηθήσουμε τὸν δυστυχῆ. Ἦταν, ὅμως, πολὺ ἄργα πειὰ!

Ὁ φτωχός, ὁ ἀμειροῦς Ζύρλ εἶχε πεθάνῃ!... Ἐμεῖς τὸν σκοτώσαμε!... Τὸν φέραμε σ' ἀπελπίσια μὲ τὰ πειράγματά μας καὶ τὸν ἐξανγκάσαμε ν' αὐτοκτονήσῃ μπροστὰ στὰ μάτια μας, γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὴν κακία μας!...

PAUL MARGUERITE

(Ἀκολουθεῖ)

ζα, ὅπου ἀποδιδόσθηκε κι' ὁ ἴδιος μ' ἓνα μέρος τῶν στρατευμάτων του. Ἐκεῖ ἔζησε ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ εἰρηνικά στὸς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, περιστοιχισμένος πάντα ἀπὸ ὑποψίες, μὰ καὶ ἀφοβος πάντα.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του γιὰ νὰ πάῃ νὰ κάμῃ ἓνα ταξίδι στὴ Ρωσία.

Μὰ στὸν Κάταρο τὸν συνέλαβαν οἱ Ἑνετοὶ καὶ τὸν παρέδωσαν στοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι τὸν μετέφεραν ἀνδραποδισμὸ στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἐκεῖ, ὁ δεζυρὴς τὸν ἔριξε στὰ κάτεργα, ὅπου βρίσκεται ὡς σήμερα.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ θαυμάζουμε, τοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ δεχθῶμε χωρὶς φόβο στὰ σπῆτια μας; Ἀς παρουσιασθοῦν ἐλεῖθεροι, θὰ γίνουν δεκτοὶ σὰν ἀδελφοί. Ὅσοι συκοφαντοῦν τοὺς Μανιάτες, τὸ κάνουν αὐτὸ γιὰτί μᾶς φοβοῦνται. Δὲν ὑπάρχει αὐταρχικὴ κυβερνήσις πού νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀπώλειά μας. Δὲν ἐποφθαλμιοῦν τὶς κτήσεις μας, μὰ μισοῦν τὶς ἀρετὲς μας, τὶς ἀρχές μας. Ἀψηφάμε τὴν σκληρότητα τῆς Πύλης, μὰ δὲν ἡσυχάζουμε ποτέ. Φοβώμαστε μήπως ἡ εἰρήνη πού συνωμολογήθηκε μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ρωσίας, δηλαδὴ μεταξὺ δυὸ δυνάμεων πού ἦσαν ὡς τώρα ἐχθρικές, μεταβληθῇ σὲ συμμαχία ἀμυντικὴ κι' ἐπιθετικὴ ἐναντίον τῆς Γαλλίας, δηλαδὴ ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας, πού τὴν θεωροῦν ὡς τὴν πρὸ θανάσιμην ἐχθρά τους. Ὡ! ἀν τὸ Γαλλικὸ Διευθυντήριο ἔφερε ὅπως ἐμεῖς τὴ Ρωσικὴ καὶ τὴν Τουρκικὴ Κυβέρνησι, δὲν θὰ τοὺς ἔδινε καιρὸ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σχέδιά τους.

Ἡ τρίχρωμη σημαία θὰ κυμάτιζε σὲ λίγο στὸν Μωρητὰ καὶ στὴν ὑπόλοιπὴ Ἑλλάδα, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν μπορεῖτε νὰ διατηρήσετε τὰς Ἰονίους νήσους.

XII. — Ἐπίσκεψις τῶν μνημείων τῆς Μάνης. — Λεῖψανα μὲς ἀρχαίας γέφυρας. — Τὰ σπῆτια τοῦ Μαραθῶνιου. — Γλυπτικὰ ἔργα στῶς σταύλους. — Τὸ ἀγάλμα τῆς Ἑλευθερίας τοῦ Βοναπάρτη. — Ὁ λόφος τοῦ νεκροῦ γιοῦ τοῦ μπέη. — Ἡ τελευταία μάχη

Ἡ πολιτικὴ συζητήσις, ἡ διεύθυνσις τῶν μυστικῶν ἐλατηρίων πού κινοῦν τὰ πεπρωμένα τῶν λαῶν, ἀποτελοῦν μιὰ ὑπερτάτη καὶ γοητευτικὴ ἀπασχόλησι γιὰ τὸν σὸφὸ, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη φροντίδα εἶναι ἡ εὐτυχία τῶν ὁμοίων του. Μὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἱκανοποιεῖν μιὰ καρδιά πού τὴν ἔχει κατακτήσει ὁ ἔρως.

Ἐτεῖ ὁ Νικόλας Στεφανόπουλις, ὁ δυστυχισμένος ἐραστὴς τῆς Λουκρητίας, ἀφοῦ πληρώσε τὸν φόρον τῆς χαρὰς καὶ τῆς ἀγάπης πού κάθε εὐαίσθητος ἄνθρωπος χροσάται στὴν γενέθλιον χώρα τῶν πραγμάτων τῶν, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ νοιώθῃ τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος του γιὰ τὸν καιρὴ. Τοῦ κακοῦ εἶχε συγκεντρώσει ὅλες τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ παλαίμῃ ἐναντίον τοῦ ὀλέθρου αὐτοῦ πάθους. Ἡ ἀντίστασις του, ἀντὶ νὰ τὸ καταπραῖνῃ, τὸ ἐρέθηκε ἀκόμη περισσότερο. Ὡστόσο τὶς δυὸ πρώτες ἡμέρες, μετὰ τὴν ἀφίξι τὸν στὴν Μάνη, μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ ὀπωσδήποτε, μὰ τὴν τρίτῃ μέρα τὸ πάθος τοῦ ἔγινε πειὰ ἀνυπόφορο.

Ὁ ἡλῖος κόντευε πειὰ νὰ βασιλέψῃ, ὅταν ὁ Νικόλας, ἀπευθυνόμενος στὸν δεῦτερο γιοῦ τοῦ μπέη, τὸν Δημήτρη, τοῦ εἶπε:

— Ἐλα, ἄς πάμε λίγο στὴν ἐξοχί... Ἐνὰς περίπατος μοῦ εἶναι ἀναγκαῖος...

Ὁ Δημήτρης ἀνέληψε τὴν ταραχὴ του, μὰ τὴν σεβάστηκε καὶ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, μολοντί ὁ Δήμος τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ κρυφὰ τὸν καὶ μὲ τῆς καρδίας τοῦ ἀνέμιου του.

Τὸν ἔπιασε λοιπὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔπῃρε μαζί του σὰν ὄρωστο...

έσπρωχνε μπροστά και ακολουθούσε τη γρηά, η οποία προχωρούσε πάντοτε.

Επιτέλους έφτασαν σ' ένα στενό και μπήκαν μέσα σ' ένα σπίτι, το ίδιο σπίτι όπου κατοικούσε άλλοτε η Έλλη, γιατί η γρηά δεν ήταν άλλη από τη μέγαιρα την παλαιά σπιτονοικοκυρά της.

Η γρηά ανέθηκε μια στενή σκάλα, άνοιξε μια πόρτα και παρακάλεσε τον εφημέριο να την ακολουθήσει.

Ο Ρέτζιναλντ Τρέιου μπήκε τότε σ' ένα δωμάτιο αρκετά ευρύχωρο, στο τζάκι του οποίου έκαιγε δυνατή φωτιά. Στον αντικρινό τοίχο του δωματίου ήταν μια κλειστή πόρτα.

— Έδωσα στην φτωχή τραγουδίστρια την καλύτερη κάμαρη του σπιτιού μου, είπε η γρηά, δείχνοντας την πόρτα.

Και, δίνοντας στον Τρέιου μια καρέκλα κοντά στη φωτιά για να καθήσει, πρόσθεσε :

— Τώρα θάρρη.

Και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Ρέτζιναλντ Τρέιου έμεινε μόνος. Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα σιλουέττα παρουσιάστηκε στο άνοιγμά της.

Ο ιερέας στο αντίκρουσμά της έβγαλε μια κραυγή εκπλήξεως.

— Καικιλία! Καικιλία! φώναξε. Αποφάσεις λοιπόν να με καταστρέψης για πάντα ;

Η Καικιλία τον πλησίασε και προσκλινόμενος επάνω του τα φλογερά της βλέμματα, είπε :

— Θα με συγχωρέσεις για το σιρατήγημα στο οποίο κατέφυγα για να σε ιδώ μια φορά ακόμα...

— Πώς να μη σάς συγχωρέσω ; ψιθύρισε ο εφημέριος. — Ω ! Καικιλία !... Πάλαψα !... Πάλαψα !... Άλλά δεν θα παλαίψω επί πολύ ακόμα... Όχι !... Από τη στιγμή αυτή παραδίδομαι σε σένα !...

— Ρέτζιναλντ, νόμισες λοιπόν ότι θα σε εχνούσα εύκολα ; φώναξε η Καικιλία. — Ω ! δεν ξέρεις τη γυναίκα κα'διά ! Δυό μόνο πράγματα έμειναν σε μένα : η να μη σ' ξαναϊδώ ή να σ' εκδικηθώ !

— Νά μ' εκδικηθήτε ! φώναξε ο Ρέτζιναλντ Τρέιου.

— Ναί, απάντησε η Καικιλία. Μια γυναίκα που αγαπάει, όπως σ' αγαπάω εγώ δεν μπορεί να σε αφήσει τόσο εύκολα... Όχι, ποτέ !... Τυχάως συνάντησα τη γυναίκα, την οποία σάς έστειλα και στην οποία ανήκει το σπίτι αυτό !...

— Ά ! ήταν κακή ιδέα αυτή ! είπε ο Ρέτζιναλντ. Έμπιστεύθηκα λοιπόν απερίσκεπτα όχι μόνο το μυστικό σου, αλλά και το δικό μου μυστικό σε μια ξένη ;

— Μή φοβάστε τίποτε ! απάντησε η Καικιλία. Μπορούμε να κλείσουμε τα χείλη της γρηάς.

— Αυτό είν' εύκολο ! απάντησε ο Τρέιου. Μά η υπόληψή μου ;

— Είστε λοιπόν τόσο εγωιστής, ώστε μόνο τον εαυτό σας σκέπτεσθε ; Άν ανακαλυφθεί το πράγμα, δεν θα ελαφθήτε όσο εγώ... Δεν θα πέση σ' έμένα όλη η περιφρόνηση της κοινωνίας, δεν θα πέση σ' έμένα, γιατί σ' έμας, τις δυστυχισμένες γυναίκες, πέφτει πάντοτε το αίσχος και η ατιμία ;

— Συγγνώμη, αγαπημένη μου, Καικιλία, ψιθύρισε ο εφημέριος. Φάνηκα άδικος, μά ο Θεός ξέρει πόσο σ' αγαπώ !

— Και θα μ' αγαπάς πάντοτε ; ρώτησε η Καικιλία...

— Ναί, απάντησε ο εφημέριος.

Από εκείνη την ημέρα η πτώσις του Ρέτζιναλντ Τρέιου ήταν οριστική.

Από ημέρα σε ημέρα εγκαταλείπονταν στον θέηλο αυτό έρωτά του και, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο λιγότερο αισθανόταν την ανάγκη να είναι επιφυλακτικός. Πήγαινε στο σπίτι της Καικιλίας και στο τέλος άρχισε να τη δέχεται σπίτι του.

Ετσι η Καικιλία θριάμβευε.

Επει' από λίγες μέρες, ο κ. Μονρού μπόρεσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι του. Ο γέρος περνούσε τώρα τις ώρες του, καθισμένος κοντά στη φωτιά.

Η Έλλη τον περιποιώταν με απέραντη στοργή και πηγαινερχόταν κοντά του, κρατώντας το παιδί της στην αγκαλιά της.

Ο κ. Μονρού, αντί να αισθάνεται αποστροφή για το παιδί αυτό που ήταν η ζωντανή απόδειξις της ατιμίας της κόρης του, απεναντίας το αγαπούσε πολύ.

Ο Ριχάρδος, εν τω μεταξύ, εξακολουθούσε να καταγίνεται με τη συγγραφή φιλολογικών έργων.

Μά έγραφε τώρα χάριν διασκέδασως και όχι για να κερδίσει, γιατί μετά την επιστροφή του χρέους του μητος Άλτερνι, ζούσε άνετα, σχεδόν πολυτελώς.

Το πνεύμα του ήταν τώρα πιο ήσυχο από άλλοτε, η ήξερε ότι τον αγαπούσε η Ίσαβέλλα.

Ένα θράδυ, κατά τις άρχες του 1840, ο επιστάτης του του ανήγγειλε την επίσκεψή του κ. Γκρέγκορ.

Ο κ. Γκρέγκορ ήταν σκυθρωπός και η φωνή του θλιμμένη και ο Ριχάρδος εξαφιάστηκε για τη μεταβολή που είχε γίνει στον πατέρα της Μαρίας—Άννας.

— Κύριε Μάρκχαμ, του είπε, ήμουν μέλος του θεάτρου σας στο θέατρο. Είδα επίσης την κατάσταση και σας λυπήθηκα. Άλλά, πριν από τα περιστατικά, είχα επίσης λόγους που μου επέβαλλαν να διατηρήσω τις σχέσεις μου μαζί σας και σεις, σαν τιμωσ άνθρωποι, δεν ζητήσατε να με ξαναδητέτε.

— Πριν προχωρήσετε, τον διέκοψε ο Ριχάρδος, να επιτρέψετε να σας πω ότι ήμουν άθώος της κατηγορίας που μου απέδωσαν στο θέατρο.

— Άθώος ! φώναξε ο κ. Γκρέγκορ.

— Μάλιστα !... Έπεσα θύμα καταχθονίου μαγικού φιάς.

Και ο Ριχάρδος Μάρκχαμ διηγήθηκε στον κ. Γκρέγκορ όλες τις περιπέτειές του.

— Ω ! τότε μπορώ χωρίς φόβο να σας κάνω μεσοθαρά πρότασι ! φώναξε ο κ. Γκρέγκορ. Γιατί πεπει να μάθετε, κύριε, Μάρκχαμ, ότι η κόρη μου αγαπά. Θα το έχετε άλλοτε αντιληφθεί αυτό και σεις.

— Και σάς δίνω το λόγο μου, είπε ο Ριχάρδος, ποτέ με το παραμικρό δεν ενεδάρνυνα τη δουλειά Γκρέγκορ στο αίσθημά της.

— Σας πιστεύω ! απάντησε ο κ. Γκρέγκορ. Άν ως εξακολουθήσω... Προσπάθησα με κάθε τρόπο να κάνω την κόρη μου να σας εχάσω... Μά εκείνη ανταντίας, όσο περνάει ο καιρός, τόσο πιο δυστυχισμένη γίνεται... Ο έρωας της την μαρμαίνει, τη σβύνει...

— Άυτό, κύριε Μάρκχαμ, ήρθα να σας προτείνω το χείρ της κόρης μου... Άν η καρδιά σας δεν έχει δοθεί σε άλλον και αν νομίζετε ότι η Μάρια—Άννα, την οποία ε'προικίσω πλούσια, είναι αξία σας...

— Αγαπητέ μου κύριε, απάντησε ο Ριχάρδος, γοντάς με διάχυσαι το χέρι του κ. Γκρέγκορ, ή προτιμώ σάς με τιμά και θα ήμουν ευτυχής αν μπορούσα να τη δεχτώ. Άλλά μου είναι αδύνατον αυτό...

— Επει' τα σπάνια χαρίσματα της κόρης σας, θαυμάζω την κολή της, την εκτιμώ σαν αδελφή, αλλά δεν μπορώ να διαθέσω την καρδιά μου γιατί αγαπώ άλλην.

— Φτάνει ! φώναξε ο δυστυχισμένος πατέρας. Καμιά έλπιδα δεν μένει πια στο φτωχό μου παιδί. Άλλά, κυριε Μάρκχαμ, σάς παρακαλώ να εχάσετε ότι σας έδωσα μια τέτοια πρότασι, σάς παρακαλώ να εχάσετε ότι σάς έπεσε σκέψη.

— Το μυστικό αυτό θα μείνη ιερό για μένα.

Ο κ. Γκρέγκορ έσφιξε το χέρι του Ριχάρδου κι έφυγε.

Ο Ριχάρδος είχε συγκινηθεί τόσο απ' την συνάντησή αυτή ώστε βγήκε έξω για ν' αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα.

Η νύχτα ήταν ωραία και ψυχρή και φωτιζόταν από το λαμπρό φεγγάρι.

Απορροφημένος καθώς ήταν από τις σκέψεις του, χε απομακρυνθεί αρκετά απ' το σπίτι του. Πήρε το δρόμο για να γυρίσει πάλι, όταν ένας άντρας τρέχοντας προς την αντίθετη διεύθυνσι έπεσε απότομα επάνω του.

— Στραβός είσαι ; του φώναξε.

Ο Ριχάρδος τραβήχτηκε εξαφνιασμένος πίσω, γιατί η φωνή του ανθρώπου αυτού δεν του ήταν καθόλου άγνωστη.

Ήταν ο νεκροθάφτης !

— Άθλιε ! φώναξε ο Ριχάρδος, ανακτώντας την τομότητά του και ορμώντας εναντίον του άθλιου αυτού Σε ξαναβρίσκα επί τέλους και αυτή την φορά δεν είμ' ο ξεφ'γης.

— Κατάρη ! φώναξε με βραχνή φωνή ο νεκροθάφτης. Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ !...

Και σπρώχνοντας το Ριχάρδο απότομα απαλλάχθηκε απ' το σφιγμένο του και άρχισε να τρέχει.

Ο Ριχάρδος άρχισε να φωνάζει τότε και άμέσως νας άστυφύλακας και μερικοί πολίται, άρχισαν να τον χουν πίσω απ' τον κακοποιό.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

ΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ ΛΑ'Ι'ΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

(Το Τηνιακό καφενείο της χαράς και του κεφιού)

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ η αντίληψις, ότι για να χορέψης κανείς, να διασκεδάσης, να το ρίξη έξω, πρέπει να βρούμε ή Απόκριες, ώσαν το κέφι να το γεννά ο Καζαμίας. Γι' αυτόν τον λόγο, όλοι οι χοροί, όπερ σωματείων και φιλανθρωπικών σκοπών, δίνονται μαζωμένοι την εποχή αυτή, όπου η πρωτεύουσα, ή άλλες πόλεις και κατά μίμηση και ή μικρότερες και τα χωριά μεταβάλλονται σ' ένα απέραντο χοροδιδασκαλείο.

Άλλά και γι' αυτόν τον λόγο όλοι οι χοροί, είναι και απόκρισι, όσο και οι περισσότεροι μασκαράδες που προβάλλουν στον δρόμο, από έθιμο. «για το καλό», όπως λένε.

Αγίθετα, όμως, προς ό,τι γίνεται από τους Άθη-

αίους και τους άλλους — ως τους

πρώτους «έγκληματιοθέντας» παροί-

νους του κλειστού άσπεως — οι νη-

πότες που μένουν εδώ, — και πρό-

παντων οι Κυκλαδίτες, άσχετως έρ-

ω, φύλου και ηλικίας—χορεύουν και γλεντούν κάθε Κυριακή, και

πρωτή ομαδικώς με άληθινό κέφι

να διαδίσαι, αδιάφοροι προς τα

την σχόλια του άλλου κοινού

κι χωρίς υποκρισία.

Φυσικά άπλοκές, χαρακτήρες ά-

κατακαρδοί ψυχές άγνές, χωρίς

καί και μισή, χωρίς μεγαλόμε-

νες και ζηλιπάματα, περιμένουν

τη Κυριακή τ' απόγευμα για να

βγουν απ' τα σπίτια τους, να κα-

τήσουν τα πατριωτικά τους κέν-

τρα — κατά το πλείστον καφενεία

— να αμείνουν, να μάθουν τα νέα

της πατρίδας και τα δικά τους,

και μεταξύ ενός ούζου, κονιάκ ή

καπνίστου, έπίσης και κρασιού, να

το ρίξουν στο τραγούδι και στον

χορό, τον Ιδιότυπο «Κυκλαδίτικο»,

την πλήρη «Ναξιώτικη» ή και

τον αυστρό, και να σπάσουν κέφι.

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ «Η ΩΡΑΙΑ

ΝΑΞΟΣ»

Άλλά για να μη λέτε ότι λέμε

λόγια του άέρος και φαντασιολη-

τές, έλατε να κάνουμε μαζί μια βόλτα

στα κέντρα, στα κέντρα, στα κέντρα

στα κέντρα, στα κέντρα, στα κέντρα

στα κέντρα, στα κέντρα, στα κέντρα

στα κέντρα, στα κέντρα, στα κέντρα

γλώσσες ξέρουν όλοι τους, άφου ή περισσότερες νέες έχουν βγεί από την περίφημη σχολή Καλογραίων της Τήνου και οι νέοι έχουσι τελειώσει το γυμνάσιο και κατέχουν θέσεις σε γραφεία, τράπεζες και ύπουργεία, έρχονται δε και έμποροι, επιχειρηματίαι, με τα κορίτσια τους και τα παιδιά τους. Κάθε απόγευμα Κυριακής και γιορτής ο χορός κι' εδώ είναι άπαραίτητος.

Ετσι από τις 6 π. απόγευμα μια όρχηστρα από βιολι που το παίζει με μαεστρία ο κ. Πανάριος, λαούτο που το παίζει ο κ. Γ. Φυρήνος και σανταύρι ο κ. Πέτρος Μποσολής άρχίζει το γλέντι. Και μαζί με τα παθάρικα ταγκά, τα θάλας και τα φέξ, έρχεται και ή σειρά του κυκλαδίτικου, όποτε σε μια γενική έξισσι των πάντων βλέπετε να χορεύουν δίπλα-δίπλα ένας φαντάρος και ένας φοιτητής, ένας γούτης και ένας τραπεζίτης, ένας άσπληλος, κύριος και δεσποινίδες. Και ή μουσική το «λαλάει» για καλά:

Της τριανταφυλλιάς τα άνθη
θα τα κάνω φορεσιά
να περνώ απ' τη γειτονιά σου
να σου πω την καρδιά.

Ταϊντό, μαρέ, ταϊντό
το φουστάνι σου κοινό
κι' από πίσω κάνει μισή
θα την πάρουμε την Κρήνη.

(Συνέχεια στην σελίδα 59)

Δ'

ΓΟΗΤΕΣ της δόξης! Θεέ μου πόσες απογοητεύσεις έχει αυτό το επάγγελμα! Το βλέπει κανείς κι από αυτό ακόμη το δημοψήφισμά μας. Ένα πλήθος όμορφοι καλλιτέχνες της «Εβδομης Τέχνης» ούτε έχουν αναφερθεί καθόλου από τους φίλους του κινηματογράφου. Σκεφθήτε, ο Μωρίς Σεβαλλιέ πήρε μόνον έναν έπαινον. Ο Τζέιμς Κάγκνεϋ έληξε μονή. Ο Ραμόν Νοβάρο έμεινε στο ράφι και ο Ρόμπερτ Ταϊλор έδυθισθη στον σωρό των αίσθηματικών έπιστολών των... διαφημιστών του και χάθηκε. Τόσο εύκολα ξεχνάει λοιπόν ο κόσμος; Όταν κανείς δεν είναι πραγματικός καλλιτέχνης, όταν δεν έχει ψυχή, όταν δεν μπορεί να μάς συγκινήσει εύκολα, τον ξεχνούμε. Μά ξεχνούμε κάποτε και τους αξίους λόγους. Ας δοούμε ωστόσο τι λέγουν κι άλλοι φίλοι της δόξης:

Ο κ. ΟΡΦ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Ο πρόεδρος του φιλολογικού συλλόγου «Παρνασσός» είναι μανιόδης λάτρης της δόξης. Τα καθήκοντά του όμως του στερούν πολύ συχνά αυτήν την απόλαυση και τον αναγκάζουν να μένει κλεισμένος στο γραφείο του. Εκεί ανάμεσα στα συγγράμματά του, στον κύκλο των φίλων του και των συνεργατών του περνά τις περισσότερες ώρες της μέρας του. Και σε μία τέτοια στιγμή τον συναντούμε.

— Α, ο κινηματογράφος, μάς δηλώνει μ' ένα χαμόγελο μ' άρεσει παραπολύ. Μά, για όνομα του Θεού, δεν μου άρεσουν όλα τα έργα του. Όταν θρω την ευκαιρία ηγαίνω και περνά μία ώρα ευχάριστη.

— Ποιες είναι η προτιμήσεις σας;

— Προτιμήσεις δεν έχω. Μά έχω ξεκαθαρίσει τα πράγματα. Δεν μου άρεσουν η υπερέττες και τα δράματα. Αυτά είναι για ένα κοινό που δεν έχει να σκεφθεί τίποτε σοβαρό. Πού ξεκουράζεται βλέποντας μία φάρσα ή μία όμορφη γυναίκα.

— Τότε τι σας άρεσει λοιπόν;

— Μ' άρεσουν τα ιστορικά έργα και φυσικά οι καλλιτέχνες που έναρκώνουν άρτια τους ήρωές των. Το ιστορικό φιλμ, όταν είναι καλό σου δίδει όλη την ατμόσφαιρα μίας εποχής χαμένης πειά στις σελίδες κιτρινωμένων βιβλίων. Κι αυτά τα φιλμ προτιμώ. Έννοείται, ότι πριν να ιδω ένα έργο ζητάω πρώτα από τους φίλους μου ένα σωρό πληροφορίες γιατί δεν μου άρεσει ν' απογοητευώμαι. Ένα έργο που μου άρεσε πολύ ήταν η ζωή του Ερρίκου VIII. Ήταν καλό, και φυσικά τον πρωταγωνιστή του, τον Τσάρλυ Λάφτον, τον ψηφίζω μ' όλη μου την καρδιά.

— Έχετε αδυναμίες σ' άλλους «αστέρες»;

— Δεν είχα ποτέ αδυναμίες ούτε στη ζωή και φυσικά ούτε και στον κινηματογράφο.

Και ο κ. Καραβίας χαμογελάει ευχαριστημένος για το μικρό αυτό διάλειμμα των επιστημονικών ασχολιών

Η θεία Γκρέτα Γκάρμπο

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΝ «ΑΣΤΕΡΑ» ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

(Όμιλούν οι καλλιτέχνες μας, οι έπιστήμονες, οι λόγιοι κλπ. φίλοι της δόξης)

«Βεντέττες» του, την Γκρέτα Γκάρμπο, παραδίδεται χάριν.

— Δεν συγκρατώ τα όνόματά τους. Μά μου άρεσε κάθε τι καλό. Κάθε τι που είναι δημιουργικό και μπορεί να χρησιμεύσει για την μόρφωση των φίλων της δόξης.

— Ωστε δεν ψηφίζετε κανέναν «αστέρα»;

— Απολύτως κανέναν. Άλλως τε για να τους ψηφίσω πρέπει να έχω παρακολουθήσει την εξέλιξη των πράγματων που μου είναι πολύ δύσκολο γιατί δεν μιλούν και πολλές ώρες αναπαύσεως στην ιδιωτική μου.

Ο κ. Φίλων αν και φίλος της δόξης, αρνείται να ψηφίσει. Γιατί; Μά πιθανόν για να μη δημιουργήσει τους δυσάρεστους... στον ωραιόκοσμο του Χόλλυγουντ!

Ο κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Τον κ. Τανάγρα τον βρίσκουμε στο γραφείο του διευθυντή της «Εστίας». Με την ευκαιρία αυτή τον παρακαλούμε να μάς ειπή δυο λέξεις για την καμπάνια που

— Σας άρεσει ο κινηματογράφος; τον ρωτούμε.

— Σε κάθε μορφωμένο άνθρωπο πρέπει ν' άρεσει ο κινηματογράφος. Έχει σημειώσει τόσο σημαντική πορεία, ώστε να μπορεί να χαρακτηριστεί τέχνη. Κάθε έργο που έχει την όμορφη του. Όλοι οι ήθοισμοί της δόξης και της πίσης είναι αξιοπρόσεκτοι. Μά έμένα απ' όλες τις εποχές μ' άρεσει η Ντανιέλ Νταριέ. Αυτήν δεν διατάζω να μου λου να την ψηφίσω. Είναι γοητευτική και χαριτωμένη.

— Έχει δροσιά και παριζιάνικη φινέττα.

— Ωστε λατρεύετε τον κινηματογράφο;

— Δεν τό κρύβω ότι μ' άρεσει να βλέπω ένα όμορφο φιλμ. Άλλως τε σήμερα ο κινηματογράφος παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον. Για να το αντιληφθείτε

του.

Ο κ. ΑΛΕΞ. ΦΙΛΩΝ

Στο γραφείο του κ. Καραβίας βλέπουμε και ο κ. Φίλων του Συμβουλίου της «Επικρατείας». Η πρώτη μας του πειρά το ενδιαφέρον και λαμβάνει και από μέρος στην συζήτηση.

— Ο κινηματογράφος, όπως έδειξε, μάς λέγει, αποτελεί στοιχείον μόρφωσης. Ένω όμως τον επιστημονικά και τον σχολικά κινηματογράφου που μας αποκρύπτει όλα τα μυστικά της φύσης. Ως διασκέδαση έμ εκπληρώνει όμως τον προορισμό του. Ο γερμανικός κι ο γαλλικός κινηματογράφος παρουσιάζει αρκετό ενδιαφέρον.

— Και τι σας άρεσει σ' αυτόν;

— Μά φυσικά τα έργα που έχουν περιεχόμενον. Συμπεριλαμβανομένης κι' εγώ ότι παλαιότερα έργα που είναι καλός ο σκηνοθέτης των μπορεί να μάς κάνουν να εξασουμε λίγες στιγμές του πασιφιστικού πνεύματος και τα έπιστημονικά είναι η άδεια μία μου.

— Μήπως προτιμάτε καμμία από τις

— Μήπως άμφιβάλλετε δι' αυτήν την προτιμώμενη;

— Έχετε μήπως αντίθετον γνώμη; Δεν την βρίσκετε άρεσά χαριτωμένη και γοητευτική;

— Είμαστε απολύτως σύμφωνοι με τον κ. Τανάγρα. Άλλως τε η γνώμη του θαρύνει έξαιρετικά και γι' αυτό η ψηφίζω την οποία ρίχνει στην Ντανιέλ Νταριέ πρέπει να θεωρηθί ολόχρυση.

Μά δεν νομίζετε ότι σ' αυτήν την συνέχεια της ερεύνης μας τον λόγον πρέπει να έχουν και η μορφωμένες γυναίκες;

— Άλλως τε ο κινηματογράφος, θά έλεγε κανείς, ότι περισσότερο έγινε γι' αυτές παρά για μας τους άντρες που είναι γνωστόν την καλλίτερη των διασκέδασις. Ας δοούμε λοιπόν τι λένε σχετικάς:

Η κ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΜΕΤΑΞΑ

Η διευθύντρια του «Θεάτρου του Παιδιού», η οποία με τις άριστουργηματικές εμφανίσεις των μικρών καλλιτεχνών της μάς χαρίζει πάντα τόσον λαμπρές απολαύσεις της εποχής. Τους προτιμώ όπως τα φρούτα.

Μη σάς φαίνεται παράξενο. Αυτό είναι η πιο λογική σκέψις. Ίσως και πολλοί από μας να έχουμε την ίδια γνώμη. Ίδου και η σχετική άπάντησή της:

— Τους «αστέρες» του κινηματογράφου τους συμπαθώ αναλόγως της εποχής και της ψυχικής μου διάθεσεως. Τις Άποκρηξες, παραδειγματός χάριν, μου άρεσε ο Φερνάντεζ. Μ' έκανε να γελά από την καρδιά μου με το πρόσωπό του που έμοιαζε σαν άποκρηξάκι μάσκα. Το Πάσχα, την εποχή της δημοκρατικής προσήλωσεως, τότε που ο κάθε άνθρωπος θά ήθελε να είναι παιδί, μου άρεσει πάντα ο Σαρλ Τέμπλ. Το καλοκαίρι που είναι η εποχή των σπόρ, των άθλων και των επιδείξεων, των παιγνιδιών

έχετε παρά να συγκρίνετε τις ταινίες του «Θωβοδ» με τις ταινίες του «Ομίλου». Είναι η Κόλασις και ο Παράδεισος, αν και δεν πισεύω όπως και κάθε έπιστήμη που ασχολείται με τις ψυχικές έρευνες, ότι υπάρχει κάτι τέτοιο. Μεταξύ των δύο αυτών σταθμών του κινηματογράφου υπάρχει έκπληκτική διαφορά. Τώρα μάλιστα που λειτουργεί ήδη ο στερεοσκοπικός κινηματογράφος και εμφορσθή και η τηλεόρασις, έγινε άληθινή απόλαυσις. Σκεφθήτε να ξεκουράζεσθε στο σπίτι σας και στην ελκτική πλάκα του ραδιοφώνου σας να παρακολουθήτε μια δραματική παράστασι ή την προβολή ενός έργου! Η άδωμ να βλέπετε τα είδωλα των καλλιτεχνών εν μικρογραφία να όρλουν και να κινούνται μέσα στην μικρή σκηνή του σαλονιού σας! Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να μην μου είναι ευχάριστος η έβδομη τέχνη;

— Ο κινηματογράφος μπορεί να χρησιμεύσει ως μορφωτικός παράγων;

— Άλλά είναι ήδη και εκπληρώνει μάλιστα θαυμάσια τον προορισμό του. Η φύσις είναι ο καλλίτερος σκηνοθέτης. Αν κατορθώσω να την καταλάβω ένας καλός φωτογράφος ο κινηματογράφος μπορεί να μάς παρουσιάσει άριστουργήματα. Άλλως τε η επιστημονικές ταινίες του παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον.

— Ωστε, για να επανέλθω, με στο δημοψήφισμα του «Μπουκέτου» ψηφίζετε την Ντανιέλ Νταριέ;

— Γιατί; Μήπως άμφιβάλλετε δι' αυτήν την προτιμώμενη;

— Έχετε μήπως αντίθετον γνώμη; Δεν την βρίσκετε άρεσά χαριτωμένη και γοητευτική;

— Είμαστε απολύτως σύμφωνοι με τον κ. Τανάγρα. Άλλως τε η γνώμη του θαρύνει έξαιρετικά και γι' αυτό η ψηφίζω την οποία ρίχνει στην Ντανιέλ Νταριέ πρέπει να θεωρηθί ολόχρυση.

Μά δεν νομίζετε ότι σ' αυτήν την συνέχεια της ερεύνης μας τον λόγον πρέπει να έχουν και η μορφωμένες γυναίκες;

— Άλλως τε ο κινηματογράφος, θά έλεγε κανείς, ότι περισσότερο έγινε γι' αυτές παρά για μας τους άντρες που είναι γνωστόν την καλλίτερη των διασκέδασις. Ας δοούμε λοιπόν τι λένε σχετικάς:

Η κ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΜΕΤΑΞΑ

Η διευθύντρια του «Θεάτρου του Παιδιού», η οποία με τις άριστουργηματικές εμφανίσεις των μικρών καλλιτεχνών της μάς χαρίζει πάντα τόσον λαμπρές απολαύσεις της εποχής. Τους προτιμώ όπως τα φρούτα.

Μη σάς φαίνεται παράξενο. Αυτό είναι η πιο λογική σκέψις. Ίσως και πολλοί από μας να έχουμε την ίδια γνώμη. Ίδου και η σχετική άπάντησή της:

— Τους «αστέρες» του κινηματογράφου τους συμπαθώ αναλόγως της εποχής και της ψυχικής μου διάθεσεως. Τις Άποκρηξες, παραδειγματός χάριν, μου άρεσε ο Φερνάντεζ. Μ' έκανε να γελά από την καρδιά μου με το πρόσωπό του που έμοιαζε σαν άποκρηξάκι μάσκα. Το Πάσχα, την εποχή της δημοκρατικής προσήλωσεως, τότε που ο κάθε άνθρωπος θά ήθελε να είναι παιδί, μου άρεσει πάντα ο Σαρλ Τέμπλ. Το καλοκαίρι που είναι η εποχή των σπόρ, των άθλων και των επιδείξεων, των παιγνιδιών

Η φανατικώς ψηφιζόμενη Ντανιέλ Νταριέ, το είδωλο των Αθηναίων.

στις χρυσές άμμουδιές μ' άρέσει να βλέπω φιλμ στα όποια πρωταγωνιστή ο Τζάνου Βαϊσμούλερ. Όσο για το φθινόπωρο, την εποχή των ρομαντικών ειδυλλίων, μ' άρέσει ο Πιέρ Ρισάρ Βίλμ. Ίσως και γιατί αυτός ήταν και ο καλλίτερος «Βέρθερος».

Η κ. ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Η έκλεκτή δημοσιογράφος ή «Κυρία που Ξέρει» ή όποια από των σπηλών των σοβαρότερων έφημερίδων έδωσε πάντα αξιοπρόσεκτες συμβουλές στις φίλες της, άγαπά και εκείνη πολύ τον κινηματογράφο και έχει έπισης τας προτιμήσεις της.

— Μ' άρεσει, μάς δηλώνει, ο άμερικανικός κινηματογράφος, όταν παρουσιάζει έργα πολυτελούς διακόσμου. Τα παρουσιάζει άρτια, με όμορφα μπαλέττα, με πλούτον, με χίλιες όμορφιές. Απο άπόψεως όμως τέχνης προτιμώ τα γαλλικά φιλμ. Είναι τα πιο αξιόλογα, είναι ψυχολογημένα, καλοδεμένα, άρτια. Έχουν μίαν όμαλήν και φυσικήν εξέλιξιν. Είναι υπερβολικά ανθρώπινα.

— Από τους «αστέρας» ποιους προτιμάτε;

— Μά είναι τόσο πολλοί! Όστόσο εγώ μεταξύ όλων ξεχωρίζω την Γκρέτα Γκάρμπο και την Μπέτυ Νταϊνις, τις όποιες και συμπαθώ υπερβολικά.

— Ωστε αυτές ψηφίζετε;

— Με μεγάλη μάλιστα ευχαρίστησι.

Και η κ. Αιμιλία Καραβία μ' ένα χαμόγελο άφροσύνηται πάλι στις δημοσιογραφικές άσολιές της, στα γραφία του «Ελευθέρου Βήματος».

Ο κ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ο καλός αυτός και διακεκριμένος ήθοποιός μας, όπως μάς δηλώνει... παθαίνει! Τόσο λατρεύει τον κινηματογράφο. Κι όταν μια από τις συμπαθείς του έμφανίζεται στην όθονη ενός κινηματογράφου τρέχει με χτυποκάρδι στο... ραντεβού τους.

— Για την Μάρθα Έγκερ και την Ντανιέλ Νταριέ, μπορώ να κάνω κάθε θυσία, μάς εξομολογείται. Γι' αυτό και τις ψηφίζω με δαγκωμένο ψήφο και ο Θεός δοηθός!...

Ο κ. ΑΡΩΝΗΣ

— Η προτιμήσεις μου, μάς λέγει ο συμπαθής αυτός ήθοποιός είναι πολλές! Μ' άρεσει παραδειγματός χάριν η Μπριγκίττε Χέλμ ως νυναικά. Έπίσης μ' άρεσε η Βιλιάν Ρομάνς στις «Ναπολιτάνικες Βραδύες». Ως περίφημον «κακατερίστα» θεωρώ τον Πάουλ Χέρμπερ. Ως «γόνιμα» τον Γκάρμ Κρόπερ. Ως «μοιραία» γυναίκα την Μάρλεν Νητρίχ, όπως ήταν όταν πρωταγωνίστησε στον «Αλφρέδο Άγγελο». Τώρα έχει απομείνει άμωσ τό... φάντασμα! της. Ως δραματική ήθοποιός μ' άρεσει η Έλεν Χέβι. Για την Γκρέτα Γκάρμπο όμως δεν δίνω ούτε μία μολυσμένη ψήφο. Αυτή ή «Βεντέττα» κι' ως γυναίκα ακόμη μ' άφησε άσυγκίνητα.

Σ η μ. μ. π. ο. κ. ε. τ. ο. υ. σ. Μη εξαπατάσθε. Καθένας έχει τη γνώμη του. Δεν είναι άλλως τε μόνος ο κ. Αρώνης ο εύρισκων την Γκάρμπο κατώτεραν της φήμης της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ένδιαφέρουσες άπάντησεις.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΜΑΣ

Το μεγάλο μας δημοψήφισμα προς ανάδειξιν του καλλιτέρου, του άριστοτέρου, του γοητευτικότερου των «Αστέρων» του Κινηματογράφου, το όποιον άρχισε προόλιγων έβδομάδων θα λάβη πάσαν δυνατήν ευρύτητα.

Συνεπώς εκτός των γνωστών Έλλήνων έπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων, στρατιωτικών κλπ. κλπ. δύνανται να λάβουν μέρος σ' αυτό και όλοι οι άναγνωστοί μας, ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ. Δεχόμεθα συνεπώς άπαντήσεις σχετικώς— συντέμνους πάντοτε και σαφείς— και όσον το δυνατόν πλέον ευχαίρως.

Τα αποτελέσματα του μεγάλου μας Δημοψηφίσματος θα άποσταλέυν κατόπιν στο Χέλλυγουντ

Ο καλός αυτός και διακεκριμένος ήθοποιός μας, όπως μάς δηλώνει... παθαίνει! Τόσο λατρεύει τον κινηματογράφο. Κι όταν μια από τις συμπαθείς του έμφανίζεται στην όθονη ενός κινηματογράφου τρέχει με χτυποκάρδι στο... ραντεβού τους.

— Για την Μάρθα Έγκερ και την Ντανιέλ Νταριέ, μπορώ να κάνω κάθε θυσία, μάς εξομολογείται. Γι' αυτό και τις ψηφίζω με δαγκωμένο ψήφο και ο Θεός δοηθός!...

Ο κ. ΑΡΩΝΗΣ

— Η προτιμήσεις μου, μάς λέγει ο συμπαθής αυτός ήθοποιός είναι πολλές! Μ' άρεσει παραδειγματός χάριν η Μπριγκίττε Χέλμ ως νυναικά. Έπίσης μ' άρεσε η Βιλιάν Ρομάνς στις «Ναπολιτάνικες Βραδύες». Ως περίφημον «κακατερίστα» θεωρώ τον Πάουλ Χέρμπερ. Ως «γόνιμα» τον Γκάρμ Κρόπερ. Ως «μοιραία» γυναίκα την Μάρλεν Νητρίχ, όπως ήταν όταν πρωταγωνίστησε στον «Αλφρέδο Άγγελο». Τώρα έχει απομείνει άμωσ τό... φάντασμα! της. Ως δραματική ήθοποιός μ' άρεσει η Έλεν Χέβι. Για την Γκρέτα Γκάρμπο όμως δεν δίνω ούτε μία μολυσμένη ψήφο. Αυτή ή «Βεντέττα» κι' ως γυναίκα ακόμη μ' άφησε άσυγκίνητα.

Σ η μ. μ. π. ο. κ. ε. τ. ο. υ. σ. Μη εξαπατάσθε. Καθένας έχει τη γνώμη του. Δεν είναι άλλως τε μόνος ο κ. Αρώνης ο εύρισκων την Γκάρμπο κατώτεραν της φήμης της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ένδιαφέρουσες άπάντησεις.

Ο Πάλ αγαπούσε πάντοτε την Λουίζα με παράφορο πάθος, αν και είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε που παντρεύτηκαν. Ή αλήθεια είναι ότι στο διάστημα αυτό του είχε δώσει πολλές αφορμές να θυμώσει μαζί της με τα νύχτα της και τις ιδιοτροπίες της. Μά έκανε την σκέψη ότι όλα έπρεπε να τα συγχωρή κανείς σ' ένα χαϊδεμένο παιδί.

Εξ άλλου, η Λουίζα ήταν φιλάσθενη. Συχνά την έπιαναν τρομεροί πονοκέφαλοι που την έκαναν να μένει μέρες δολοκλήρες κλεισμένη στο δωμάτιό της, κλαίγοντας, ακατάπαυστα, χωρίς να θέλη να δει κανένα μπροστά της, ούτε και τον άντρα της. Ο Πάλ δεν θ' άνησυχούσε για όλα αυτά, αν όρισμένα περιστατικά που συνέβησαν τον τελευταίο καιρό δεν τον έκαναν ν' αμφισβόλλει για την διανοητική κατάσταση της γυναίκας του.

Η Λουίζα άρχισε να γίνεται πολύ άφηρημένη. Ώρες στεκόταν μισόγυμνη μπρός στον καθρέπτη της τουαλέτας της χαμογελώντας τρελλά. Ξεχνούσε και τα πιο κοννά πράγματα. Συγχρόνως, όμως, την είχε πιάσει μια μανία ψευδολογίας. Αυτό το κατάνυξε ο Πάλ την ημέρα που η γυναίκα του δημιούργησε σε κάποιο ζαχαροπλαστείο ένα ζωηρό έπεισόδιο, υποστηρίζοντας ότι είχε φάει ένα μονάχα γλυκό, ενώ και το γκαρσόνι και ο άντρας της επέμεναν ότι έφαγε δύο ! Γιατί το έκανε αυτό ; Για να κλέψει το γκαρσόνι δύο φράγκα ; Αδύνατον. Μάλλον από ξεχασιά ή από την νοσηρά επιθυμία να πη ψέματα.

Τέτοια κρούσματα έγιναν πολλά μέσα σε τρεις μήνες. Ο Πάλ άρχισε να σκέπτεται σοβαρά να πάη την γυναίκα του να την κυττάξει κανένας νευρολόγος. Ανέβαλλε όμως, την επίσκεψη αυτήν από μέρα σε μέρα, με την ελπίδα ότι στο μεταξύ η Λουίζα θα γινότανε καλά μόνη της.

Ενα απόγευμα, βγήκανε μαζί να ψωνίσουν σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Όταν έφτασε η ώρα να φύγουν, ο Πάλ, ο οποίος την περίμενε στο άναγνωστήριο, πρόσεξε ότι η γυναίκα του ήταν εξαιρετικά ταραγμένη.

— Τι έχεις, Λουίζα ; την ρώτησε.

— Τίποτα, τίποτα ! αποκρίθηκε εκείνη, αποφεύγοντας να τον κυττάξει στα μάτια. Πάμε γρήγορα, σε παρακαλώ.

— Δεν αγοράσες τα πράγματα που ήθελες ;

— Πώς ! Είπα να τα στείλουν στο σπίτι...

Βγήκαν από το κατάστημα. Ο Πάλ πήρε ένα ταξί, γιατί κατάλαβε από την έκφραση της Λουίζας, ότι ήταν κουρασμένη. Έκανε υπερβολική ζέστη κινή την μέρα, αν και ήταν Σεπτέμβριος μήνας. Μόλις κάθησαν στο αμάξι, η νεαρά γυναίκα ξεκούμπωσε με νευρικές κινήσεις την ζακέττα της. Και τότε, ένα κομμάτι δαντέλλα έπεσε πρώτα στα γόνατά της και ύστερα στα πόδια της.

Ο Πάλ το είδε κι έγινε κατακίτρινος.

Δεν ύπρχε καμιά αμφισβόλια ότι την δαντέλλα αυτήν δεν την είχε αγοράσει η Λουίζα. Διαφορετικά, δεν θα την έβριθε θέβαια κάτω από την ζακέττα της.

Εσκυψε, πήρε το άραχνουφαντο ύφανμα και το τσαλάκωσε νευρικά. Ύστερα κύτταξε την γυναίκα του κατόματα. Η έκφραση του βλέμματός της τον φόβισε. Τα μάτια της Λουίζας είχαν πάρει την παράξενη, ειρωνική κι αινιγματική λάμψη που έχουν τα μάτια της γάτας. Η παραμικρή ταραχή δεν φαινότανε στο πρόσωπό της. Τα χαρακτηριστικά τους διατηρούσαν μια μαρμάρηνη ακινησία.

— Κλέφτρα ! πήγε να φωνάξει ο Πάλ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

την αλήθεια ; Δεν θα τον έβριθε να συγκαλύψει την πράξη του ;

Εθγαλε μια εφημερίδα από την τσέπη του και λειξε την δαντέλλα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, αντάλλαζε ούτε μια λέξη με την γυναίκα του. Ή όμως, ότι σε λίγο έπρεπε να δοθούν ώριμες εξετάσεις, τον έκανε να ντρέπεται και να νιώθει την κατανόησή του να σφίγγεται.

Τέλος, έφτασαν στο σπίτι. Όταν ανέβηκαν στο δωμάτιό τους, ο Πάλ έκλεισε την πόρτα, πέταξε μακριά το δέμα με την δαντέλλα, σαν να του έκανε τα μάτια καί ενώ η Λουίζα άρχισε να θυμώσει το καπέλο της και τα γάντια της, άργα - άργα, μεθοδικά, άπορροιας της κάνη μερικές ερωτήσεις.

Γιατί έκλεψε ; Σε τί άνόητο πειρασμό είχε πέσει ; Δεν καταλάβαινε τί κινδύνους διέτρεχε ; Αλλά έπαινε φυλακή κι αυτός θ' άτιμαζότανε, δεν θα μπορούσε πειά να έμφανισθί στην κοινωνία. Κλέφτρα, γυναίκα του κλέφτρα !... Δεν καταλάβαινε ότι μια και θά την έπειναν, ότι θά την παρέδιδαν στην δικαιοσύνη, θά την έξευτέλιζαν μπροστά σε τόσο κόσμο. Μά γιατί να κλέψει, γιατί ; Μήπως ο άντρας της αρνήθηκε ποτέ κανένα λούσο ; Δεν είχε ότι θά τον αρρώσει μια γυναίκα να επιθυμήσει ;...

— Μίλα, λοιπόν, μίλα ! φώναζε απελπισμένα ο Πάλ. Πές κάτι για να δικαιολογήθεις !

Η σιωπή της, η απάθειά της τον εξόργιζαν. Τον έκαναν να χάνη και την λίγη υπομονή που του έμελλε. Μια μιά απότομη κίνηση, άρπασε το χέρι της γυναίκας του και το έσφιξε δυνατά, απότομα.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που έκλεβε ; Μήπως είχε ξανακάνει ; Θά έδινε τον λόγο της ότι δεν θα επανελάμβανε αυτό ; Πώς ξέρεi, όμως, ίσως ή άσχετα να την είχε ήδη αντίληφθί και να την παρατηρούσαν ; Ίσως να την είδαν, την ημέρα έκανε την στιγμή που έκλεβε την δαντέλλα, να τους άκουσαν και τους δύο για να μάθουν που μένουν. Ή θά παρανοιάζοντουσαν σε λίγο να τους άκουσαν !...

— Άπάντησέ μου, λοιπόν ; Γιατί δεν μου μίλησες ; Πρώτη φορά είναι που κλέβεις ;...

Η σιωπή της τον έβριθε να συγκαλύψει την πράξη του ;

(Συνέχεια στη σελίδα 70)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΙΗ'

Ίδω π. χ. ο πρωταθλητής του δρόμου των 400 μέτρων Ηλίας Μισαηλίδης. Είχε και έχει να αντιπαλαίση με πρωταθλητές εξαιρετικής δυναμικότητας και όσες φορές κατώρθωσε να άποσπάση την νίκη, το έπέτυχε μόνο με προσπάθεια πραγματικά υπεράνθρωπη.

Φυσικά υπό τους όρους αυτούς η νίκη είναι δυο φορές άρτια και δυο φορές τιμητική. Το ευρύτερο κοινόν όμως που δεν ενδιαφέρεται παρά για το αποτέλεσμα και δεν δίνει καμιά σημασία στις συνθήκες υπό τις οποίες επετεύχθη το αποτέλεσμα αυτό, άδικεί πολλές φορές, στην έκτιμησή του, αθλητάς που σε άλλη περίπτωση άποτελούν τα ινδάλματά του.

Ο Μισαηλίδης που έχει μά την αίσθηση, ενδιαφέρουσα αθλητική ιστορία, γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1913. Ο πατέρας του ήταν έμπορος και το σπίτι του εύπορο.

Τον προώριζαν από παιδί για την λατρική επιστήμη ή για το έπαγγελμα του δικηγόρου. Ήλθε όμως η μικρασιατική καταστροφή και έρημαζε την οικογένειά του όπως και τόσες άλλες συμριπνικές οικογένειες. Ο πατέρας του συνελήφθη αιχμάλωτος από τους Τούρκους και έσφαγή άσφα.

Την μοιραία εκείνη ημέρα, η μητέρα του με τον Ηλία και τα άλλα τέσσερα αγόρια της ήλθε στην Αθήνα. Η δυστυχία της προσφυγιάς, η φτώχεια και η έλλειψη βασάνισαν τα πρώτα χρόνια το σπίτι του Μισαηλίδη. Ο πρωταθλητής μας πήγε στο σχολείο, άς την α' γυμνασίου, ή άρχισε όμως τον άνάγκασε να δουλέψει. Έπρεπε να θρή μια δουλειά για να βοηθήση το σπίτι του και διάλεξε την τυπογραφία. Χρόνια δολοκλήρα μέσα στο άπαισιόμοιο, με το συνθετήριο στο οποίο παιδεύονταν για να κερδίσει το ψωμί του. Και ξαφνικά στή ζωή του ο αθλητισμός.

Μια μέρα κάποιος φίλος του αθλητής, ο Βάσσης, τον πήρε με το ζόρι σχεδόν, στο γήπεδο του «Εθνικού», όπου ο μικρός Μισαηλίδης έβλεπε για πρώτη φορά — καταπληκτικός — γυμναστήριο, άγώνες, προπονήσεις, γυμναστικά όργανα, μονόζυγα και δίζυγα, σφαίρες και δίσκους, άλτρες και άκόντια. Σάστισε το μυαλό του. Και η εντύπωση που άπέκοιψε ήταν θαυότατη. Ο φίλος του αντίληφθη γρήγορα τις διαθέσεις του νέου, και σαν να μωροτίχνα, άκέφθηκε να τον δοκιμάση. Τον έβαλε να τρέξη κοντά σ' άλλα παιδιά της ηλικίας του, έτσι ντυμένος καθώς ήταν. Και το αποτέλεσμα του άγώνος αυτό υπήρξε μια άποκάλυψις. Ο Μισαηλίδης ήλθε πρώτος.

Εννοείται τον παρέλασαν άμέσως οι «παλαιοί», τον γράψανε στον «Εθνικό», προσπάθησαν να του εξαψουν το ενδιαφέρον με διάφορες υποσχέσεις, του έπέδειξαν τα υπέρθερα δόλφρυσα κύπελλα που δίδονται στους νικητές, και με δυο λόγια έκαμαν, ότι άποροδσαν για να τον προσηλυτίσουν στη θρησκεία του αθλητισμού.

— Την Άλλη Κυριακή, του είπαν νάρθης πάλι έδώ να είσαι μέρος στους εφηβικούς άγώνες μας !

Ο δρομέας Ηλίας Μισαηλίδης

[Η ζωή του, ή δράσις του, τά όνειρά του

Πράγματι την επομένη Κυριακή ο Μισαηλίδης πήγε στο γυμναστήριο του «Εθνικού», όταν όμως είδε το συγκεντρωμένο πλήθος των θεατών λιποψύχησε. Όπως έξιμολογείται έκ των ύστερων, ντριπότανε την ώρα εκείνη να κατέβη στον στίβο και να παρουσιασθί στον κόσμο... γυμνός. Το θεωρούσε μεγάλη ντροπή να έμφανισθί σ' όλες εκείνες τις άγνωστες κυρίες και τούς κυρίους που παρακολουθούσαν τον άγώνα, γυμνός, με το πανταλονάκι του αθλητού μόναχα.

Ευτυχώς τον πήρε το μάτι του διευθυντού του συλλόγου, ο όποιος έτρεξε άμέσως κοντά του και διά της βίας — σέρνοντας που λείει ο λόγος — τον πήγε στα αποδυτήρια. Την ημέρα εκείνη τον περίμενε ο πρώτος θρίαμβος. Χωρίς καμιά προπόνηση, χωρίς άσκησι, κατώρθωσε να έλθη πρώτος στον δρόμο των 60 μέτρων, στα άλματα εις ύψος και εις μήκος και στη λιθοβολία. Οι φίλαθλοι που είδαν το άποτέλεσμα, αλάλαξαν : Καινούργιο άστρο έπρόβαλλε στο αθλητικό στερέωμα.

Άργότερα ο Μισαηλίδης άφωσιώθηκε στον δρόμο των 400 μέτρων έπειδή διειπσιώθη ότι και ταχύς στα πόδια ήταν και άντοχή είχε. Έκτοτε δέ παραμένει πιστός στο άγώνισμα αυτό, που άποτελεί και την... «άδυσμα» του. Λίγον καιρό άργότερα κατέρριψε το πανελλήνιον εφηβικόν ρεκόρ του δρόμου 400 μέτρων και εύθους άμέσως συγκατέλεγε στην α' κατηγορία των δρομέων. Το 1935, στους Έλληνοαιγυπτιακούς άγώνες, ήρθε δεύτερος και στους Βαλκανικούς της Κωνσταντινουπόλεως, που έπικολούθησαν, τρίτος. Ύστερα δηλαδή από τον δεινό δρομέα μας Μάντικα και τον έξ ίσου άντάξιο συναγωνιστή του Ρουμάνο Νέμες, Ο πραγματικός άγας αντίπαλος του Μισαηλίδη ήταν άνέκαθεν ο Κορρές — που σήμερα έχει άποσυρθί από τον στίβο και που την εποχή εκείνη κρατούσε το ρεκόρ στο άγώνισμα αυτό. Με τον παλαιόν αυτόν αθλητή, ο όποιος είναι σήμερα άστυφύλαξ, έχει ο Μισαηλίδης ένα χαριτωμένο ανέκδοτο. Ο Κορρές ήταν — και θά είναι ίσως άκόμη — πολύ εύπιστος. Όταν του έλεγαν το πιστεύει. Την άδυσμα του αυτήν εκμεταλλευόμενοι οι συνάδελφοί του του έφτιαχναν πολλές φορές διάφορες φάρσες σπαρταριστές. Στους άγώνες του 1937 και συγκεκριμένως, στους Έλληνοσερβικούς που έγιναν το χρόνο εκείνο, συναγωνίζονταν για μια άκόμη φορά ο Κορρές και ο Μισαηλίδης. Ο συνάδελφος των Γεωργακόπουλος για να πειράξη τον πρώτο, πλησίασε τον Μισαηλίδη ένα λεπτό πρό του άγώνος και του έδωσε να φάη δυο μυστηριώδη χαπάκια που δεν ήταν όμως παρά δυο καραμέλλες «θαυτά». Ο Κορρές είδε με πολλή καχυποψία την χειρονομία αυτή. Τί συμβαίνει άρα γε, διελογισθί. Δεν είπα τίποτε όμως γιατί άλλως τε ο αφής είχε δώσει κιόλας το σύνθημα της έκκινήσεως. Στον πεισματώδη εκείνο άγώνα νίκησε ο Μισαηλίδης.

Ο Κορρές για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια έρχότανε δεύτερος. Μαύρα φείδια τον είχαν ζώσει. Δεν άπορούσε να εξηγήση την ήττα του, γιατί θέβαια δεν ήθελε να παραδεχθί, ότι ο αντίπαλός του ήταν απλούστατα καλύτερος απ' αυτόν. Σε λίγο τον πλησίασε ο Γεωργακόπουλος με ένα πονηρό μειδίαμα.

— Κορρές, του είπα, το ξέρεis πως έγω σ' έκαμα και έχασες ;

(Συνέχεια στη σελίδα 70)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΖΩΗ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗ ΔΩΡΟΘΕΑ ΒΗΚ

(Άρθρο του Γερμανού δημοσιογράφου κ. Ν. Ε. ΟΥΝ)

Δωροθέα Βήκ!

Τ' όνομα αυτό μας θυμίζει άμέσως την πρωταγωνίστρια του αληθινού φιλμ «Κορίτσια Χώρις Στολή». Ξαναβλέπουμε μπροστά μας ένα γοητευτικό μπουκέτο από εσωτερικές μαθήτριες, που άναγ-

κάζονται να καταπνίγουν τα πρώτα σκιρτήματα της καρδιάς τους κάτω από την αυστηρή, ομοιόμορφη περιβολή τους και πίσω από τους ψηλούς τοίχους του σι-κοτροφείου. Και ανάμεσα στα κορίτσια αυτά παρουσιάζεται η πολυαγαπημένη τους καθηγήτρια, μία ψηλόσωμη και λεπτόσωμη γυναίκα, με μεγάλα νοσταλγικά μάτια, με χείλη στα οποία ανθίζει πάντοτε ένα μυστηριώδες, αινιγματικό χαμόγελο... — η Δωροθέα Βήκ.

Την βλέπω τώρα κοντά μου. Την αναγνωρίζω άμέσως. Οι άλλοι άστερες είναι έντελώς διαφορετικοί από τον ιδιωτικό τους βίο απ' ό,τι εμφανίζονται στην οθόνη. Με την Δωροθέα Βήκ δεν συμβαίνει το ίδιο. Τα μάτια της έχουν την ίδια πάντοτε απόκοσμη έκφραση και στα χείλη της ανθίζει το αιώνιο χαμόγελό της...

Την συνάντησα κατά τύχη στην κεντρική είσοδο των στούντιο «Τόμπις», όπου γυρίζει τώρα τις τελευταίες σκηνές ενός μεγάλου αστυνομικού φιλμ «Ο τέταρτος δεν έρχεται!».

— Θέλετε να μου πείτε συνέντευξη; με ρώτα. Πολύ ευχαρίστως. Έλθε μαζί μου να πάρουμε ένα τσάι στο σπίτι μου...

Κι' έθεσε άμέσως σε κίνηση το μικρό, κάτασπρο αυτοκινητάκι της.

Εκείνο το απόγευμα, είχα την ευτυχία να γνωρίσω μία Δωροθέα Βήκ τελείως αλλοιώτικη απ' ό,τι την έφантаζόμουν.

Όσο σίς ταινίες της έμφανίζεται απρόσιτη και μυστηριώδης, τόσο απλή και άφελής είναι στην καθημερινή της ζωή.

Ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε γρήγορα ανάμεσα στους πολυθρόνους δρόμους του Βερολίνου, η γοητευτική στάρ άπαντούσε σ' όλες τις ερωτήσεις που της έκανα, έχοντας συγχρόνως τον νου της να μην κόψη κανένα διαβάτη...

Στην αρχή, της ζήτησα τις εντυπώσεις της από το Χόλλυγουντ, από το οποίο μόλις είχε επιστρέψει.

— Το Χόλλυγουντ;... Μά η πολιτεία αυτή είναι ένας δολόκληρος κόσμος, μία δολόκληρη ήπειρος! Σε μας τους Εύρωπαίους φαίνεται έκ πρώτης όψεως μία φανταστική, παραμυθένια περιοχή... Στην πόλη αυτήν, που είναι δολόκληρη ένα εργοστάσιο κατασκευής... άναυχής, μία μονάχα θεότης λατρεύεται: η Έργασία. «Δουλειά, δουλειά, πάντα δουλειά!» αυτό είναι το έθλημα των κατοίκων του Χόλλυγουντ.

Διάβασα κάπου ότι κατωρθώσατε να μάθετε άγγλικά μέσα σε τρεις μήνες. Είναι αλήθεια αυτό;

— Έμαθα όχι μονάχα άγγλικά, αλλά κι' ένα σωρό άλλα πράγματα: μακιγιάζ, σκηνικές πόζες, και πρό παντός, την τέχνη... της περιαιτολογίας! Τι τὰ θέλε-

*Ένα επιτυχές σκίτσο της Δωροθέας Βήκ

τε, ήμουν ύποχρεωμένη να δέχομαι τουλάχιστον πέντε δημοσιογράφους την ημέρα κι' έπρεπε να ξέρω έκ των προτέρων τί θα τους πω, τί συνέντευξη θα τους δώσω... Οι Άμερικανοί ρέπορτερς διαφέρουν τόσο πολύ από τους Εύρωπαίους!... Είναι περιεργοί και άπαιτητικοί με το σημείο να καταντούν άναίδεις χωρίς να το καταλαβαίνουν, βέβαια!

— Φαντάζομαι, όμως, ότι το Χόλλυγουντ θα σας σε ευχάριστες άναμνήσεις.

— Έξαιρετες! Μία καλλιτέχνης πρέπει να έχει προσαρμοστεί σε κάθε περιβάλλον, να εγκλιματιστεί παντού. Έξ' άλλου, είχα εκεί κάτω ένα λαμπρό και δελφο, τον Μωρίς Σεβαλιέ, που μου φάνηκε πολύ χαίσιμος. Από την στιγμή που πάτησα το πόδι μου στη Καλλιφονιά, με συνόδευε παντού, για να μη χαθώ στο λαβύρινθο του Χόλλυγουντ...

Έν τω μεταξύ, είχαμε φτάσει στην ρόζ θύλα της καλλιτέχνιδος. Η συνομιλία μας διεκόπη κατ' άνάγκη για λίγη ώρα. Η Δωροθέα πηγε ν' αλλάξει.

Το σαλόνι, στο οποίο περιμένα, ήταν επιβλητικό με λεπτό γυναικείο γούστο γεμάτο σκαμνιά και πολύχρωμα μαξιλάρια. Τη τραπέζακια ήσαν γεμάτα πό έτερόκλητα άντικείμενα.

— Θα έχετε σημαντική άσφαλώς την έντυπωσή, είμαι πολύ κακή νοικοκυρά! μου είπε η Δωροθέα γελώντας, όταν παρασηγήκε στο σαλόνι. Σε παρακαλώ να μη λάβετε όψιν σας την άκαταστασία αυτήν... Δεν ήξερα ότι θα δεχόμουν επισκέψεις, με όταν είμαι μόνη, μου άρσει να μη βλέπω κανένα πράγμα στην θέα του.

Φορούσε μία μακριά μπλούζα από μαύρο βελούδο, κεντημένη με χρυσά κομμάτια. Ξαπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι. Το πρόσωπό του άμπαζούρ έπαιζε ένα νό στην κάτασπρη επιδερμίδα της.

—... Κάπου - κάπου κλείνω τα μάτια μου και μου φαίνεται ότι ταξιδεύω... Πηγαίνω σε μακρινές γωνίες που τις μεταμορφώνει η φαντασία μου... Μ' άρέσει τόσο πολύ να περπατώ την Φλωρεντία... Μ' άρέσει τόσο πολύ η νύκτα και να φέρωμαι κάτω από τις γλυτάνειες της ή να στέκομαι άπ' άκρες δολόκληρες σε μία γέφυρα και να κυττάω τον ταυμό Άρνο να κυλάει τὰ ήρεμα νερά του. Για μένα η Φλωρεντία είναι η πατρίδα του Ντονατέλλο... Και το καλλιτέχνη αυτόν τον λατρεύω...

»Δεν θέλω, όμως, να νομίσете ότι είμαι μία ποιήτρια, αλθέρια υπαρκτή, που ζή διαρκώς στα σύννεφα. Κάσας πληροφορώ ότι στην Φλωρεντία θρόσκω και κάτι άλλο που με συγκινεί πολύ: έξαιρετες γαρίδες μαγαζαζα!... Τι τὰ θέλετε, δεν σάς κρύβω ότι είμαι λαίμαργη...

— Και η γραμμή σας, άγαπητή μου κυρία! (Συνέχεια στη σελίδα 69)

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΑΡΑΝΑ

ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΡΟΜ'ΝΤΖΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΑΡΜΑΝΤ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ ΦΟΡΑΙΝ

ΠΑΥΛΙΣ των «Υψηλών Έλάτων», 4 Άπριλίου.

Ε Άγαπητή μου εξαδέλφη Ζερμαίν,

Ναί, έπιτέλους παντρεύτηκα!...

Και σου γράφω σήμερα, έπειτ' από τόσα χρόνια, που έμα να σε δώ, για να σ' ευχαριστήσω στο θερμό συγκινητήριο γράμμα σου, που άποτελούσε για μένα μία έκπληξη ευχάριστη κι' άπροσδόκητη και να Ικανοποιηθώ την περιέργειά σου, άφου μου ζητάς λεπτομέρειες του γάμου μου.

Είμαι τώρα η μαρκησία Άννα ντε Φοραίν, σύζυγος ενός από τους μεγαλύτερους άριστοκράτας της Γαλλίας.

Θα το πιστέψεις;... Αυτό δεν μου κάνει καμιά σχέση εντύπωση... Πολλές άλλες νέες γυναίκες θα με ζηλεύουν, θα με φθονούν ίσως... μά, τί τὰ θέλεις; για να είμαι ελικοκρινής μαζί σου, θα σου πω ότι δεν είμαι καθόλου πιο εύτυχιόμενη από πριν... Άπεναντίας μάλιστα είναι στιγμές που νοσταλγώ την άμέριμνη ζωή μου στο έργοκό μας σπίτι της Μαζέρ, κοντά στη μητέρα μου, κοντά στα μικρά μου άδελφια, των οποίων συμμερίζομαι πολλές φορές, τὰ παιγνίδια...

Με το γάμο μου, από τη μία μέρα στην άλλη, γίνηκα, από κορίτσι που ήμουν, μία κυρία, μία μεγάλη κυρία της γαλλικής άριστοκρατίας...

Πάν από λίγες έβδομάδες ούτε μπορούσα να το φαντασθώ αυτό... Ναί, δεν περιούσε καν από το μυαλό μου

ή σκέψις ότι μπορούσα να παντρευτώ, και μάλιστα από τόσο παράδοξες συνθήκες... Η τύχη όμως μας σκαρώνει πολλές φορές τόσο άπροσδόκητα και περίεργα παιγνίδια...

Μά πριν σου πω υπό ποιές συνθήκες παντρεύτηκα, πρέπει, καλή μου Ζερμαίν, να σου διηγηθώ όλη την Ιστορία της οικογενείας μας κατά τὰ τελευταία χρόνια, γιατί έσύ που μένεις στο Άλγέριο, όπου ο σύζυγός σου είναι άνώτερος δικαστικός υπάλληλος, μόνο άκρες μέρες θα ξέρης... Λέπεις άλλωστε τόσα χρόνια από τη Γαλλία.

Ξέρεις βέβαια ότι η οικονομική μας κατάσταση δεν ήταν καθόλου λαμπρή κατά τὰ τελευταία χρόνια. Ο πατέρας μου κατεστράφη κι' ο ίδιος, μά κατέστρεψε κι' έμας με το πάθος του για τις κοούρες... Τον είχε πάρει τόσο ο κατήφορος, τον είχε τυφλώσει τόσο η δόξα αυτής μανιά του, ώστε έπαιζε, έπαιζε, χωρίς σχεδόν να αισθάνεται ότι τραβούσε μοιραίως προς την άβυσσο...

Όταν το άντελήφθη αυτό, ήταν πια άργά. Ήτανε βουτυγμένος στα χρέη, ως το λαμό κι' οι πιστωτά τον πολιορκούσαν απ' όλες τις μεριές... Κι' έξασφα, μία μέρα, το κακό έέσπασε... Οι πιστωτά έκαναν κατάσχεση στην περιουσία μας, μας πήραν το όραίο μικρό μέγαρο του Παρισιού και όλα τὰ κτήματα που είχαμε στη Βουργουνδία...

Η συμφορά αυτή ήτανε τόσο μεγάλη, ώστε ο δυστυχισμένος μου πατέρας, δεν μπόρεσε ν' άνθέξη στο χτύπημα και σίς τύψεις που ένοιωσε, γιατί θεωρούσε τον

εαυτό του υπεύθυνο της καταστροφής μας. Έπαθε συμφορή, έμεινε λίγο καιρό κατάκοιτος και παράλυτος και πέθανε από μια δεύτερη συμφορή που τον θρήκε ένα μήνα ακριβώς μετά την πρώτη.

Η μητέρα μου λίγο έλειψε να υποκύψει κι' αυτή στις αλλεπάλληλες αυτές δυστυχίες. Μά' η αγάπη της προς τα παιδιά της, που θά' τ' άφηνε έρημα κι' απροστάτευτα στον κόσμο, της έδωσε δυνάμεις και την εκράτησε στη ζωή.

Καταπνίγοντας τον πόνο της, γιατί αγαπούσε πολύ τον πατέρα μας, προσπάθησε να περισώσει ό,τι μπορούσε ακόμα να σωθεί. Είπε τότε ότι, μετά την πληρωμή όλων των πιστωτών του πατέρα, δεν μάς έμεινε τίποτα άλλο παρά τριάντα χιλιάδες φράγκα μερητά και το κτήμα της Μαζέρ με το εξοχικό του σπιτι.

Το κτήμα αυτό έμεινε ως εκείνη την εποχή ακαλλιέρητο και παραμελημένο. Κάποιος γνωστός μας όμως μεγαλοκτηματίας είπε τότε στη μητέρα μου ότι αν το γινόταν καλή έμετάλλευσι, θά' έδινε ένα εισόδημα που θά' έφτανε για να ζούμε άνετα στην έξοχή.

Η μητέρα μου πήρε άμέσως την απόφασή της και μάς πήρε κι' εγκατασταθήκαμε στη Μαζέρ. Εγώ ήμουν τότε δώδεκα χρόνων, ο αδελφός μου Φίλιππος πέντε και η μικρούλα μου αδελφή, η Έλένη, δυό.

Από τότε διακόψαμε κάθε επικοινωνία με την κοσμητική ζωή κι' άρχισαμε να ζούμε σαν αγρόται... Η μητέρα μου διεύθυνε το κτήμα με τόση ικανότητα, ώστε το τέλος του πρώτου χρόνου, είδε ότι τα εισοδήματα ήταν ακόμα μεγαλύτερα απ' ό,τι τα υπολόγιζε.

Εγώ, όταν εγκατασταθήκαμε στη Μαζέρ, είχα άναγκασιτά να διακόψω τις λαμπρές σπουδές που είχα άρχισει στο Παρίσι.

Μά, όταν η μητέρα μου είδε ότι τα οικονομικά της μέσα της τό επέτρεπαν, μ' έστειλε στο περίφημο εκπαιδευτήριο των «Αδελφών της Αγίας Βεατρίκης», που ήταν κοντά στο κτήμα μας.

Εμείνα εκεί τέσσερα χρόνια κι' έλαβα μία πρώτης τάξεως μόρφωσι.

Όταν τελείωσα τις σπουδές μου, ξαναγύρισα στο κτήμα μας κοντά στη μητέρα μου, την οποία η φροντίδες και οι κόποι την είχαν γεράσει πρόωρα. Ήμουν πεινά μεγάλη, ήμουν κοπέλλα που χτυπούσε τρομερά αυτός ο χρόνος και σκέφτηκα ότι θά' μπορούσα να την αντικαταστήσω στη διεύθυνσι του κτήματος για να μπορέσει να ξεκουραστεί.

Και πραγματικά αυτό έκανα κι' είναι η αλήθεια ότι με τις ειδικές γεωπονικές σπουδές που είχα κάνει, έκτός των άλλων, στο «Εκπαιδευτήριο των Αδελφών της Αγίας Βεατρίκης», μπόρεσα και την αντικατέστησα περίφημα.

Τα εισοδήματά μας, με τη δική μου διεύθυνσι, διπλασιάστηκαν σχεδόν και η φτώχη μου μητέρα ήταν καταβυθισμένη. Το μικρό κεφάλαιο των τριάντα χιλιάδων φράγκων, που μάς είχε μείνει μετά το θάνατο του πατέρα μου και που η μητέρα μου δεν το είχε άγγιξει καθόλου, είχε γίνει πεινά έβδομήντα πέντε χιλιάδες.

— Έχεις τώρα μία μικρή προίκα, αγαπημένη μου Ζερμαίν, μου έλεγε κι' ελπίζω ότι ως την εποχή που θά' παντρευτείς, η προίκα αυτή θά' διπλασιαστεί. Έτσι θά' μπορέσης να πάρης ένα νέο αντάξιο σου...

Εγώ γελοῦσα όταν την άκουγα να μου μιλά για γάμο... Ήταν το μόνο πράγμα που δεν μου περνούσε καθόλου από το μυαλό μου... Νά παντρευτώ ;... Ν' αφήσω την καλή μου μητέρα, τα αγαπημένα μου αδελφία, την ευτυχισμένη ζωή που περνούσα κοντά τους ;

— Όχι, δεν είχα καμμία απολύτως διάθεσι...

Μά' κι' η μητέρα μου ή ίδια με εύρισκε ακόμα πολύ μικρή για γάμο...

Έτσι ζούσα σχεδόν ευτυχισμένη στην έξοχή : έτρεχα απ' το πρωί ως το θράδυ στο κτήμα μας, έκανα υποδείξεις, διεύθυνα την εργασία κι' όταν μου περισσεύαν δυό τρείς ώρες από την εργασία, τις αφιέρωνα στο διάβασμα, που είναι το αγαπημένο μου πάθος.

Ο πατέρας μου μάς είχε αφήσει μία θαυμάσια βιβλιοθήκη κι' έτσι μπορούσα να το ικανοποιώ.

Σχέσεις ελάχιστες είχα. Έκτός από τον έφημεριο της γειτονικής κοινοπόλεως, τον πατέρα Ιάκωβο, έναν θαυμάσιο κληρικό μεγάλης αξίας και μορφώσεως, που μάς επισκεπτόταν κάθε Κυριακή απόγευμα, κι' από τις συζύγους δυό τριών πλουσίων γαιοκτημόνων, που

τά κτήματά τους συνώρευαν με τα δικά μας και που μάς επισκεπτόντουσαν κι' αυτές κάθε τόσο, δεν είχα με κανένα άλλο. Δεν με δυσρεπούσε όμως κανένας αυτός... Άπεναντίας μάλιστα... Είμαι, μια νέα νεοφυλάκιος, ρωμανική μπορώ να πώ, που της άρεσαν περισσότερο οι ρεμβασμοί ή το διάβασμα των άριστων θάλων από την κίνησι και τις ζάλες της κοσμικής ζωής. Άλλες νέες θέβαια έχουν τα αντίθετα ακριβώς στα. Μά' εγώ έτσι είμαι φτιασμένη...

Έκτός των άλλων, είχαμε γείτονα στην έξοχή το μαρκήσιο ντε Φοραίν, στον οποίο άνηκε ή θάλασσα έπαυλις των «Υψηλών Έλάτων», που απέχει από την πόλη χιλιόμετρα απ' το κτήμα μας, μα αυτόν δεν είχα δη ούτε μία φορά από τον καιρό που είχαμε εγκατασταθί στη Μαζέρ. Μά' πώς να τον ίδω, αφού ή έπαυλις του έμεινε όλο σχεδόν το χρόνο κλειστή ; Ο κύριος ιδιοκτήτης της έρχότανε κι' έμεινε καμμία δυο ή τρεις μέρες το χρόνο κι' έπειτα έφευγε πάλι για να πάει στο Παρίσι ή στις άλλες έπαυλεις και στους παραπομπές. Η μαρκησία πάλι, ή οποία στην αρχή τον άποῦσε, πολύ γοητευμένη από τα εξαιρετικά του χαρίσματα — γιατί είναι πραγματικά εξαιρετικός άνθρωπος — αίσθανθηκε τον έρωτά της να σβύνει σιγά σιγά και να παρηγορηθεί, ρίχτηκε με πραγματική μαλακία στην κοσμική ζωή. Λένε μάλιστα, ότι προσπάθησε να τον έρωτα ανάμεσα στους θαυμαστές της, γιατί ήαν γυναίκα αρκετά άραία, μα αυτό δεν θέλω να το λένε. Το θέβαιο, πάντως, είναι, ότι με τον δρόμο που είχαν πάρει τα πράγματα, καθώς μάλιστα οι δυό συζύγοι δεν είχαν άποκτήσει παιδιά, που να τους στήριζε ή οικογένεια, θά' καταλήγαν πολύ σύντομα σέ ταύτιο. Μά' τους χώρισε ο θάνατος. Η μαρκησία είπα έτοιμη, μα παρ' όλη την άδιαθέσι της, θέλησε να πιά μια χειμωνιάτικη νύχτα σέ μια δεξίωσι. Έπαυλις πνευματικά κι' έπειτα από λίγες μέρες πέθανε... Ο μαρκήσιος άπέσυγε να κάνει δεύτερο γάμο, αν και ήαν θέβαισι ότι θά' ξαναπαντρευτεί μία μέρα, γιατί, όπως μου έχει πη άπονελημένος, έχει μεγάλη επιθυμία άποκτήσει παιδί.

Μέρες μέρες μετά την συνουμία μου αυτή με τον πατέρα Ιάκωβο, έμαθα από τον ίδιο πάλι ότι ο μαρκήσιος έλα ρηθί στην έπαυλή του των «Υψηλών Έλάτων» κι' ότι θά' έμεινε ένα δυό μήνες περίπου, γιατί σκόπευε να γράψι ένα καινούργιο βιβλίο.

Τον είδα προγές, έπρόθεσε ο πατέρας Ιάκωβος, και μου τά' ειπε όλ' αυτά ! Το νέο βιβλίο του, όπαις μου άποσπούθηκε θά' είναι μια μεγάλη κριτική για τα καλικά μυθιστόρημα κατά τον τελευταίο αιώνα... Μά' ήαν λίγο στενωχωρημένος, γιατί νόμιζε ότι θά' έβρισκε ή βιβλιοθήκη της έπαυλεως, όλα τα βιβλία, που θά' ήαν χρειαζόντουσαν, για να πάρη στοιγεία για το έργο του. Καθώς μου είπε όμως πολλά απ' τα βιβλία αυτά, έμεινα πολύ έρωτα ή μαρκησία θά' δάνειζε στις βίβλεις της και αυτές, όπως συμβαίνει πάντοτε, προκειμένου πάλι βιβλίων δεν της τά' έπέστρεφαν. Με ρώτησε μάλιστα, αν ήξερα καμμία καλή βιβλιοθήκη στα περίχωρα, απ' την οποία θά' μπορούσε να δανειστή τα βιβλία, που τυχόν θά' του χρειαζοτούν. Έγώ τότε του δέχτηκα τη δική σας...

Καίρι να θέλω, άνασκήρτησα μόλις άκουσα τα λόγια αυτά του έφημεριου.

— Τι δική μας ; ξαναείπα μηχανικά. — Ναι... Μήπως δεν έκανα καλά ; Μήπως δεν θέλετε να το δώσετε για μερικές ήμέρες τα βιβλία που θά' ήαν χρειαζοτούν ; — Ό ! μην άνησυχείς, παιδί μου... Ο μαρκήσιος είναι τζέντλεμαν σ' αυτά τα ζητήματα και θά' σ' άπιστρέψι τα βιβλία που θά' του δανείσετε άθιτα...

— Ό ! πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

— Όχι, πατέρας μου... Δεν θά' ήαν κανένας ποτέ να πιστέψω στις γυναίκες κι' ούτε θά' ήαν άνυσώσετε στη συνείδησί μου. Τις θεωρώ και θά' ήαν θεωρώ πάντοτε ως πολύ κατώτερες από τους άνδρες, που κι' αυτοί κάθε άλλο παρά τέλειοι είναι...

— Όχι, πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

— Όχι, πατέρας μου... Δεν θά' ήαν κανένας ποτέ να πιστέψω στις γυναίκες κι' ούτε θά' ήαν άνυσώσετε στη συνείδησί μου. Τις θεωρώ και θά' ήαν θεωρώ πάντοτε ως πολύ κατώτερες από τους άνδρες, που κι' αυτοί κάθε άλλο παρά τέλειοι είναι...

— Όχι, πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

Μά' σκέψις πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου και ήρξαμε τον πατέρα Ιάκωβο :

— Ο μαρκήσιος ντε Φοραίν ήταν ευτυχής στο γάμο του :

— Ο έφημεριος, χωρίς να διστάσει, μου άπάντησε :

— Όχι. Είχα μαντέψει πώς δεν ήταν καθόλου ευτυχής. Δεν μου είχε πη ποτέ τίποτε, αλλά έπειδή την εποχή που ζούσε ακόμα ή μαρκησία με προσκαλούσε συχνά στον πύργο τους, είχα καταλάβει ότι ή σχέσεις μεταξύ των δυό συζύγων ήσαν σχεδόν ψυχρές. Η μαρκησία ήταν ακριβώς μία κυρία του κόσμου, σαν αυτές που περιγράφει ο μαρκήσιος στο μυθιστόρημά του. Ο κύριος της είχε γίνει, όπως γίνονται οι περισσότεροι άνδρες της άριστοκρατίας μας. Δυό μεγάλα δυνάμει και δυό μεγάλες περιουσίες ένώθηκαν. Και όπως συμβαίνει μ' όλα σχεδόν τα συνουκεία αυτού του είδους, ήαν ένας γάμος άποτυχημένος. Ο μαρκήσιος, άνθρωπος ανώτερος πνευματικά, δεν άργησε ν' αντίληφθι ή ή συζύγος του δεν ήταν ή γυναίκα που είχε όνειρο...

— Η μαρκησία πάλι, ή οποία στην αρχή τον άποῦσε, πολύ γοητευμένη από τα εξαιρετικά του χαρίσματα — γιατί είναι πραγματικά εξαιρετικός άνθρωπος — αίσθανθηκε τον έρωτά της να σβύνει σιγά σιγά και να παρηγορηθεί, ρίχτηκε με πραγματική μαλακία στην κοσμική ζωή. Λένε μάλιστα, ότι προσπάθησε να τον έρωτα ανάμεσα στους θαυμαστές της, γιατί ήαν γυναίκα αρκετά άραία, μα αυτό δεν θέλω να το λένε. Το θέβαιο, πάντως, είναι, ότι με τον δρόμο που είχαν πάρει τα πράγματα, καθώς μάλιστα οι δυό συζύγοι δεν είχαν άποκτήσει παιδιά, που να τους στήριζε ή οικογένεια, θά' καταλήγαν πολύ σύντομα σέ ταύτιο. Μά' τους χώρισε ο θάνατος. Η μαρκησία είπα έτοιμη, μα παρ' όλη την άδιαθέσι της, θέλησε να πιά μια χειμωνιάτικη νύχτα σέ μια δεξίωσι. Έπαυλις πνευματικά κι' έπειτα από λίγες μέρες πέθανε... Ο μαρκήσιος άπέσυγε να κάνει δεύτερο γάμο, αν και ήαν θέβαισι ότι θά' ξαναπαντρευτεί μία μέρα, γιατί, όπως μου έχει πη άπονελημένος, έχει μεγάλη επιθυμία άποκτήσει παιδί.

Μέρες μέρες μετά την συνουμία μου αυτή με τον πατέρα Ιάκωβο, έμαθα από τον ίδιο πάλι ότι ο μαρκήσιος έλα ρηθί στην έπαυλή του των «Υψηλών Έλάτων» κι' ότι θά' έμεινε ένα δυό μήνες περίπου, γιατί σκόπευε να γράψι ένα καινούργιο βιβλίο.

Τον είδα προγές, έπρόθεσε ο πατέρας Ιάκωβος, και μου τά' ειπε όλ' αυτά ! Το νέο βιβλίο του, όπαις μου άποσπούθηκε θά' είναι μια μεγάλη κριτική για τα καλικά μυθιστόρημα κατά τον τελευταίο αιώνα... Μά' ήαν λίγο στενωχωρημένος, γιατί νόμιζε ότι θά' έβρισκε ή βιβλιοθήκη της έπαυλεως, όλα τα βιβλία, που θά' ήαν χρειαζόντουσαν, για να πάρη στοιγεία για το έργο του. Καθώς μου είπε όμως πολλά απ' τα βιβλία αυτά, έμεινα πολύ έρωτα ή μαρκησία θά' δάνειζε στις βίβλεις της και αυτές, όπως συμβαίνει πάντοτε, προκειμένου πάλι βιβλίων δεν της τά' έπέστρεφαν. Με ρώτησε μάλιστα, αν ήξερα καμμία καλή βιβλιοθήκη στα περίχωρα, απ' την οποία θά' μπορούσε να δανειστή τα βιβλία, που τυχόν θά' του χρειαζοτούν. Έγώ τότε του δέχτηκα τη δική σας...

Καίρι να θέλω, άνασκήρτησα μόλις άκουσα τα λόγια αυτά του έφημεριου.

— Τι δική μας ; ξαναείπα μηχανικά. — Ναι... Μήπως δεν έκανα καλά ; Μήπως δεν θέλετε να το δώσετε για μερικές ήμέρες τα βιβλία που θά' ήαν χρειαζοτούν ; — Ό ! μην άνησυχείς, παιδί μου... Ο μαρκήσιος είναι τζέντλεμαν σ' αυτά τα ζητήματα και θά' σ' άπιστρέψι τα βιβλία που θά' του δανείσετε άθιτα...

— Ό ! πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

— Όχι, πατέρας μου... Δεν θά' ήαν κανένας ποτέ να πιστέψω στις γυναίκες κι' ούτε θά' ήαν άνυσώσετε στη συνείδησί μου. Τις θεωρώ και θά' ήαν θεωρώ πάντοτε ως πολύ κατώτερες από τους άνδρες, που κι' αυτοί κάθε άλλο παρά τέλειοι είναι...

— Όχι, πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

— Όχι, πατέρας μου... Δεν θά' ήαν κανένας ποτέ να πιστέψω στις γυναίκες κι' ούτε θά' ήαν άνυσώσετε στη συνείδησί μου. Τις θεωρώ και θά' ήαν θεωρώ πάντοτε ως πολύ κατώτερες από τους άνδρες, που κι' αυτοί κάθε άλλο παρά τέλειοι είναι...

— Όχι, πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

— Όχι, πατέρας μου... Δεν θά' ήαν κανένας ποτέ να πιστέψω στις γυναίκες κι' ούτε θά' ήαν άνυσώσετε στη συνείδησί μου. Τις θεωρώ και θά' ήαν θεωρώ πάντοτε ως πολύ κατώτερες από τους άνδρες, που κι' αυτοί κάθε άλλο παρά τέλειοι είναι...

— Όχι, πατέρας μου, με παρεξηγήσατε... Ίσια ίσια με τη μεγάλη μου ευχαρίστησι θά' δανείσω στον κ. μαρκήσιο τα βιβλία που θά' χρειαζοτούν, γιατί έξω πώς ήτοι τον θαρήθω να γράψι ένα άραίο, ένα άριστοεργητικό ίσως έργο... Άλλά πώς θά' του τά' δώσω, πώς θά' μάθω πού θέλει ;... Θά' μπορούσατε, σείς, πατέρας μου, να τον ρωτήσετε ;...

— Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μου είπε πώς θά' ρηθί ή μεγάλη μου απ' αυτές τις μέρες στο σπίτι σας και με την ευκαιρία αυτή να σας γνωρίσω και προσωπικά. Του ήνω πη τόσο καλά λόγια για σας... Σας έχω παραστήσει σ' αυτόν σαν μία εξαιρετική νέα, όπως και πράγματι είστε...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

επαίνους σας χαμογελώντας περιφρονητικά... Και θά' γελάσει ακόμα περισσότερο εις θάρος μου, όταν θά' με γνωρίσει, όταν θά' δη πώς είμαι μία κοπέλλα άσήμανη και χωρίς κανένα ενδιαφέρον.

— Α ! κόρη μου !... μου είπε ο πατήρ Ιάκωβος. Δεν πρέπει να είναι κανείς τόσο μετριόφρων. Έχεις χαρίσματα σπάνια κι' είμαι θέβαισι ότι ο μαρκήσιος με τη διορατικότητα που τον διακρίνει, θά' τα αντίληφθι και θά' τα εκτιμήσει όσο τους αξίζουν.

Θά' το πιστέψης, αγαπημένη μου, εξαδέλφη ;... Από τη στιγμή εκείνη, ή σκέψις μου δεν μπορούσε ν' άποσπασθί από το μαρκήσιο. Η έπίσκεψί του, την οποία μου είχε προαναγγείλει ο πατέρας Ιάκωβος, με τρόμαξε, χωρίς να ξέρω κι' εγώ την ατία... Την περίμενα σχεδόν μ' άγωνία... Κάθε φορά που άκουγα την έξωπορτα να χτυπά, αίσθανόμουν την καρδιά μου να πάλιλλάλλοκοτα με φόβο... Φανταζόμουν το μαρκήσιο σαν ένα άνδρα με φυσιογνωμία πολύ άσπρη, με δάίμια γεμάτα ειρωνεία και περιφρόνησι, με τόνο σαρκαστικό στη φωνή του...

Έπειδή όμως περάσαν αρκετές ήμέρες, χωρίς να φανή καθόλου, είχα άρχισει να ελπίζω ότι είχε ρηθί ή βίβλιν, που του χρειαζόντουσαν κι' ότι δεν θά' έρχόταν στο σπίτι μας.

Μιά Κυριακή απόγευμα, είχα πάρει τ' αδελφία μου, το Φίλιππο και την Έλένη, να κάνουμε μαζί ένα μικρό περίπατο στην έξοχή, που άπλώνεται γύρω απ' το κτήμα μας.

Αφού προχωρήσαμε αρκετά, άφησα τα παιδιά να παίξουν στον ήλιο κι' εγώ κάθησα στη σκιά ενός δένδρου κι' έβγαλα απ' την τσέπη μου ένα βιβλίο που είχα πάρει μαζί μου και άρχισα να το διαβάω. Ήσαν ή «Έξομολογήσεις» του Ρουσσώ.

Είχα άπορροφηθί απ' το διάβασμα, όταν ξαφνικά άκουσα μία φωνή πίσω μου, να μου λέη :

— Δεν νομίζετε, δεσποινίς, ότι αυτό το βιβλίο είναι λίγο άκατάλληλο για την ήλικία σας ;...

Άφησα άμέσως το βιβλίο μου και πετόχτηκα έπάνω ξαφνιασμένη.

Ένας κύριος πολύ νέος ακόμα, ντυμένος άμωνα, με φυσιογνωμία πολύ άραία κι' εύγενική, είχε πλησιάσει στο μέρος όπου καθόμουν.

Έγινε κατακόκκινη, μόλις άκούσα τα λόγια του. Άστόγος συνήλθα γρήγορα και του άπάντησα :

— Ίσως έχετε δίκιο, κύριε... Κι' εγώ τώρα που προχωρήσα λίγο στο διάβασμα του βιβλίου αυτού, δεν το θρίσκω και τόσο κατάλληλο για μία νέα... Έχει σέ πολλά σημεία μία κυνικότητα που μ' άγανακτεί... Μά' το είχα πάρει στην τύχη απ' τη βιβλιοθήκη μας... Δεν είχα, σας θεβαίνω, ιδέα για το περιεχόμενό του...

Έξαφνα όμως τώπασα. Για ποιο λόγο έβρινα τόσες εξηγήσεις σ' ένα άγνωστο κύριο, σαν να με είχε επιπλήξει και να θέλα ν' άπολογηθώ ;

Εκείνος με κύτταξε με περισσότερη περιέργεια τώρα. Κι' έξαφνα χαμογέλασε και μου είπε :

— Αν ο καλός μου φίλος, ο πατήρ Ιάκωβος, σας έβλεπε μ' αυτό το βιβλίο στο χέρι, άσφαλώς θά' γινόταν έξω φρενών μαζί σας... Αυτοί οι κληρικοί, βλέπετε, δεν χανεύουν καθόλου τον καμμένο το Ρουσσώ...

— Δεν φαντάζομαι πώς ο πατέρας Ιάκωβος θά' θύμωνε, αν έβλεπε το βιβλίο αυτό στα χέρια μου, γιατί με έβρει και έβρει επίσης πώς δεν μπορεί να μ' έπηρέασε κάθε βιβλίο που διαβάζω... Μου έχει δώσει κάθε έλευθερία στα διαβάσματά μου και συζητώ μαζί του συχνά σχετικώς με τα διάφορα βιβλία που διαβάω...

Μία λαμπή φάνηκε στα μάτια του άγνωστου κυρίου, ο οποίος με κύτταξε ακόμα πιο προσεχτικά από πριν και είπε :

— Α ! μά' τότε θά' είσθε ή δεσποινίς Άννα ντε Ροζάλ, ή νέα για την οποία ο πατέρας Ιάκωβος, μου είπε ένα τόσο καλά λόγια... Έτσι θά' είναι ;

— Μάλιστα, κύριε, του άπάντησα. Μά' σείς ποιος είσθε ;

Η σκέψις μου δεν πήγε καθόλου εκείνη τη στιγμή σ' ο μαρκήσιο ντε Φοραίν. Ο νέος κύριος, που είχα μπροστά μου, δεν έμοιαζε καθόλου με την εικόνα του μαρκησιού που είχα πλάσει με τη φαντασία μου.

Γι' αυτό ξαφνιάστηκα πολύ όταν τον άκουσα να μου λέη :

— Είμαι ο μαρκήσιος Πιέρ ντε Φοραίν. Και ακριβώς, δεσποινίς, έρχόμουν στο σπίτι σας για να έβλεπα τη βιβλιοθήκη σας και να σας παρακαλούσα να μου δανείσετε μερικά βιβλία, που χρειαζόμαι για λίγο...

— Τι λέτε, πατέρας μου ; φώναξε ξαφνιασμένη. Τοῦ μίλατε για μένα ; Κι' αυτός άσφαλώς θά' άκουγε τοῦς λόγους ;

— Όχι, πατέρας μου... Δεν θά' ήαν κανένας ποτέ να πιστέψω στις γυναίκες κι' ούτε θά' ήαν άνυσώσετε στη συνείδησί μου. Τις θεωρώ και θά' ήαν θεωρώ πάντοτε ως πολύ κατώτερες από τους άνδρες, που κι' αυτοί κάθε άλλο παρά τέλειοι είναι...

καρρό. Θά σ'α μιλήσε θέβαια ο πάτερ 'Ιάκωβος σχετικώς.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε, του απάντησα. Πηγαίνουμε αμέσως.

— Μά, ξεσποινίς, διαμαρτυρήθηκε εκείνος, δεν θέλω να σ'α καταστρέψω τον περίπατό σου. 'Ας τ'ο άναθάλουμε για άλλη ημέρα...

— "Οχι, κύριε, του είπα. Πιθανόν τ'α θιβλία που θέλετε να σ'α χρειάζονται αμέσως. 'Εξ άλλου είναι ώρα πειά να γυρίσωμε...

— "Όπως θέλετε, δεσποινίς...

Καί αφού φόρεσα τον κούκο μου που τ'ον είχα αποθέσει στην χλόη, φώναξα τ'α αδελφία μου που έπαίζαν λίγο πιο πέρα.

— Είναι οι αδελφοί σου ; με ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Μάλιστα, κύριε...

— Πολύ χαριτωμένα παιδάκια... Σ'α μοιάζουν !...

Τ'α παιδιά τράβηξαν μπροστά κι' εγώ κι' ο μαρκήσιος ακολουθήσαμε από πίσω. Είναι αλήθεια π'ως τ'α είχα χαμένα λίγο με την απροσδόκητη αυτή συνάντησι, μά ο μαρκήσιος δεν ήταν καθόλου αυτός που φανταζόμουν. 'Ηταν τόσο απλός στους τρόπους, τόσο φυσικός στην όμιλία του, ώστε σ'ε λίγο, του μιλούσα με την ίδια άνεσι με την οποία συνηθίζα να μιλάω και στον πατέρα 'Ιάκωβο.

Κ' είναι η αλήθεια ότι η κουθέντα του μου άρεσε εξαιρετικά. Είχε κάτι από την γοητεία του ύφους του μυθιστορηματός του, μολοντί και σ' αυτήν—όπως άκριθώς και στο μυθιστόρημά του — ξεχώριζα έναν ελαφρό τόνο ειρωνείας.

Με τη συζήτησι, φτάσαμε στο σπίτι χωρίς να τ'ο καταλάβω. 'Η μητέρα μου έλειπε —είχε πάει να επισκεφθ' κάποιον φίλη της που κατοικούσε κοντά μας—κι' αδηγήνησα τ'ο μαρκήσιο κατ' ευθείαν στη θιβλιοθήκη.

'Ο μαρκήσιος, αφού κύτταξε με βλέμματα «ειδικο» τ'α αλλεπάλληλα ράφια που έφταναν ως τ'ο ταβάνι κι' έπιασαν και τις τέσσερες πλευρές του δωματίου, γύρισε π'ρός έμένα και μου είπε :

— Μά έχετε έδω πραγματικούς θησαυρούς. 'Η γυναίκες θέβαια δεν χωνεύουν και πολύ τ'α θιβλία... 'Αλλά σεις, όπως μου είπε ο πατήρ 'Ιάκωβος και όπως άντελήφθην και μόνος μου, αποτελείτε ίσως εξαίρεσι...

Τ'α τελευταία του λόγια που τ'άπε με κάποιον σαρκασμό μ' έκαναν ν' άγανακτήσω, όπως είχα άγανακτήσει, όταν διάβαζα τ'ο μυθιστόρημά του, σ'ε πολλά σημεία του.

Δεν μπόρεσα να κρατηθ'ο και κοκκινίζοντας του είπα :

— Φαίνεται, κύριε μαρκήσιε, π'ως έχετε πολύ κακή ιδέα για τις γυναίκες.

'Εκείνος με κύτταξε παραξευμεμένος και μου είπε :

— "Αν είχατε διαβάσει κανένα απ' τ'α θιβλία μου θά θέλαπε τι ιδέα έχω για τις γυναίκες.

— Ναί, έχω διαβάσει ένα μυθιστόρημά σου, την «Πρώτη Ζωή». Μου τ'ο έδωσε ο πατήρ 'Ιάκωβος.

'Ο μαρκήσιος γέλασε και είπε :

— Είμαι θέβαιος ότι ο πατήρ 'Ιάκωβος σ'α έδωσε την «Πρώτη Ζωή» γιατί είν' ένα απ' τ'α πρώτα μου έργα κι' έχω ακόμα σ' αυτό κάποιες επιφυλάξεις για τις γυναίκες. Την εποχή που την έγραψα δεν τις είχα γνωρίσει άκόμα καλά κι' έλπιζα π'ως ίσως μιά μέρα συναντήσω στη ζωή μου την άνωτερη, την ξεχωριστή γυναίκα... Μά από τότε πέρασαν δεκαπέντε χρόνια κι' όχι μόνο δεν την συνάντησα πουθενά, αλλά και μπόρεσα να ψυχολογήσω όσες γυναίκες γνώρισα—και γνώρισα άπειρες—και να δ'ω πόσο κατώτερα πλάσματα είναι... "Αν είχατε διαβάσει τ'α μεταγενέστερα έργα μου και π'ο πάντων αυτά που έγραψα κατά τ'α τελευταία χρόνια, θά θέλαπε ότι έχω για τις γυναίκες τη χειρότερη ιδέα...

'Η άγανάκτησι που αισθάνθηκα άκούοντας τον να μιλά έτσι, θά ζωγραφίστηκε χωρίς άλλο στο πρόσωπό μου, γιατί ο μαρκήσιος σάπασε αμέσως. Με κύτταξε με καλωσύνη —ναί, υπήρχε πολλή καλωσύνη στο βλέμμα του εκείνο— και μου είπε με φωνή γλυκεία :

— Συγγνώμη, δεσποινίς, που σ'α μιλάω έτσι για τις γυναίκες, αφού και σεις είστε γυναίκα... "Αλλά θά τ'ο πιστέψετε ; Δεν έχω καθόλου την εντύπωσι αυτή... Ναί, δεν έχω την εντύπωσι στο ότι μιλάω σ'ε μιά γυναίκα σαν τις άλλες... Δεν ξέρω κι' εγώ σ'ε τι να τ'ο αποδώσω αυτό... 'Ισως στο ότι είστε ένα νεαρό κορίτσι... και ένα κορίτσι δεν είναι άκόμα γυναίκα...

Τ'α λόγια αυτά του μαρκησιού έκαναν την άγανάκτησί μου να διαλυθ'.

— Δεν ξέρω θέβαια τ'ον κόσμο σαν και σ'α, που πάντ'α κι' ούτε έχω την παρατηρητικότητα σας να άντιληψ'ι σας, και την κρίσι σας... Δεν θέλω καθόλου να υπερασπίσω τις όμορφους μου... 'Ισως μάλιστα περισσότερες να είναι έτσι όπως τις περιγράφετε τ'α θιβλία σας... Μά αυτό δ'ε άποκλείει την ύπαρξι και ξαιρετικών γυναικών. Δεν θέλω να σ'α μιλήσω για τις μεγάλες ποιήτριες, ούτε για τις μεγάλες στήμονες... Αυτές είναι ίσως φαινόμενα της ύστερας ξαιρετικά... Μά θά σ'α μιλήσω για τις άγνωστες, τις ξαιρετικές γυναίκες, για τις άφαντες ήρωίδες της θημερινής ζωής, για τις γυναίκες, που άφοσιωμένες στους δικούς τους και θυσιάζονται γι' αυτούς...

Ξέρω ποιός είναι ο ύψλότερος προορισμός τ'ου δρόμο, μά μου φαίνεται ότι ο ύψλότερος προορισμός της γυναίκας είναι η άφοσίωσι κι' η αυτοθυσία.

'Ο μαρκήσιος με άκουγε με προσοχή και έπειτα λειώσα μου είπε με μεγάλη σοβαρότητα :

— "Ισως να έχετε δικρη, δεσποινίς... Μά να είμαι ειλικρινής, θά σ'α πω ότι δεν με πείσαστε καθόλου. Για να πεισθ'ο μου χρειάζεται να γνωρίσω μια ειλικρινή γυναίκα... Και τη γυναίκα αυτή δεν τη δ'ω άκόμα, όπως σ'α είπα και π'ριν... Θά είμαι δυνατός εύτυχής αν την θ'ω στο μέλλον...

Μου έκανε εντύπωσι ο τόνος της φωνής τ'ου πατ'ου, καθώς και τ'ο επίμονο βλέμμα που ποίησε επάνω μου, ενώ έλεγε τ'α τελευταία αυτά λόγια.

"Επειτα έλλαξε θέμα συζητήσεως κι' άρχισε να μιλά για τ'α έργα τ'α οποία ήθελε να τ'ο δει. Τ'ον έσήθησα να τ'α θ'ω κι' όταν θ'ήκαμε και τ'ο τελευταίο, του είπα :

— Θά σ'α τ'α κάνω ένα δέμα και θά σ'α τ'ο άβριο τ'ο π'ρω μ' έναν άνθ'ωπο τ'ο κτήμας.

— "Ω, μην υποβλήθ'ε στην ενόχλησι αυτή, κύριε... Θά σ'α στείλω εγώ τ'ον υπηρέτη μου και τ'ο π'ρω...

'Η ώρα είχε περάσει κι' ο μαρκήσιος έτοιμάζε να φύγη, όταν έξαφνα γύρισε η μητέρα μου. Έπει τις συστάσεις και η μητέρα μου φάνηκε έλασμένη από την γνωριμία του.

— "Επιτέλους, του είπα γνωρίζομαστε έπειτ'α σ'α χρόνια, που είμαστε γείτονες... 'Ελπίζω τ'α θά θλεπώμαστε συχνά...

— "Ασφαλώς, απάντησε ο μαρκήσιος. Θά τ'ο ρούσα τιμή μου αν μου επιτρέπατε, κυρία μου, να χωμαι να σ'α βλέπω κάθε τόσο.

— Τι γοητευτικός άνθ'ωπος ! μου έλεγε άγνωστα η μητέρα μου, όταν ο μαρκήσιος έφυγε. Στο σπίτι στην κουθέντα του, στην παραμικρή χειρονομία φαίνεται ο άληθινός ευπατρίδης, ο τέλειος τίμιος φάν...

Την άλλη μέρα, τ'ο π'ρωί, ήρθε στο σπίτι μια υπηρέτης του μαρκησιού για να πάρη τ'α θιβλία. Φερε μαζί του και δυό θαυμάσιες ανθοδέσμες, τ'ο ποιές έστ'ελνε ο κύριος του, μιά για τη μητέρα μου και μιά για μένα.

'Η λεπτότης αυτή του μαρκησιού, μου έκανε π'ωσι, αν και θά έπρεπε να την περιμένο από θ'ο άνθ'ωπο τόσο τ'ζέντλεμαν, όπως αυτός. "Όσο για τη μητέρα μου, αυτή ήταν πειά ξετρελλαμένη μαζί του.

— Δεν σου έλεγα π'ως είναι άληθινός ευπατρίδης μου επανελάμβανε κάθε στιγμή.

Πέρασαν δυό τρεις μέρες. Τ'ο Σάββατο είχα πάει π'ος πάντα με τ'ο άμαράκι μας, να κάμω μερικά πελάκια τ'ης έβδομάδος στη γειτονική καμώπολι.

"Όταν γύρισα στο σπίτι, κόντευε πειά να θ'αφθ'ε Μπήκα μέσα και εξαφνίστηκα πολύ βλέποντας στο λονάκι τ'ον πατήρ 'Ιάκωβο να κουβεντιάζη με τη γυναίκα μου. 'Ο πατήρ 'Ιάκωβος μ'ας έργαζότανε πάντα Κυριακές τ'ο άπογεύματα και η απροσδόκητη αυτή συνάντησι σκεψ'ι του μ' έβαλε σ'ε περιέργεια. Δεν μπορούσα να είχα ρθ'ι έτσι, χωρίς λόγο. Τι να ήθελε τάχα ;

Μόλις με είδαν να μπαίνω μέσα, σηκώθηκαν βέντα τους. "Επειτα, ο πατήρ 'Ιάκωβος, σηκώθηκε π'ρος έμένα και πιάνοντάς μου τ'α χέρια, μου έλεγε :

— "Ηθελα να σου μιλήσω, γιατί ο τόνος της φωνής τ'ου σου μιλούσε μ'ε άπορία, γιατί ο τόνος της φωνής τ'ου σου μιλούσε μ'ε άπορία, γιατί ο τόνος της φωνής τ'ου σου μιλούσε μ'ε άπορία...

— Τι συμβαίνει ; τ'ον ρώτησα.

— Θά τ'ο μάθετε αμέσως. Πηγαίνετε π'οτα να σ'α π'ω...

Σ'ε λίγη ώρα ξαναγύρισα. 'Η μητέρα μου τότε μου είπε :

— "Άκουσε προσεχτικά, "Αννα, τί θά σου π'η, ο πάτερ 'Ιάκωβος. "Από την απάντησι που θά τ'ο δώσης, εξαρτάται τ'ο μέλλον σου. 'Ο Θεός σ'α σ'ε φωτίση !...

'Η περιέργεια μου, έπειτ' από τ'α λόγια αυτά είχε π'σσει στο κατακόρυφο. Γι' αυτό μόλις η μητέρα μου έλεγε έξω κι' έμεινα μόνη με τ'ον πατήρ 'Ιάκωβο, γύρισα και του είπα μ' άνηπομονηρία :

— Πάτερ μου, σ'α άκούω...

'Ο έφημέριος με κύτταξε με τ'α γλυκά του μάτια και μου είπε :

— Κύρη μου, είμαι έπιφορτισμένος να σου κάμω μιά πρότασι γάμου...

Μόλις άκουσα τ'α λόγια αυτά άναπήδησα :

— Πρότασι γάμου ! Ξαναείπα κατάπληκτη. Μά, ξέρετε, πάτερ μου, ότι δεν έχω άκόμα κανένα σκοπό να παντρευθ'ο... Καί ποιός με θέλει για σύζυγό του ;

— 'Ο ιερέας με κύτταξε μέσα στα μάτια και μου άπάντησε :

— 'Ο μαρκήσιος ντ'ε Φοραίν !... 'Η κατάλληλ'ι μου ήταν τόση, ώστε έμεινα για λίγες στιγμές άκηρη. Δεν μπορούσα ν' άρθρωσω ούτε λέξι. Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι αυτός που με ζητούσε σ'ε γάμο ήταν ο μαρκήσιος.

— 'Ο μαρκήσιος ντ'ε Φοραίν !

Κατάλαβα έπειτα από μερικές στιγμές. Καί τι τ'ο άπάντησατε, πάτερ μου... "Ότι δεν σκοπεύω να παντρευθ'ο άκόμη, θέβαια...

— "Οχι, δεν τ'ο έδωσα αυτή την απάντησι. Δεν μπορούσα να τ'ο άπαντήσω έτσι, π'ριν άκόμα παραλευθ'ω τη μητέρα σου και τ'α άλλα πρό όλίγου, που έδωσε σ'ε θ'ο υψλίστο της συγκατάθεσί της. Καί δεν έχει άδικο. 'Ο μαρκήσιος είναι ένας άνδρας τίμιος...

...και θά προσπαθήση να κάμη εύτυχισμένη τη σύζυγό του...

— "Ωί όχι !... Δεν είναι δυνατό αυτό... Π'ως μπορώ ν' αφήσω τη μητέρα τ'ωρα άκριθώς, που άρχισα να την άνακουφίζω άναλαμ-βοντας τη διεύθυνσι τ'ου κτήματός μας. Πρέπει ν' άρχίσω πάλι τ'ε έργάτα...

— "Μην άνησυχής γι' αυτό... 'Ο μαρκήσιος, ο όποιος έμαθε τ'α πάντα από μένα, μου είπε ότι θά άνακουφίσει αυτός τ'ο κτήμα σας άνα τ'εκατό χιλιάδων φράγκων τ'ο χρόνο. Μου φαίνεται δ'ε ότι τ'ο έμμέμα σας είναι μικρότερο από τ'ο ποσό αυτό. "Ετσι η μητέρα σου δεν θ' άναγκασθ'ι να έρ-γασθ'ι...

Κατάλαβα αμέσως την εύγενη πρόθεσι τ'ου μαρκησιού. "Ηθελε με τ'ον τρόπο αυτό να έξασφαλίσ'ε ένα πλούσιο εισόδημα στη μητέρα μου και σ'ε αδελφία μου, γιατί πραγματικά τ'ο κτήμα μου δεν απέδιδε ούτε πενήντα χιλιάδες φράγκα τ'ο χρόνο. 'Η γενναία καλοσύνη του αυτή με συγκίνησε...

— Μά π'ως, ρώτησα, ο μαρκήσιος με θέλει για γυναίκα του, άκόμα δ'ε με ξέρει παρά ελάχιστα ;

— 'Η λίγη ώρα που σ'ε γνώρισε και δ'α τ'ο έχω π'η για σένα τ'ον έκαναν να πάρη την άπόφασή του. "Όπως σου είπα και άλλες φορές τ'ο άνειρο τ'ου μαρκησιού είν'ε ν' άποκτήσ'ε παιδί. Δεν παντρεύτηκε όμως ως τ'ώρα γιατί δεν ήθελε να πάρη σύζυγο μιά γυναίκα τ'ων σαλονιών, όπως

λέει ο ίδιος. "Ηθελε να θ'ω μιά γυναίκα σοβαρή, μορφωμένη, καλή, που να έχη πλήρη επίγνωσι τ'ων καθηκόντων της ως μητέρας και ως συζύγου. Καί αυτή τη γυναίκα νομίζει π'ως θά τη θ'ω σ'ε σένα.

— Μά δεν μ' άγαπάει... ούτε κι' εγώ τ'ον άγαπώ... Π'ως μπορώ λοιπόν ν' αφήσω τ'ους άνθ'ωπους που μ' άγαπούνε και να πάρω ένα σύζυγο με τ'ον όποιο δεν θά με συνδέη κανένα αίσθημα ;...

— Πές μου, κύρη μου "Αννα, με ειλικρίνεια, μου είπε ο ιερέας, π'ες μου, αφού ρωτήσης πρώτα την καρδιά σου : Αισθάνεσαι ότι δεν θά μ'ορέσης να τ'ον άγαπήσης στο μέλλον ;...

"Εμεινα μιά στιγμή σκεπτική κι' έπειτα τ'ο άπάντησα :

— "Οχι, πάτερ μου. Θά σ'α έλεγα ψέμματα αν σ'α θεβαίωνα για τ'ο αντίθετο... "Απεναντίας αισθάνομαι ότι θά μπορούσα να τ'ον άγαπήσω και πολύ μάλιστα, αν εύρισκα και σ' αυτόν λίγη... στοργή...

— Τη στοργή του θά την έχης... Αυτό μου τ'ο είπε ο ίδιος... "Όσο για τ'ον έρωτα... αυτό πειά είναι ζήτημα πιο στενής γνωριμίας, χρόνου και δεν μπορεί να έξουσιάζη κανείς την καρδιά του... Σ'ο έπαναλαμβάνω τ'α λόγια τ'ου μαρκησιού... θέλεις λοιπόν να γίνης μαρκησις ντ'ε Φοραίν ;...

— Πάτερ μου, μη μου ζητάτε σ'ας παρακαλώ, να σ'α έλεγα ψέμματα, πάτερ μου... "Αφήστε με να σκεφθ'ο ως άβριο... 'Η πρότασις τ'ου μαρκησιού με τιμά πολύ... "Εκτός τ'ων άλλων, εξασφαλίζει τ'ο μέλλον στους δικούς μου... Μά δεν μπορώ ούτε να τη δεχθ'ω, ούτε να την άπορίσω έτσι, χωρίς να σκεφθ'ο καθόλου... Δόστε μου είκοσιτέσσερες ώρες προθεσμία κι' άβριο τ'ο άπόγευμα, που θά ρθ'η να μ'ας κάνετε την τακτική σας κυριακάτικη επίσκεψι, θά σ'α άπαντήσω...

— "Όπως θέλεις, παιδί μου. "Όταν ο έφημέριος έφυγε, πήγα και θ'ήκα τη μητέρα μου στην κάμαρή της. "Εκείνη μόλις με είδε, ρίχτηκε στην άγκυλιά μου πλημμυρισμένη από χαρά και μου είπε :

— "Ωί τί εύτυχία ! Τί άφάνισα στη εύτυχία !... "Όσο σκέφτομαι π'ως θά γίνης η μαρκησις ντ'ε Φοραίν, μου έρχεται να τρελλαθ'ο απ' την χαρά μου... Λοιπόν, δέχτηκες ;

"Η χαρά εκείνη της μητέρας μου μ' άναστάτωσε... Σκέφτηκα π'οσο δυστυχισμένη θά την έκανα αν δεν δεχόμουν την πρότασι τ'ου μαρκησιού.

— "Θ άπαντήσω άβριο στον πάτερ 'Ιάκωβο, της είπα. Θέλω να σκεφθ'ο ως τότε...

— Να σκεφθ'ε ; Έκαμε η μητέρα μου παραξευμεμένη. Για τ'ο λόγο ; 'Ο μαρκήσιος είναι ο τίμιος σύζυγός, τ'ο θασιλόπουλό τ'ο παραμυθιστό...

"Όλη τη νύχτα την πέρασα άσπ'η, σκεπτόμουν, βασάζα τ'ο μυαλό μου, ζύγισα τ'α υπέρ και τ'α κατά, μά η αλήθεια είναι ότι ξεμυρώθηκα χωρίς να έχω πάρει κανένα άπόφασι. Ντύθηκα και πήγα στην εκκλησία, άποφασισμένη να προσευχηθ'ο και να παρακαλέσω τ'ο Θεό να με φωτίση...

Και πραγματικά, όταν τελείωσε η λειτουργία, είχα πάρει την άπόφασή μου : Θά δεχόμουν να γίνω σύζυγος τ'ου μαρκησιού.

Είχα σκεφθ'ε ότι ήταν κι' αυτό

Οί γάμοι μας έγιναν στο παρεκκλήσιο του πύργου

τὸ μιά θυσία, μιά μικρά ἀσήμαντη θυσία πού τὴν ἔκανα πρὸς χάριν τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία θὰ περνοῦσε ἔτσι εὐτυχισμένα καὶ γαλήνια γηραιά της καὶ πρὸς χάριν τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν ὁποίων ἐξασφάλιζα τὸ μέλλον μὲ τὸ γάμο μου... "Ἄν δὲν ἔκανα τώρα μιά τόσο μικρὴ θυσία πρὸς χάριν τῶν ἄλλων, ἔπρεπε νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου ἀνίκανον γιὰ τις μεγάλες θυσίες κι' αὐταπαρνήσεις...

"Εφυγα ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἀνακουφισμένη, μὲ τὴν καρδιά μου ἥσυχη. Τὸ ἀπόγευμα ἔδωσα τὴν καταφατική μου ἀπάντησι στὸν πατέρα 'Ιάκωβο.

"Ἡ μητέρα μου ἔπλεε πειὰ σὲ μεγάλη εὐτυχία... Μὲ φιλοῦσε διαρκῶς καὶ μὲ φώναζε : «Μικρὴ μου μαρκησία».

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μαρκήσιος μᾶς ἔκανε τὴν πρώτη του ἐπίσκεψι ὡς μηστήρ. Μοῦ ἔφερε ὠραία λουλούδια καὶ μοῦ πρόσφερε ἕνα θαυμάσιο δαχτυλίδι. Συμφώνησε μὲ τὴν μητέρα μου νὰ γίνουν οἱ γάμοι μᾶς σὲ εἰκοσι μέρες στὸ παρεκκλήσιο τῆς ἐπαύλεως τῶν «Υψηλῶν Ἑλάτων» σ' ἕνα στενότερο κύκλο τῶν καλεσμένων.

"Ἐν τῷ μεταξύ θὰ συνάδευε τὴ μητέρα μου καὶ μένα σ' ἕνα μικρὸ ταξίδι στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παραγγείλω τις τουαλέτες μου.

"Ὅλα γίνηκαν ὅπως κανόνιστηκαν ἐκ τῶν προτέρων. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μνηστείας μας, ὁ Πιέρ ἦταν ὁ ἀψογὸς καὶ ἀνεπιλήπτος τζέντλεμαν. Μὲ περιέβαλλε μὲ ὅλες τις φροντίδες καὶ προλάβαινε κάθε μου ἐπιθυμία. Μοῦ ἔκανε θαυμάσια ἡγεμονικά δῶρα... Στὸ Παρίσι, μὲ παρουσίασε στὰ λαμπρότερα σαλόνια καὶ μὲ πήγε στὶς πρεμιέρες τῶν μεγάλων θεάτρων καὶ στὴ συναιμία... Καὶ φαίνεται ὅτι παντοῦ ἔκανα ἐντύπωσι γιὰτὶ ἔβλεπα τὸ μαρκήσιο νὰ μὲ παρουσιάζῃ μὲ κάποια περηφάνεια στοὺς γνωστούς του.

Ξαναγυρίσαμε τέλος στὸν τόπον μᾶς κι' ἔγιναν οἱ γάμοι μᾶς, τοὺς ὁποίους εὐλόγησε ὁ πατήρ 'Ιάκωβος.

Καὶ νὰ τώρα ἡ μαρκησία ντὲ Φοραίν, πυργοδέσποινα τῶν «Υψηλῶν Ἑλάτων».

"Ἐπειτ' ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη... Δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγαπημένη μου Ζερμαίν ;

Καὶ ὅμως, δὲν εἶμαι... Ὁ μαρκήσιος εἶναι πάντοτε περιποιητικός, στοργικὸς καὶ γλυκὺς μπορῶ νὰ πῶ ἀπέναντί μου... Μὰ στοὺς τρόπους του στὴν κουθέντα του δὲν διακρίνω καθόλου τὸ θερμὸ ἐκεῖνο τὸν πρὸς διδὲ ἕνα βαθύ αἶσθημα τῆς καρδίας... Εἶναι ὄρες μάλιστα πού σκέφτομαι ὅτι, τέλειος τζέντλεμαν καθὼς εἶναι ὅπως φέρεται καὶ σὲ μένα θὰ φερόταν καὶ σ' ὁποιαδήποτε ἄλλη γυναῖκα...

Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ἀρχίζω νὰ τὸν ἀγαπῶ... Ναί, αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάει παράδοξα κάθε φορὰ πού τὸν βλέπω, κάθε φορὰ πού μοῦ μιλάει...

Μὰ ἀρκετὰ σὲ κούρασα, ἀγαπημένη μου Ζερμαίν, γράφοντας σου ὁλόκληρο μυθιστόρημα... Περιμένω νὰ μοῦ γράψης καὶ σὺ τὰ δικά σου νέα καὶ σὲ φίλδ τρυφερά.

Ἡ ἐξαδέλφη σου
ANNA ΝΤΕ ΦΑΡΑΙΝ

«Ἐπαυλὶς Ὑψηλῶν Ἑλάτων», 15 Αὐγούστου.

Ἀγαπημένη μου Ζερμαίν,

Μὲ συγχωρεῖς πού ἀργήσα πολλὴ νὰ σοῦ ἀπαντήσω στὴν ἐπιστολή σου, μὰ δὲν θὰ μὲ πιστέψης ἂν σοῦ πῶ ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν μοῦ ἔμεινε οὔτε μιά στιγμὴ ἐλευθερίας. Εἶχα ἕνα σωρὸ ξένους στὴν ἐπαυλὶ καὶ τὰ καθήκοντά μου ὡς οἰκοδεσπότης μοῦ ἀπασχολοῦσαν ὅλες μου τίς ὥρες. Στὴν ἀρχὴ μὲ τρόμαζε ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε νὰ περιποιηθῶ ὅλον αὐτὸ τὸν ἀριστοκρατικὸ κόσμο καὶ φοβόμουν πολὺ μήπως γίνω γελοία. Ἐξέφρασα μάλιστα τοὺς φόβους μου αὐτοὺς στὸ σύζυγό μου. Μὰ ἐκεῖνος γέλασε καὶ μοῦ εἶπε :

— "Ὡ ! εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἐκπληρώσης θαυμάσια τὸ ρόλο σου ὡς οἰκοδεσποίνης. Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ ἄλλωστε...

Καί, πραγματικά, μὲ βοήθησε τόσο ὥστε τὰ κατὰφρα μιά χαρά. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ πολυθρόνοι ξένοι, ὅλες αὐτὲς ἡ συντροφίες μ' ἐπλητταν τρομερά κ' εἶμαι εὐτυχισμένη πού ἔμεινα πάλι μόνη μὲ τὸ σύζυγό μου... Μὰ κι' αὐτὸς δὲν φαίνεται καθόλου δυσανεκτήσιμος. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἡμέρα μοῦ εἶπε :

— Ἐπὶ τέλους μόνον !.

Καὶ μὲ κύτταξε παράδοξα. Ἐπειτα ἐπρόσθεσε σοβαρά :

— Δὲν θέλω νὰ σὲ κολακεύσω, Ἄννα, ἀλλὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ πού εἶχαμε ἐδῶ τόσες καὶ τόσες κυρίες, τίς συνέκρινα μαζὶ σου... Καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶσαι χίλιες φορές καλύτερα ἀπ' αὐτὲς... Μοῦ φαίνεται ὅτι θρῆκα σὲ σένα τὴν ἐξαίρετη γυ

ναῖκα...

Καθὼς πρόσφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, μοῦ ἔβλεπα πὼς διέκρινε μιά εἰρωνική ἔκφρασι στὴ φωνή του.

— Μὲ κοροιδεύεις, Πιέρ ; τοῦ εἶπα.

— Ὁχι, καθόλου, ἀγαπητή μου. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ κοροιδέω...

Καὶ χαϊδεύοντας τὸ κεφάλι τοῦ μεγάλου σκύλου ἦταν ἑξαπλωμένος πλάι του, ἐπρόσθεσε :

— Θὰ ἤθελες, Ἄννα, νὰ μὲ βοηθήσῃς στὴν ἀντιγραφή τοῦ τελευταίου ἔργου μου, τώρα πού ἔχουμε ἥσυχον...

— "Ὡ ! εὐχαρίστως, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησα. Ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ μ' εὐχαρίστη ἐξαιρετικά...

— Δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ σὲ κανένα. Ἐμπερὸς σεσ παραπομπὲς καὶ τόσες διορθώσεις ὥστε φοβόμουν μήπως μοῦ τὰ θαλασσοποιήσουν... Ἐοῦ ὅμως ἔλασε καὶ διαβάζεις καλὰ τὰ χειρόγραφα μου... Ἐγὼ θὰ διαλέξω τὰ τελευταῖα χειρόγραφα κι' ἐοῦ θ' ἀντιγράψω τὰ πρῶτα.

Τὴν ἴδια μέρα κίολας ἀρχίσαμε τὴν ἐργασία. Τὸ ἔργο τοῦ συζύγου μου εἶν' ἕνα μυθιστόρημα πού ἔχει δώσει ἀκόμα τίτλο. Καθὼς πῆρα τὰ πρῶτα χειρόγραφα καὶ τοὺς ἔριξα μιά ματιά, ἐξαπλάκηκα πᾶντας στὴ δεύτερη σελίδα τὴν ἀφιέρωσι : «Στὴν ἀγαπημένη μου Ζερμαίν».

Ἀφιέρωνε τὸ ἔργο του σὲ μένα... Αὐτὸ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Τὸν εὐχαρίστησα ἑλαφρὰ συγκινημένη...

— Μὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ ἀφιέρωσω, μοῦ ἀπάντησε κεῖνος πολὺ σοβαρά. Καθὼς θὰ δῆς σὲ πολλὰ σημεία τοῦ μυθιστορήματος ὑπάρχει ἡ ἐπίδρασις πού ἔκανα σὲ μένα κατὰ τὸ διάστημα πού ἤμασταν παντρεμένοι.

Γεμάτη περιέργεια, ἀρχίσα νὰ διαβάζω τὰ πρῶτα χειρόγραφα τοῦ μυθιστορήματος... Καὶ ὅσο προχωροῦσα, τόσο ἡ ἐκπληξί μου μεγάλωνε... Ὁ σύζυγός μου ὄχι μόνον δὲν μιλοῦσε πειὰ σκληρὰ γιὰ τις γυναῖκες, μόνον ἔδειχνε κάποια ἐπιεικεία πρὸς αὐτὲς, ἀλλὰ καὶ πολλά σημεία ἀνεγνώριζε προτερήματα καὶ ἀντιπερὶς ῥετὲς σ' αὐτὲς...

— Μὰ γιὰτὶ αὐτὴ ἡ μεταβολή ; τὸν ρώτησα.

— Σὰς εἶπα, ἀγαπητή μου, ὅτι ὀφείλεται σὲ αὐτὴν ἐπίδρασί σας...

Καὶ μὲ κύτταξε μὲ μιά παράδοξη λάμψι στὰ μάτια καὶ μιά λάμψι πού τὴν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ.

Μὰ ἀμέσως τὸ βλέμμα του πῆρε μιά εἰρωνική μὲ τὴν γυναικίνη ἔκφρασι.

— Δὲν μὲ πιστεύετε ; μοῦ εἶπε.

Δὲν ξέρω τί μ' ἐσπρώξε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσω :

— "Ὁχι, δὲν σὰς πιστεύω... Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἀλλάξατε τόσο πολὺ μέσα σὲ λίγους μῆνες.

— Ὅπως θέλετε, μοῦ ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος μὲ κάποια ψυχρότητα.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μόλις τοῦ εἶπα ὅτι δὲν τὸν πίστευα εἶχα μετανοήσῃ κίολας γιὰ τὴν κουθέντα μου αὐτὴν ἡ ἡμέρα ἀργὰ πειὰ. Ὡστόσο ὁ ψυχρὸς τόνος μὲ τὸν πού μοῦ μίλησε κατόπιν μ' ἔκανε νὰ τοῦ πῶ :

— Βλέπω πὼς σὰς δυσαρέστησα, Πιέρ... Μὰ νὰ μὲ πιστεύω αὐτὸ... Μὰ εἶναι ἄλλες στιγμὲς πάλι πού πιστεύω αὐτό...

— "Ὡ ! βέβαια... μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καί, σκύβοντας στὰ χειρόγραφα τοῦ ἀρχιστοῦ διορθῶν, ἔγινε πάλι ἀρχιστοῦ τὴν ἀντιγραφή τῶν τῶν χειρογράφων τοῦ μυθιστορήματος.

Ἐργαστήκαμε ἐπὶ πολλὴ ὥρα χωρίς νὰλλάξωμι λέξι. Ἦταν φανερό πὼς εἶχα ψυχρᾶναι τὸ μαρκήσιο τὴν γυνὴ πού αὐτὸς γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως μοῦ εἶχε μιλήσει μὲ τὸν τόνο τόσο θερμὸ, μὲ τὸν τόνο πού τόσο τὸν ἀγαπῶ...

"Ὡ ! πολὺ κακὸ πρᾶγμα ὁ ἐγωϊσμός.

Εἶχα μετανοήσῃ, θὰ ἤθελα νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὸν Πιέρ... Μὰ κάτι μὲ συγκρατοῦσε...

"Ἰσως ἡ ἐκφρασις τῆς ἀδιαφορίας πού εἶχε πρὸς πρόσωπό του...

Τὴν νύχτα ὑπέφερα πολὺ... Δὲν κοιμήθηκα καθόλου... γιὰτὶ τὸν ἀγαπῶ πειὰ τὸν Πιέρ... τὸν πῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς νεανικῆς μου καρδίας...

Κι' ὅμως τὸν δυσαρέστησα... Τοῦ εἶδεκα ὅτι δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν... "Ὡ ! πρέπει νὰ γίνω πραγματικὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτός...

Μὰ, ἀντιθέτως, τοῦ εἶδεκα ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ ἐλαττώματα καὶ μεγάλα μάλιστα... "Ὡ ! πόσο θὰ μὲ εἰρωνεύεται τώρα ἀπὸ μέσα του, ὅταν θὰ θυμᾶται τὰ λόγια πού τοῦ εἶχα πῆ τὴν ἡμέρα πού γνωριστήκαμε γιὰ τὴν ἀρετικὴ γυναῖκα.

Σήμερα, τὸ πρῶτ' ὁ Πιέρ μοῦ εἶπε :

— Ἄν θέλῃς, Ἄννα, μπορεῖς νὰ προσκαλέσῃς στὴν ἐπαυλὶ γιὰ μερικὲς ἡμέρες τὴν μητέρα σου καὶ τὰ ἀδελφά σου γιὰτὶ ἐγὼ θὰ λείψω γιὰ μιά ὁδομάδα στὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ πάω νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἐκδότη μου καὶ τὸ καινούργιο μου βιβλίο.

Δὲν ἔβρι, γιὰτὶ ἀμέσως σχετίσα τὴν ἐξαπλήκη αὐτὴ ἀπόφασί μου μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐπεσόδιο... Μὰ κάτι μὲ ἔπεισε ὅτι ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, ὄχι γιὰ νὰ πάῃ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἐκδότη του, ἀλλὰ γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὴν δυσανεκεία του...

"Ὡ ! εἶναι πολὺ σκληρὴ ἡ τιμωρία του !...

Ποῦ ὑποφέρω καὶ πόσο τὸν ἀγαπῶ.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ γράψω, ἀγαπημένη μου, Ζερμαίν, καὶ τώρα σὲ ἀφήνω γιὰ νὰ παραδοθῶ εἰς θλιβερές μου πενιές...

Σὲ φίλδ,

Ἡ ἐξαδέλφη σου ANNA

Ἐπαυλὶς Ὑψηλῶν Ἑλάτων», 12 Σεπτεμβρίου.

Ἀγαπημένη μου Ζερμαίν,

Αὐτὴ τὴ φορὰ σοῦ ξαναγράφω πολὺ σύντομα, γιὰτὶ μ' ἀρκετὸ καιρὸ διαθέσιμος...

Θα θέλῃς βέβαια νὰ ἀπὸ τὴ συζυγική μου ζωὴ, ἀφοῦ, πρὸς μὴν γράφεις σὺ τὸ τελευταῖο σου γράμμα, σ' ἐνδιαφέρει τόσο...

Λοιπὸν, ἀκούσε τὰ :

Ὁ Πιέρ, ἐνῶ μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ ἔμεινε μιά δυὸ ὁδομάδα στὸ Παρίσι, ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ξαναγύρισε ἐνῶ μὲ ἀπορρόχη, σὲ στιγμὲς πρὶν οὔτε τὸν περιμένα...

— Τελείωσα, εὐτυχῶς, γρήγορα μὲ τὸν ἐκδότη μου καὶ ξαναγύρισα μοῦ εἶπε. Τὸ Παρίσι εἶναι τόσο ἀσχημὸν ἐπὶ τὴν ἐποχὴ...

ἔφερε ἕνα σωρὸ δῶρα τόσο γιὰ μένα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν μητέρα μου...

Ἡ ἀγάπη μας ὅμως ἐξακολουθοῦν ὅπως καὶ πρὶν... Ἐκείνος ἀφῆκε, χωρὶς ἐκεῖνη τὴ θερμότητα πού τόσο ἀγαπᾷ...

Εἶναι ὡστόσο στιγμὲς πού μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τὸν Πιέρ πού μὲ λάμψι παράδοξη, πὼς βλέπω τὰ χεῖρά του ἑτοιμα ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ μοῦ πῶν ἄλλα λόγια ὅτι τὸ συνηθισμένα. Μοῦ φαίνεται τὸ βλέμμα του ὅτι ἀγαπᾷ μὲ μοῦ φαίνεται ὅταν νὰ περιμένῃ κατὰ ἀπόφασιν... Μὰ ἀκριβῶς σ' αὐτὲς τις στιγμὲς ἐγὼ γίνομαι ἀπὸ πρῶτ' ὁ ἐκδότης ὅτι εἶμαι συνήθως, τὰ χάνω καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν...

Γιὰτὶ νὰ τὸ παθαίνω αὐτό ;

Καὶ ὅμως νοιζῶ ὅτι θὰ ἔφτανε μιά λέξι μου γιὰ νὰ μεταβίβῃ ὅλη αὐτὴ τὴν κατὰστασι...

Μὲ ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς τάχα ; Μαί, εἶναι στιγμὲς πού πιστεύω αὐτό... Μὰ εἶναι ἄλλες στιγμὲς πάλι πού πιστεύω πὼς τοῦ εἶμαι ἀδιαφορὴ καὶ χάνω ὅλο μου τὸ καὶ...

"Ὡ ! δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... Αὐτὸ πού ξέρω εἶναι ὅτι πᾶν πολὺ μὲ στὴν καρδιά μ' αὐτὲς τις ἀμφιβολίες καὶ αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα...

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Φοραίν πρὸς τὸ φίλο του Ζῶρς ντὲ Σαλμόν.

Ἐπαυλὶς Ἑλάτων», 28 Σεπτεμβρίου.

Ἀγαπητὴ μου Ζῶρς,

Εἶμαι ἐρωτευμένος !... Τρομερὰ ἐρωτευμένος !... Ἐοῦ γράφω γιὰτὶ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσω σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀγάπη μου, νὰ τοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ μὲ εἰκοσι χρόνων πού ἀγαπᾷ γιὰ πρώτη φορὰ...

Εἶναι λοιπὸν ἐρωτευμένος... Καὶ ξέρεις ποῖαν ἀγαπᾷ...

Ἀπολύτως τὴ γυναῖκα μου !...

Καθὼς σοῦ εἶπα, τὴν παντρεύτηκα γιὰτὶ τὴ θρῆκα ὡς ἡθοῦς, μορφωμένη, ἱκανὴ ν' ἀναλάβῃ ἀξίως τὸ ρόλο τῆς συζύγου καὶ τῆς μητέρας...

Νὰ τὴν παντρεύτηκα χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπῶ, χωρὶς κανεὶς νὰ μὲ πείσει ὅτι θὰ μπορούσα νὰ τὴν ἀγαπῶ...

Μὰ ὅμως αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ μικρούλα μὲ κατέκτησε...

σιγά σιγά μὲ τὰ χαρίσματά της.

"Ἐχει τόσα χαρίσματα, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τὴ συγκρίνω μὲ καμιά ἀπ' ὅλες τις ἄλλες γυναῖκες πού ἔχω γνωρίσει ὡς τώρα. Εἶναι τόσο ἐξαιρετικὸ πλάσμα ὥστε ξέρω πὼς μὲ παντρεύτηκε ἀπὸ ἀγάπ πρὸς τὴν μητέρα της, γιὰ νὰ μὴν τὴν δυσανεκτήσῃ...

Μὰ, ἐνῶ ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα, εἶναι τόσο ἐπιφυλακτικὴ πού δὲν ξέρω ἀκόμα ἔπειτ' ἀπὸ τόσους μῆνες πού ἤμασταν παντρεμένοι ἂν μ' ἀγαπᾷ κι' ἐκεῖνη... Ἐστὶ τῆς κρύβω κι' ἐγὼ τὸν ἑρωτὰ μου, ἀπὸ πείσμα ἴσως, καὶ προσποιούμαι τὸν ἀδιάφορο. Μὰ ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα, στὴν ὁποία ζοῦμε ἔτσι δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου καὶ πρέπει νὰ δοθῇ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιὰτὶ, δὲν θέλω νὰ σοῦ τὸ κρύψω, μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω...

Πρέπει νὰ μάθω ἂν μ' ἀγαπᾷ, σήμερα κίολας... Πρέπει νὰ τὴν προκαλέσω μὲ τὴν συζήτησι, μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο καὶ νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ πῇ τὸ μυστικὸ τῆς καρδίας της...

"Ὡ ! ἂν μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ θὰ γίνω ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

ἘΥψηλὰ Ἑλάτων», 29 Σεπτεμβρίου.

Ἀγαπητὴ μου Ζερμαίν,

Χθὲς τὸ βράδυ εἶχαμε ἐδῶ τὴν πρώτη φθινοπωρινὴ μπόρα...

"Ἦταν κυριολεκτικῶς τρομερὴ καὶ συνωδευόταν μὲ καρανοῦς... Μὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, αἰσθάνομαι ἕνα γλυκὺ αἶσθημα μιά διάθεσι τρυφερότητος νὰ μὲ πλημμυρίσῃ καθὼς καθόμουν μπροστὰ στὸ τζάκι πού τὸ εἶχαμε ἀνάψει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ κύτταξε τις λάμψεις πού χοροπηδοῦσαν...

Καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἡ γλυκεῖα ἐκεῖνη συγκίνησις ποῦ μὲ εἶχε κυριεύσει ἔκανε τὰ μάτια μου νὰ δακρῶσιν.

Γιὰτὶ ἔκλαιγα ;... Συλλογιζόμουν ἴσως τὸν Πιέρ, τὴν εὐτυχία πού θὰ ἐνοίωθα ἂν ἤξερα πὼς μὲ ἀγαπᾷ...

Ὁ Πιέρ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἦταν στὸ γραφεῖο του κι' ἐργαζόταν...

"Ὡ ! γιὰτὶ νὰ μὴν εἶναι κοντά μου ;... Γιὰτὶ νὰ μὴν τὸν ἔχω πλάι μου καὶ νὰ τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λῇ τρυφερά, πολὺ τρυφερά πράγματα ;...

Τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸ καὶ τὸ φῶτιζον μόνο ἡ ἀνταύγειος τῆς φωτιάς.

Σὲ κάποια στιγμὴ, θρῖσκοντας ἀνόητο τὸ νὰ πῶ, ἔβγαλα τὸ μαντίλι μου γιὰ νὰ σκουπίσω τὰ δακρύα μου.

Μὰ, καθὼς ὕψωσα, τὸ κεφάλι μου εἶδα τὸν Πιέρ μπροστὰ μου καὶ μὲ κυττάζῃ...

Εἶχε ῥθῃ στὸ δωμάτιο πού θρῖσκᾶν κι' ὁ θερμὸς τῆς μπόρας δὲν μὲ εἶχε ἀφήσῃ ν' ἀκούσω τὰ θημῶτά του.

Ἀπόμεινα κατὰπληκτη.

— Πιέρ !... μὴθύρισα μὲ φωνὴ πηγμένη, πού ἔβγαζε μὲ βαθύ λυγμό...

Ἐκεῖνος ἤρθε τότε κοντά μου, μοῦ ἔπιασε τὰ χεῖρά καὶ μὲ ρώτησε :

— Ἄννα, γιὰτὶ κλαῖς ; Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη ;

Ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο γλυκεῖα, τόσο τρυφερὴ ὥστε μ' ἔκανε νὰ σκιρτήσω συγκινημένη...

— Τί σοῦ λείπει, Ἄννα, ἀπὸ τὴν εὐτυχία σου ;... μὲ ρώτησε πάλι βλέποντάς με δὲν τὸν ἀπαντοῦσα.

Συγκέντρωσα τότε ὅλη τὴ θέλησί μου καὶ κατόρθωσα νὰ τοῦ πῶ :

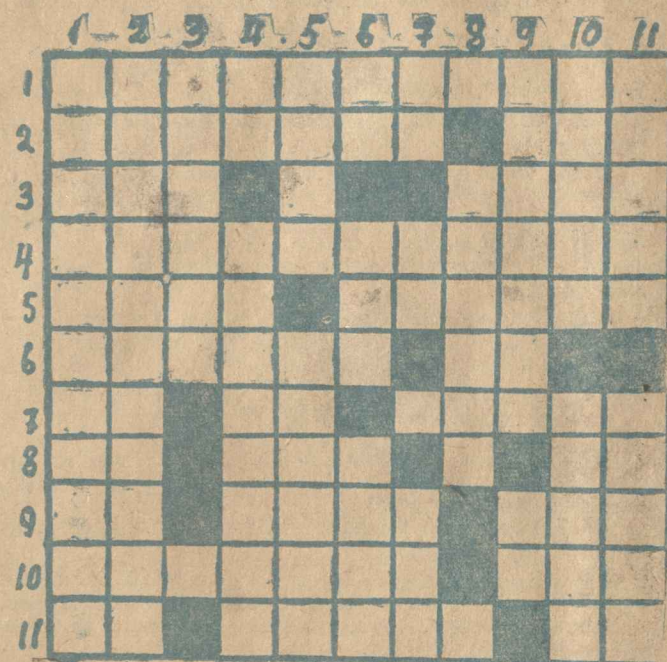
— "Ὡ ! Πιέρ... τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ αὐτὸ πού μοῦ λείπει...

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ —

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Οριζοντίως:

- 1) Καταστράφηκε επί σκάφους των πολεμικών επιχειρήσεων.
- 2) Γάλλος κλασικός ποιητής. Πρόδρομος.
- 3) Μικρόν χρονικόν διάστημα. Χρονικόν επίρρημα.
- 4) Προκαλούν φασαρίες.
- 5) Έρπετον. Κατοικία.
- 6) Δυνατή φωνή. Μόριον της δημοτικής.
- 7) Ξένη αρχαία θεότης. Διού σύμφωνον από τη λέξι «ἐνδομήνη». Γεωγραφικός όρος (πληθ.).
- 7) Λεπτό νήμα. Σύνδεσμος. Νότα.
- 9) Μόριον. Φύσημα. *Αριθμητικόν επίρρημα.
- 10) Ο πρώτος κάτοικος μιάς πόλεως. Προσωπική αντωνυμία.
- 11) Δύο δυοία σύμφωνα. Έθνικός εορτασμός. Σύνδεσμος.

Καθέτως:

- 1) Περιφημο νεοελληνικόν έπος.
- 2) Είδος μεταφράσεων.
- 3) Νήσος του Αιγαίου.
- 4) *Αόριστος αντωνυμία. Δεν είναι σταθερός στέν λόγος του.
- 5) Πρόσωπον της Γραφής. Περιφημος 'Ινδός.
- 6) Νότα. *Αναφορική αντωνυμία. *Όποιος καταλαβαίνει.
- 7) Παρακλυσμαστικόν. Δύο δυοία σύμφωνα. *Αρχαία θεά.
- 8) *Εξασκεί μιά ειδική εργασία.
- 9) *Αρχαία θεότητες. Σύνδεσμος.
- 10) Γλυκείς, πρῶσι. *Εδῶ δὲν χωροῦν... πολλά.
- 11) Γυναικείον ὄνομα. *Αρχαίος ἥρωας.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως:

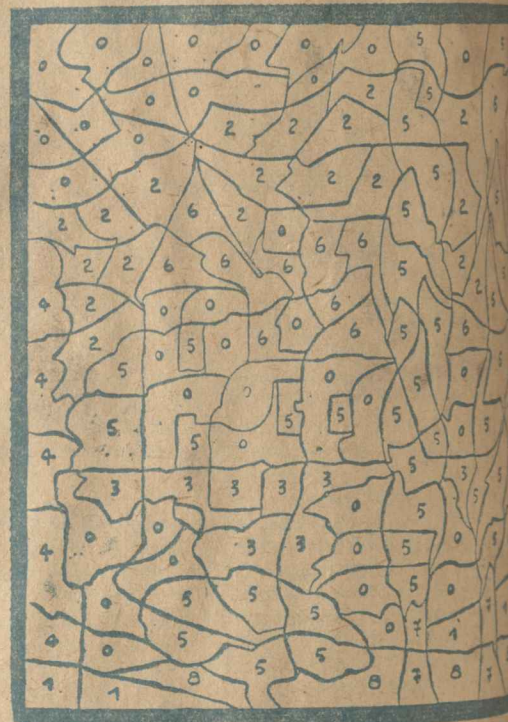
- 1) ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ, 2) ΟΥΤΕ—ΚΥΜΑΤΑ, 3) ΕΔΩΛΙΟΝ—ΓΑΣ

- 4) ΡΕ—ΛΑΜΑ—ΑΝΩ, 5) ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ, 6) ΣΑ—ΟΛΟΡΕ, 7) ΚΡΟΑΤΗΣ—ΤΙΣ, 8) ΒΟΡΓΙΑ—ΧΗΝ, 9) ΤΟΡΚΟΜΟΙ, 10) ΝΗΦΑΑ—ΠΡΟΣΩ, 11) ΟΣΗΣ—ΒΟΑΣ.

Καθέτως:

- 1) ΝΟΕΡΑ—ΚΒ—ΜΟ, 2) ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΣ, 3) ΣΤΑ—ΤΙ, 4) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ, 5) ΙΑΜΑΤΙΚΑ, 6) ΑΚΟΜΗ—ΜΟ, 7) ΝΑΤΟΣ—ΥΠΟ, 8) ΑΜ—ΟΝ—ΧΑΡΑ, 9) ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ, 10) ΤΑΝ—ΡΙΝΟΣ, 11) ΣΑΞΩΝΕΣ—ΣΩΑ.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας ή τα χρωματιστά μολύβια και χρωματίστε τα μεσά των γραμμών αριθμημένα με τα νούμερα του σχεδίου ως εξής:

- 0 λευκό, 1 κίτρινο, 2 μπλε ανοιχτό, 3 πρασινοκίτρινο, 4 πρασινομπλε ανοιχτό, 5 πράσινο βαθύ, 6 πορτοκαλί, 7 κόκκινο ανοιχτό και 8 μαρρόν βαθύ.

*Έτσι, χωρίς πολλές δυσκολίες, θα σχηματίσετε με τα χρώματά σας το κολύχρωμο εικόνα.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 1) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. (Μάτε!... Μάτε!...)
- 2) ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΩΤΗΣ (Σηθία των τόνων...)
- 3) ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ (*Αχ, μάτε!...)

*Αρπαξε θριαμβευτικά τη γούνα...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

— Η ΠΕΝΑΡ —

Ο Γκαστόν Μιρέ με φωνή που προσπαθούσε να κάμει γλυκύτερη δήλωσε στη γυναίκα του:

— Δουπόν, άγαστημένη μου Μαντλαίν, θα πάμε σ'όν κινηματογράφο;

— Μιρέ ιδέες που τις έβγαζε... Γκρίνιασε η γυναίκα του. Θέλεις να χάσουμε τον χρόνο μας βλέποντας αυτή την κωμωδία; Λούε, αυτό το κωμικό;

— Δεν έχεις δική, έπαινε Γκαστόν, η Λούε έχει μεγάλα ταλέντα.

Η Μαντλαίν Μιρέ, που η- διάβασε και γοητευτική ήλθε από την έπιμονή του άνδρα της:

— Είπε μια καρακάξα, δή- λωσα. Μα ξέρω το χαρακτή- ριστά. Τέτοιες γυναίκες σου κάνουν... Η αδύνατες, ή ανασταλέ, ή μοιραίες εγ- γονες, ή εύκολες και καλ- ούς γυναίκες του υποκό- νου... Έλα, άφησε αυτό τον έρωτα της αδιαφορίας. Δεν μπορείς καθόλου. Ξέ- ρω πόσο είσαι ηρωική... Έτσι γιατί θέλεις να πάμε κινηματογράφο, θέλεις να ιδής τον καμιά γούνα!...

Ο Γκαστόν Μιρέ έσκυψε και στέναξε:

— Μα τότε πώς θα περάσουμε το θράδυ μας;

— Θα μείνουμε στο σπίτι. Το προτιμώ. Σ' ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου να με διασκεδάσης... Δεν πρέπει να ξεχνάς ότι χρειάζεται να κάνουμε ο- ρισμένες... αμαρτηρές οικονομίες... Έχουμε απόλυ- τη ανάγκη μερικών λεπτών...

— Δεν αντάζομαι να καταστραφούμε γιατί θα πάμε κινηματογράφο, παρατήρησε ήρεμα ο Μιρέ.

— Πάντα να έχεις δική. Μα δέκα φράγκα από δω... από εκεί... μαζεύεται ένα σημαντικό ποσό... τα αυτά τα χρήματα θα μπορέσης επί τέλους να μου περάσεις τη ρενάρ που μου υποσχέθηκες...

— Ποιά ρενάρ; *Απόρησε ο Γκαστόν. Σου υποσχέθη- καν καμιά γούνα;

Η Μαντλαίν πνίγηκε από το θυμό της. Κοκκίνισε σαν πατάτα, τα μάτια της πετάχθηκαν έξω από τις κόγχες της και τα χείλη της άρχισαν να τρέμουν.

— Ποιά ρενάρ; φώναξε. Μα τη ρενάρ που σου ζητώ να αγοράσεις εδώ και τρία χρόνια, άναίσθητε, από τον καιρό που παντρευτήκαμε...

— Κι όμως Μαντλαίν θα έπρεπε να εί- ρασαι ευχαριστημένη, παρατήρησε ο Μιρέ... γιατί διαρκώς θύσις... Περίωρισά όλο να τα έβριδα για να κάνω άνετη τη ζωή μου. Δεν σου λείπει τίποτα Μαν- τλαίν...

— Αυτό σου έλειπε, να μου στερήσης τον καιρό... Ποιος κάνει σπατάλες; Δεν μίλησε για έξοδα; Μα είσαι ένας άπιστος εγωστής... Ποτέ δεν παρα- σκεύασα τ' αλλουινό το δικό... Ναι, εί- ναι δική της!...

Η γυναίκα του Γκαστόν έκλαιγε τώρα από τη λύσσα της. Μόλις συγκρατούσε τη γλώσσα της να μη του ξεσχήσει το πρόσωπο με τα νύχια της. Ο Μιρέ κατάλαβε ότι έβρισε στο σπίτι θα ήταν χαμένος. Δεν τον άφησε να ήσυχάζει ούτε στιγμή.

— Αρρώ με νομίζεις για έγωιστή κι' α- νιστορία, της παρατήρησε με πείσμα, που πρέπει να σε διαμεύσω. Γι' αυτό θα σου μόνος στον κινηματογράφο.

— Έφυγε από το σπίτι χτυπώντας πί- να με δύναμη την πόρτα.

του κινηματογράφου, ο έλεγ- κής του δήλωσε με ευγένεια:

— Παρακαλώ να φυλάξετε το εισιτήριό σας. *Η διεθύν- σης επιφυλάσσει στο διάλειμ- μα, μια ευχάριστη έκπληξη στους θεατές.

Ο Γκαστόν Μιρέ σωριά- σθηκε σ' ένα κάθισμα, άγω- νιζόμενος να συνέλθει από τον έκνευρισμό του. Στην αρχή δεν άντελήθηκε τίποτα από τα «επίκαιρα γεγονότα» το «μικυμμάους» επίσης τον άφησε αδιάφορο. Τέλος άρ- χισε η προβολή του έργου στο οποίο πρωταγωνιστούσε η συμπάθειά του, η Μπρίγκιτ- τε Λούε. *Ήταν η ιστορία έ- νος ανθρώπου που δεν είχε ευτυχίσει στο γάμο του. Εί- χε παντρευτεί μιά... έχιδνα, που του δηλητηρίαζε διαρκώς τη ζωή του με τις γκρίνιες της και την κακιά γλώσσα της. Τίποτα δεν τη συγκινού- σε. Ούτε η αφοσίωση του άν- δρός της, ούτε η ήρωϊκές προσπάθειές του να κερδίσει τίμια τη ζωή του, ούτε η πε- ριποιήσεις του. *Ήταν φιλά- ρεσκη, άνοστη, έκδικητική... *Η Μπρίγκιττε Λούε δημι- ουργούσε θαυμάσια τον τύ- πο της. Ο Γκαστόν Μιρέ έ- νοιωσε μιά φουρτούνα στην καρδιά του. Σε κάθε σκηνή του έργου, άναγνώριζε και μιά σκηνή της οικογενειακής ζωής του. *Η άπογοήτευσί του και το μαρτύριό του ή- ταν άπερίγραπτα. Στέναξε διαρκώς κ' ύπέφερε μετανοή- νος που είχε θυσιάσει την ελευθερία του και τα χρυσά χρόνια της νεότητός του για να παντρευθί μιά γυναίκα σαν τη Μαντλαίν...

Όταν τα φώτα άναψαν, στο διάλειμμα και η αώλαία σκέπασε την όθονη, ο Γκαστόν Μιρέ σκούπισε τα μάτια του που ήταν πλημμυρισμένα από τα δάκρυα. *Εκείνη τη στιγμή όμως στο προσκήνιο είχαν εμφανισθί ένας «σπήκερ».

— Κυρίες και κύριοι, έδήλωσε, ένας μεγάλος οίκος γουναρικών χάριν ρεκλάμας, προσφέρει σήμερα στους θεατές μια πανάκριβη «ρενάρ άρβαντέ». *Η πολυτελής αυτή γούνα θα κληρωθί με τους αριθμούς που φέρουν τα εισιτήριά σας. Σας εθγομαι καλή τύχη...

*Έπειτα όλοι οι αριθμοί των εισιτηρίων τοποθετήθη- καν σε μιά κληρωτίδα κι' άφου άνακατεύθηκαν καλά, παρακλήθη ένας μικρός από τους θεατές να τραβήξει τον αριθμό που θα κερδίσει. Πράγματι, ένας παιδάκι ανέθηκε στο προ- σκήνιο, έβασε το χεράκι του μέσα στην κληρωτίδα κι' έβγαλε ένα λαχανά. Ο ύ- πάλληλος τόν άνοιξε και στην άπόλυτη σιωπή που θάσπευε στην αίθουσα άκού- σθηκε να λέει:

— Κερδίζει ο αριθμός 357!... Ποιος έχει τον αριθμό 357!...

*Όλοι κύτταξαν τους αριθμούς των ει- σιτηρίων τους. *Μηχανικά κι' ο Γκαστόν Μιρέ κύτταξε τον δικό του. Μιά συγκίνησι του έκλαψε την άναπνοή. Είχε κερδίσει! Μα θήμα που έπρεπε προχώρησε σαν ζα- λισμένος στο προσκήνιο, ένώ όλοι τον χει- ροκροτούσαν και τον ζήλευαν για την τύ- χη του. Ο «σπήκερ» έζήτησε τον αριθμό του κι' έπειτα του δήλωσε:

— Τα συγχαρητήριά μου. *Αν είσαστε παντρεμένος αυτή η ρενάρ θα είναι πρώ- της τάξεως δώρο για τη γυναίκα σας.

Ο Γκαστόν έβριξε ένα θλάμμα στην όμορφη γούνα κι' άμέσως θυμήθηκε όλους τους φοβερούς καυγάδες που του έκανε η γυναίκα του, όλους τους έξευτελισμούς που είχε τραβήξει εξ ατίας μιάς ρενάρ.

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

Όταν ο Γκαστόν μπήκε στην αίθουσα *Η Μαντλαίν μαρμάρωσε!...

ΗΛΙΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

— Πώς ;

— Είδες εκείνα τα χαπάκια που έδωσα στον Μισαηλίδη ; Είχαν μέσα διεγερτικό.

Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον έφοβήθηκε. Θηρίο έγινε ο Κορρές, λυσσώντας από τον θυμό του τράβηξε ίσα στους Έλλανοδικές έσπασαν στα γέλια με την αφέλειά του και του ύπσχέθηκαν για να τον καλμάρουν, ότι θα εξέηταζαν αργότερα και θάβλεπαν αν έλεγε την αλήθεια. Πολύς καιρός πέρασε για να πεισθί ο Κορρές, ότι τα «χαπάκια» που έφαγε ο αντίπαλός του δεν είχαν... διεγερτικό !

Πολλές και διάφορες ή νίκες του Μισαηλίδη. Θα ήταν κουραστικό να τις μνημονεύσουμε όλες. Για μία συγκεκριμένως όμως μία νίκη πού, εν τούτοις, ήταν ήττα αξίζει να γίνη ιδιαίτερος λόγος. Ήταν στους Βαλκανικούς αγώνες του 1937 που έγιναν στη Ρουμανία. Όλοι οι δρομείς που ελάβαιναν μέρος θρискόντουσαν σε θαυμάσια φόρμα, άλλως τε όλοι τους εθεωρούντο κ' ήσαν στις χώρες των αθληταί μεγάλης κλάσεως.

Θα μείνη αλησμόνητη ή κούρσα εκείνη σ' όσους είχαν την ευτυχία να την παρακολουθήσουν. Και οι ξεάθληταί έτερμάτισαν συγχρόνως, με ελάχιστες διαφορές, με διαφορά στήθους, όπως λένε. Σπάνια βλέπει κανείς σε στίβο τέτοιον αγώνα, στον όποιον, από την αρχή ως το τέλος, όλοι οι αθληταί τρέχουν ό' ένας πλάι στον άλλο, χωρίς να χάνουν σπιθαμή, χωρίς να δίνουν στον αντίπαλο καιρό να συνέλθη να άποσπαθή. Ο πρώτος νικητής π. χ., ο περιφημος Ρουμάνος Γκιρντάνκε έτερμάτισε σε 49' και 2) 10 του δευτερολέπτου. Σε χρονικό διάστημα 6) 10 του δευτερολέπτου έτερμάτισε ο δεύτερος νικητής, ο Τούρκος Μελίχ. Σε 5) 10 του δευτερολέπτου, ό τρίτος, ο Γιουγκοσλαβός Ντισπότ, ο όποιος έπέρασε τον τέταρτο, τον Ρουμάνο Νεμές, μόλις κατά 1) 10 του δευτερολέπτου. Στο τέρμα πάντως έφθασαν ταυτοχρόνως και οι ξε.

Έχει πολλές τέτοιες εκπλήξεις ο αθλητισμός.

Ο Μισαηλίδης ως άνθρωπος είναι εκείνο που λέμε «καλό παιδί». Ήσυχος, φιλότιμος, συγκρατημένος, ζή ήρεμο θίο, χωρίς γλέντια και ξενύχτια. Είναι άρραβωνισμένος, αλλά οι γάμοι του δεν πρόκειται να γίνουν πριν από δυο τουλάχιστον χρόνια. Φυσικά θισοπαύει κι αυτός. Έχει ανοίξει με τον αδελφό του κάποιο τυπογραφειάκι, στο όποιο δουλεύει με τον άπόγευμα. Το πρωί εργάζεται στο Έθνικό Τυπογραφείο, όπου εύτυχως έχει προσληφθή από καιρό.

Κι έτσι τα βολεύει ο λαμπρός αυτός αθλητής μας.

ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 52)

καταδικάζει... Έκείνη όμως εξακολουθούσε να σπαίρνει. Άρπαξε τότε το κεφάλι της με τα δυό του χέρια και την κούταξε βαθειά στα μάτια και από κοντά, σαν να προσπαθούσε να διαβάση την απάντησή της στο βλέμμα της. Μα το άρωμα που σκορπιζόταν από πάνω της τον συγκίνησε, τον αφώπλισε.

— Γιατί όνομα του Θεού, ψιθύρισε με ίκετευτική φωνή πές μου μονάχα μία λέξη, πές μου, τι θέλεις... Δεν πρόκειται να σε δικάσω εγώ... Θα ήθελα μονάχα να μάθω, να καταλάβω γιατί το έκανες αυτό... Αρχισε να την παρακαλή με θερμά στοργικά λόγια. Μα του κάκου... Η Λουίζα δεν άνοιγε το στόμα της.

Πέρασε έτσι μία ώρα. Ο Πάωλ άλλοτε φοβόριζε και μάλλωνε την γυναίκα του και άλλοτε μεταχειριζότανε τις πιο συγκινητικές φράσεις για να της άποσπάση μια όμολογία. Και διαρκώς επανελάμβανε την ίδια έρώτησι :

— Γιατί το έκανες αυτό ;

Τέλος, ή Λουίζα άπεφάσισε να μιλήση. Και είπε :

— Δεν ξέρω !

Τα λόγια αυτά τα είπε άπλά και ήρεμα, σαν να μην ένοιωθε τύψεις συνειδήσεως, σαν να μη φοβότανε τίποτα. Και ο Πάωλ, έκμηδενισμένος έμπρός στο μυστήριο του

γυναικείου ύποσυνειδήτου, έπιασε το μέτωπο με το χέρι και προσπάθησε να έμβασήνη στα σκοτάδια της ψυχής του ανθρώπου, στον σκοτεινό αυτόν λαβύρινθο που όλοι μας περιφερόμεθα σαν τρελλοί, χωρίς να ξουσιάζουμε τις σκέψεις μας, τις πράξεις μας, να τρέψουμε το μας, τυφλά όργανα στα χέρια μιας άόρατης μεως !...

— «Δεν ξέρω» !

Άρα ή γυναίκα του, ή λατρευτή του Λουίζα τρελλή !... Τρελλή !...

Ο Πάωλ σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα έκμηδενισμένος. Δεν είχε πειά γυναίκα ! Ήταν έρημος στον κόσμο !... Ναί, μόνος κι έρημος την ίδια μέρα κι' όλας, έκλεισε τη γυναίκα του στο νοκομείο...

ΠΑΡΑ ΚΑΙ ΒΙΚΤΟΡ

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

μόσιους κήπους, στεκόταν μπροστά, άνοιγε την πόρτα του και έβαζε την οικογένειά του να περσιόουν τους με την όμπρέλλα έκρουε από τα μάτια των παιδιών το άνήθικο θέαμα. Ξέρετε τι άπόγινε ; Ήταν λίγαν καιρό άνακάλυψε πως ή όμπρέλλα του ήταν η τρύπες ! Και στην αρχή τα έβαλε με τον όπλο που του πούλησε ένα τέτοιο πρόστυχο έμπορεύμα, όμως άπεδειχθη πως την όμπρέλλα την είχαν πιά ή ξαδέρφες μου, μόνο και μόνο έπειδή ή άπαντα του πατέρα τους τους είχε κινήσει την περιέργεια.

Τι τα θέλετε... Ο γυνισμός είναι σωτηρία για ραπα. Τα ρούχα κρύβουν πολλές άσχημιές. Αν έμεινε πεκρητήση ο γυνισμός δεν κινδυνεύει κανείς να πιά μια τέτοια άπογοήτευσι γιατί δεν θα πάρη ενσυνείδητα σκιάν, όπως λένε, όταν νυμφευθή.

Τα μπαίν-μίζτ σχετικώς είναι ένα είδος γυναικός. Και σάς θεσπάζω πως τα ειδύλλια που δημιουργούνται στην άκρογιαλιά μεταξύ δυο νέων που γυνιστούν κάνουν ήλι, έραπειά, είναι πολύ πιο άθια και άγρια εκείνα που γίνονται έδώ και πενήντα χρόνια άπο μνηλοβλεπούς, δεσποινίς έρχινε από το παρόντα σκάλα στον έλεγκτό της και τον έδέχετο στο δωμάτιο με το νυχτικό, έπειδή δεν μπορούσε να τον ίδι άλλου.

Η ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΙΚ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΣΜΑ

Η Βαρβάρα Στάνγουικ είπε τα εξής :

— «Ο μόνος τρόπος για να βγή κερδομένη γυναίκα στον έρωτα είναι το πείσμα. Όχι το παρτίο, καπρίτσιο. Άλλά το πείσμα εκείνο που γοητεύει, ξετρελλάνει τον άνδρα. Άρκεί να έξηρ μία γυναίκα να πολιτεύεται στον έρωτα με τέτοιου είδους πείσμα για να θριαμβεύση. Θέλετε παράδειγμα ; Πάρτε έμένα. Με τα πεισματά μου έκανα τον Μπόμπι ένωσε τον πέρ Ταϊνλор να ξετρελλαθή μαζί μου. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Άλλες ένδιαφέρουσες άπάντησεις...

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Μονάχα πού... ;

Ο ΤΟΤΟΣ. — Όταν ή μαμά έμαθε δι μου έβγαλ τρία φράγκα, μου τα πήρε μαζί με τα δυό φράγκα που μου είχε δώσει κι εκείνη, για να μην έρθω μαζί σου. (Κλαίει).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Τον καυμένο τον Τοτό... Μα θέλω εγώ να ζημιώθω το παιδάκι μου... Να Τότο το τάλιτρο που σου πήρε ή μαμά... Μην κλαίς !

Ο ΤΟΤΟΣ (τραπώνοντας το τάλιτρο). — Εχάρηκα μπαμπά... Σε παρακαλώ να μην πής τίποτα της μαμάς.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. — Αστειεύεσαι, βέβαια.

Ο ΤΟΤΟΣ (κάθεται σε μία άκρη και λογαριάζει). — Δυό από την μαμά και τρία από τον μπαμπά, μαζί κάνουν πέντε. Πέντε από την μαμά και πέντε από τον μπαμπά, μας κάνουν δέκα. Δέκα και πέντε, ίσον δεκαπέντε... Σάν να λέμε, έχω δεκαπέντε φράγκα στην τσέπη μου, χωρίς να λογαριάσουμε ότι ο μπαμπάς κι ή μαμά έχουν τα νεύρα τους. Άν ξαναπιαστούν άσφαλώς θα έγω άφελημένος. Θεούλη μου, κάνε το θαύμα σου, άς στήσουν κανένα καυσαδάκι... Και θάχης και μερτικό σου απ' όσα βουτήξω...

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ